

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Søeborg, Carl.
Titel Title:	<u>Skuespil og blandede Digte.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn ; Odense, 1817-1838
Fysiske størrelse Physical extent:	3 Bd.

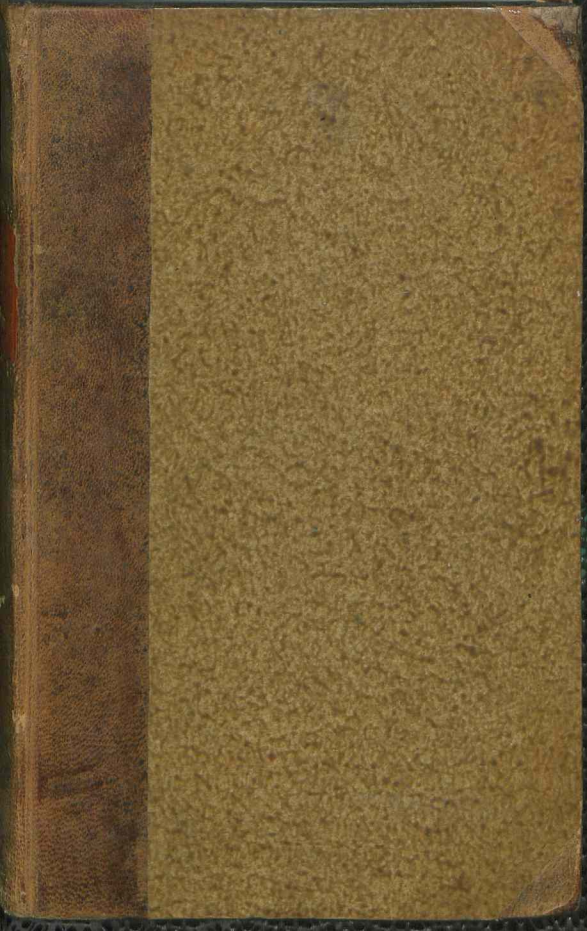
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





52. - 109.

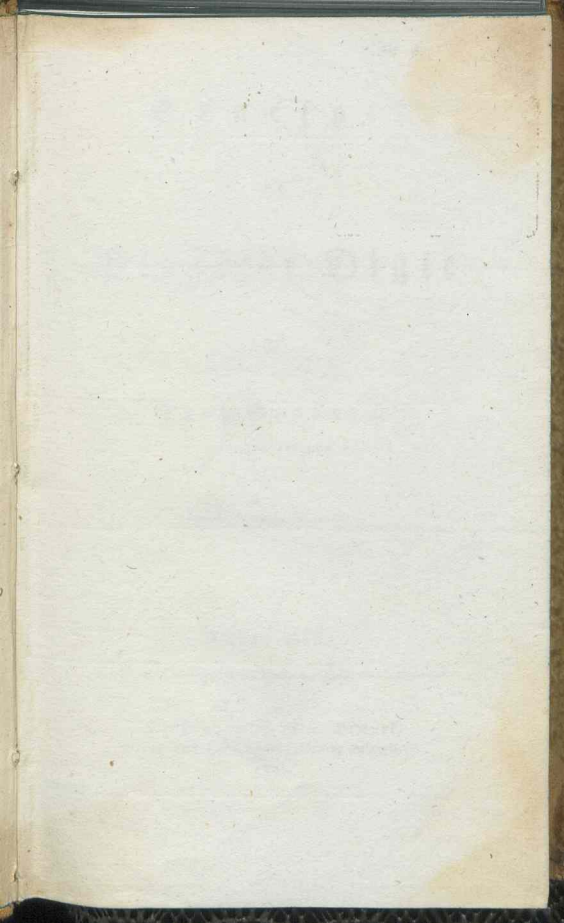
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

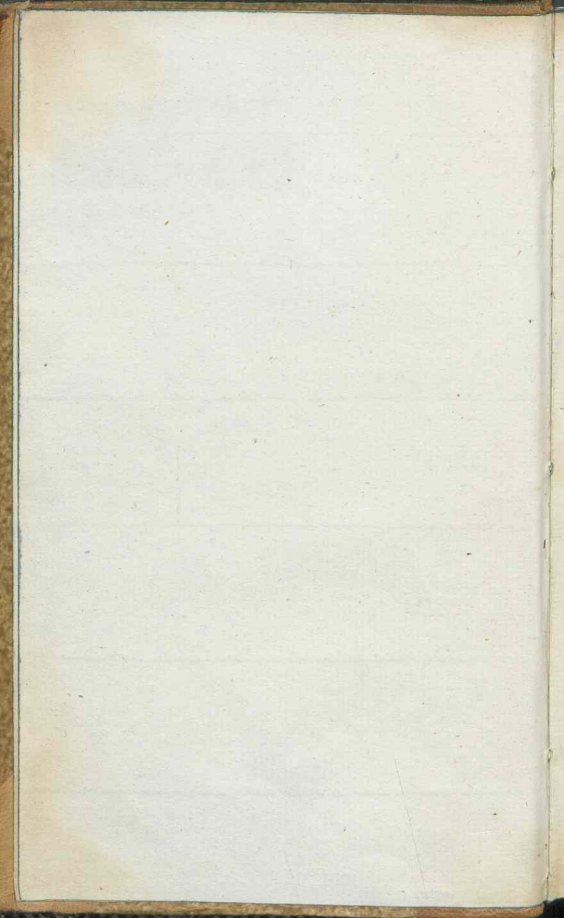


1 1 52 0 8 05262 4

+Rex







S f u e s p i l

og

Blandede Digte

af

Carl Søbørg,

Landinspecteur.

Andet Bind.

O d e n s e.

Trykt og forlagt af S. Hempel,
Eier af Gyens Stifts Adresskontoir og Bogtrykkerie.

1821.

11919093

89

Blanche Brite

70

1870

1870

1870



1870

I n d h o l d.

S k u e s p i l.

Lovelace og Clarisse, eller den dramatiske Bortførelse, Lystspil i fem Acter . . . Pag. 1

B l a n d e d e D i g t e.

Blomsten	219
Bed Angelique Glørfelds Grav	221
Til Augusta	223
Den 28de Jan. 1820	225
De tvende Piger	227
Med en Svekury til A. J.	228
Epistel til G. v. D.	229
Landmaaler=Sang	233
Den 1ste Marts 1818	235
Epigrammer	237
Om hundred' Aar er intet glemt	239

S k u e s p i l.

Dominicaner=Klosteret, Drama i fire Acter 241

2 u g o l d

Einleitung

Einleitung, welche die Hauptgegenstände des Buchs enthält, und die Art und Weise, wie die Materialien zu beschaffen sind.

Einleitung

119	Einleitung
121	Der Verfasser dieses Buchs
123	Die Sprache
125	Die Zeit von 1820
127	Die Sprache
129	Der Verfasser dieses Buchs
131	Gebäude
133	Einleitung
135	Der Verfasser dieses Buchs
137	Einleitung
139	Einleitung

Einleitung

Einleitung, welche die Hauptgegenstände des Buchs enthält, und die Art und Weise, wie die Materialien zu beschaffen sind.

S f u e s p i l .

© 1897 J. P. I.

Lovelace og Clarisse

eller

Den dramatiske Bortførelse.

Lystspil i fem Acter.

P e r s o n e r n e :

Frøken Agathe Brambye.

Amalia, }
Mariane, } hendes Nieceer.

Ballerup, Forvalter.

Walsing, Student.

Madame Rosiere,

Kalkentyth,

Jonfrue Primfeld,

Liebner,

Fir, en Skoleholder.

} Et omreisende Theaterselskab.

Handlingen foregaaer paa Brambyegaard og i Omegnen;
begynder om Formiddagen og ender den paafølgende
Dags Eftermiddag.

Første Act.

Theatret forestiller Frøken Brambye's Dagligstue. —
Paa den ene Side er et Klaver. — I Baggrunden
Vinduer ud til Haven.

Første Scene.

Amalia. Mariane.

(De sidde begge ved Klaveret og sønæ; Amalia spiller det
og Mariane broderer).

Liden flygter — Ak! Med den
Flygter Ungdoms fagre Dage;
Og med Beemod Gladens Ven
Tænker dem som tabt tilbage. —
Baaren blomstret saare kort;
Høsten — hviroser Løvet bort. —

Dog, hver Alder Himlen gav —
Som i Tidens Fodspor træder;
Fra vor Bugge til vor Grav,
Nyder sine egne Glæder.
Odlingen som BARNET JO
Stuer Rosens Ynde fro.

A n d e n S c e n e.

Froken Brambye. Amalia. Mariane.

Frk. Brambye.

Nei har man seet Mage! Saa snart jeg vens
der dem Nyggen, skal der strax tralles og quinkles
res; ligemeget om Arbeidet forsømmes derved. —
Skammer I Jer ikke? — Saaledes at drive Dagen
hen! Veed I ikke, at Tiden er altid lige lang, men
ikke altid lige nyttig? Giver jeg Jer Exemplet til
Dovenskab og Lediggang? Hvad? Naar seer I
mig nogenstunde uden at jeg tager mig noget for til
Husets Nytte? I Sandhed! I frister virkelig min
Saalmodighed.

M a r i a n e.

Om Forladelse Tante! Amalia svæde sig blot paa den nye Arie hun fik igaar, og jeg stemmede rigtignok i med; men jeg broderede imidlertid, og —

Frk. B r a m b y e.

Du skal nu altid være Procuratoren; men det bekymrer dig ikke, om det er en slet eller en god Sag du forsvaret.

M a r i a n e.

Ja, men jeg har ogsaa hørt, at det skal være Kunsten at kunne forsvare en slet Sag saaledes, at den faaer et godt Udseende, endskjøndt det er ikke her Tilfældet, hvor Sagen i sig selv er god.

Frk. B r a m b y e.

Hold Mund, Næsviis! At spille Klaveer og brodere ere Ting, man ikke befatter sig med, uden naar man ikke har andet at bestille. Overalt! De Mænd, som I kan gjøre Jer Haab om, hvis det skulde falde Nogen ind at tilhyde sig, vil kun spørge om I kan spinde, brygge og bage.

M a r i a n e.

Det kunde dog træffe sig, at vi behagede dem endnu mere, naar vi tillige kunde spille, synge og dandse.

Frk. B r a m b y e.

So, det skulde vel en Skovfoged eller Skoleholder spørge om?

A m a l i a.

Tante har just ikke store Forhaabninger om os.

Frk. B r a m b y e.

Jeg veed sandelig heller ikke, hvor jeg skulde hente dem fra.

M a r i a n e.

Man kan dog ikke nægte, at vi jo ere et Par ret siffige Piger.

Frk. B r a m b y e.

Nei, det protesterer jeg imod! Et Par knipske Mammesøller ere I, der troe meget mere om sig selv, end de kan tilkomme. Jovist! Man skal see at Jomfruerne gjøre sig Haab om, at der skal melde sig en Byfoged eller Amtsforvalter; men I skal see, at de ændser Jer ikke.

A m a l i a.

Vi kunne maaskee med Tiden findes dem værdige.

Frk. B r a m b y e.

Hvilke Iudbildninger! Har jeg ikke tit nok præket for Jer, at Væstedenhed er en Dyd?

M a r i a n e.

Det er sandt! Men Følelse af sit eget Værd
er ikke altid Ubefædighed.

Frk. B r a m b y e.

Du snakker om det du ikke forstaaer. — Hm!
Jeg troer at Mammesellerne vil undervise mig? —
Nok herom! Sæt Brodeerrammen hen og tag fat
paa Haspen, og hasp det Garn af Treenen der staaer.
Og du Amalia kan sje Navn paa de Dreiels Scr-
vietter der ligger. — Jeg gaaer imidlertid ind og
sætter mig lidet i den store Lahnestool, for at nyde
et Blund, om Jellers vil forunde mig Noe dertil.

(Hun gaaer)

T r e d i e S c e n e.

M a r i a n e. Amalia.

M a r i a n a.

(seer efter hende)

Noe? — Ja! Jeg vil endogsaa lægge det
Luske til, det maatte være den evige; eller at Tante
maatte sove til jeg vakkede hende. — Ak! Vi vilde
da neppe sees førend paa Dommедag.

A m a l i a.

O Mariane! Var du mig ikke saa kjær, jeg kunde i Sandhed fristes til at misunde dig dine lykkelige Luner.

M a r i a n e.

Jeg beder om Forladelse, Søster! Jeg troer at mit lykkelige Humeur er mere end saakaldte Luner; thi naar synes jeg at savne det? Dog det er sandt! Dig har Amor stækket Bingerne paa; men det kan jeg sige dig, at jeg i dit Sted vel kunde have det heftigt for min elskede Gjenstand, uden just bestaa dig at tænke paa brændende Hjerter og næbbende Duer. — Du forekommer mig virkelig undertiden som den fra Malerens Pensel mislykkede Magdalone, der hænger oppe i Storstuen, hvis Andagtighed aldrig kan opvække andre Følelser hos mig, end dem en afsvungen Latter kan skjænke. Og virkelig! Var du ikke min Søster, og min meget kjere Søster: troer jeg, at du kom til at dele Skjebne med Magdalene.

A m n l i a.

Utidsige Spøg! — Du veed hvor inderlig jeg elsker Balsing, og kjender ligesaa godt som jeg de Vanskeligheder, som — O Gud! Maa skee for evig vil adskille os.

M a r i a n e.
Nei i Sandhed! Der fortæller du mig noget Nyt. Hvilke ere da de Vanskeligheder, om jeg maa spørge, som — O Gud! maaskee for evig vil adskille Jer? — Det kan dog aldrig være een af dem, at man overalt her i Egnen kalder os de rige Nisser paa Brambyegaard? Det pleier sjelden at være en Elsker affkrækkende. — Og kan vi just ikke tilkomme at kaldes de allerdeligste, saa kan vi dog passere for takkelige, eller — idetmindste for taalelige, endskjøndt Tante vil slet intet tilstaae os, fordi hun overgaar os i Alst.

A m a l i a.

Saavidt synes du at have Ret; men —

M a r i a n e.

Men — jeg veed hvad du vil sige, og kommer nu til Vanskelighederne, som du kalder dem, der ere ikke mindre end: at vi Faders og Moderløse staae under en Tantes Opsigt, som — er en Skræk for os og alle Bønderne paa Godset, det er vel saa; men er Bølsing en Elsker som han efter min Formening bør være, saa lader han sig ikke skræmme. Eller — skulde det være en af Vanskelighederne, at han kun er Student? Nu, hans Fader

var ei heller mere førend han blev Præst, og som Student var han ogsaa forlovet; men han har dog bragt det dertil, at han overalt her i Egnen passerer for en agtet og elsket Mand. Eller — maaskee at han er fattig? Er han det kuns ikke paa Kjærlighed til dig, min Pige, vil denne Banskelighed aldrig kunne forhindre et Bælg, dit Hjerte har bestemt sig for. Altsaa —

A m a l i a.

Altsaa synes du at have Ret; men du maae dog tillade mig, min gode Mariane! at jeg erindrer dig om, at vores Tante er den, som vores — ubekjendte, dog vist ikke ubetydelige, Formue blev overdraget til Beskyrelse, da vi havde det Uheld at miste en god Fader, i en Alder, hvori man endnu ikke forstaaer at føle sit Tab; og at vores Tante af ham i hans Testamente er udtrykkelig bemyndiget til, som en Moder, med fri Raadighed og efter Godtbefindende, at sørge for og bestemme vor tilkommende Skjebne; hvilket hun tidt nok erindrer os om.

M a r i a n e.

Ja en streng Moders Rettigheder haandhæver hun med fuld Kraft; men en god Moders Omhyed kjender hun ikke, uden af de Romaner, hvorefter hun iøvrigt har dannet sig; men som hun i det Kapitel

aldrig har kunnet overtale sig til at efterligne. —
Tanken herom kunde næsten fordærve mig mit gode
Humour.

A m a l i a.

Dg naar du nu lægger til, at vi daglig be-
handles som Slaver; aldrig hører et venligt Ord;
men endogsaa beherskes af en nedrig og vindeslyg
Forvalter, som —

M a r i a n e.

(afrydende)

Saa sagte, om jeg maa bede! Thi Herr For-
valter Ballerup har temmelig tydelig ladet sig
forstaae med, at Tante har ifinde at belønne hans
lange og troe Tjeneste paa Brambyegaard ved
en Arvepart, med tilhørende Appendix — Een af os.
— O hvilken fortryllende Udsigt!

A m a l i a.

For dette Tilfælde er jeg rolig; thi — for at
blive behandlet paa en for Retfærdighed saa for-
nedrende Maade, maa der gives Love, der vil vide
at sikre mig, og som kan beskytte en Fader; og Vær-
gelses Pige, naar man vil opofre hendes Formue
paa hendes Lykkes og Nøligheds Bekostning.

M a r i a n e.

Det har ikke heller forstrøffet mig; thi for

Skulde jeg gjøre mig skyldig i et Mord paa det Monstrum, førend han skulde have den Triumph at have paalagt mig Hymens og sine Lænker. — Nei, Herr Wallerup! I at lade mig udkaare til Deres elskede Halvdeel, kan jeg rigtig ikke tjene dem. — Men det forekommer mig, som du sagde imorges, at du havde en Ahnelse?

A m a l i a.

Ja! At Walling kommer idag. I Fredags toge Ferierne deres Begyndelse: altsaa kan han med Rimelighed ventes med Posten idag.

M a r i a n e.

Da kan du snart faae Visshed herom; thi efter Postens almindelige Gang, maa den komme om et Øieblik, og da den kjører her omkring Gaarden, kunne vi let blive overbeviste om han er med.

A m a l i a.

Og naar han da kommer, hvorledes skal jeg saa kunne faae ham i Tale? Du veed selv Mariane, at jeg forrige Sommer blot talte med ham fem Gange, og det stedse under den største Angst for at blive røbet, og at jeg kun een eneste Gang har kunnet imodtage Brev fra ham.

M a r i a n e.

Og at jeg — alt for lange siden har gjort den Anmærkning, at det er en ynkkelig Naade at være forlovet paa. Men tys! — Jeg skulde dog troe, at Tante sover? (Hun lister sig hen til Døren og titter ind) Jo, og jeg kan see, at hendes Beregning i Drømme maa staae paa hundrede pro Cento Gevinst; thi hun smiler saa venlig.

A m a l i a.

Da Præstegaarden, hvor Balsings Fader boer, blot ligger en halv Miil herfra, tør jeg dog haabe, at han endnu iaften sniger sig herved i Haven.

M a r i a n e.

Du Drømmerfke! Han er jo endnu ikke kommen! Og om ogsaa — (Man hører et Posthorn noget borte) Glad dig Amalia! Posten kommer.

A m a l i a.

O Mariane!

M a r i a n e.

O Amalia! Ha! Ha! Ha! Ifsald du ikke selv har Mod til at see udaf Vinduet, skal jeg see for os begge. (Hun løber hen til Vinduet) Nu dreier de om Hjørnet — der kommer — Hestene.

A m a l i a.

(spændt)

Nu? —

M a r i a n e.

Paa det forreste Sæde sidder — Kudsken!

A m a l i a.

O du dræber mig!

M a r i a n e.

Taalmodighed! Lad Haabet oplive dig. —

Efter Kudsken kommer en Officier.

A m a l i a.

Kuns en Officier?

M a r i a n e.

Jo, bag ved ham sidder — Bussing. —

A m a l i a.

(Lobende til Vinduet)

Hvor? Hvor? — O! Nu dreiede de jo om Hjernet. — Mariane du har Synd af at fixere mig. Siig mig! Saae du ham virkelig? Er du vis derpaa? Siig —

M a r i a n e.

O din forelskede Stakkel! Savist saae jeg ham. Og hør! Da det er min Uge at forestaae Meieriet, saa kan jeg, uden at Tante fatter Mistanke ved min

Fraværelse, løbe ned til det andet Hjørne ved Stent-
ten, og idet han kjører forbi gjøre ham en Kom-
pliment, hvori jeg vil søge at lægge denne Betyd-
ning: Velkommen Hr. Walsing! — Amalia's
Hjerte staaer i lys Lue for Dem! Wiis Varmhjer-
tighed! O kom, og skynd Dem at slutte! —
Hvilke Tider vi leve i! da Pigerne løbe grasate,
endogsaa efter deres Søstres Elskere.

(Hun løber ud)

Fjerde Scene.

Amalia (alene)

Walsing er kommen! Hvor denne Tanke
gjør mig lykkelig! Dog, varme Hjerte forraad dig
ikke; at hemme din Fryd vilde være Klogskab. —
Klogskab? Nei! Forstillelse i et saadant Dieblit
var Bedragerie imod et elskende Hjerte.

(Man hører endnu Posthornet)

Hvor venlige lyde disse Toner, naar det længe
selfulde Hjerte møder dem, idet de bringe den ventede
og elskede Ven; Men naar de fjerne ham — leds-
sages de af et beklemmt Hjerte under Taarer og Suk,
og lyde kun i smertelige hændende Toner. — O

Wakning! Atter at see Dig! Hvilket Haab!
Kunde Du skue i mit Hjerte, det skulde da over-
tyde dig om, at det staar saa varmt, saa trofast
for dig. — Dog Du tvivler jo ikke, og derfor lomme
dig Gud, idet han opfylder mit Ønske om at kunne
forøge dit Held og skabe din Lyksalighed i Fremtiden.

F e m t e S c e n e .

Mariane. Amalia.

A m a l i a .

Nu, saae du ham?

M a r i a n e .

Om jeg saae ham? Jo! Og saae jeg ikke
Feil, saa besvarede hans Øine min Kompliment som
saa: (declamerende) Hils min evig elskede Amalia!
Og sig: at mit Hjerte ikke luer mindre end hendes;
men at det endog er nær ved at fortæres af sine
egne Flammer, hvis hun ikke medlidende forbarmer
sig og redder det; Og at jeg aldrig erkjender nogen
Lykke, nogen Salighed paa Jorden, uden den som
hun vil skjenke mig. — Nu! Var dette ikke galant?

A m a l i a.
Dersom han havde sagt det, havde det været mere end blot Galanterie.

M a r i a n e.
Veed du vel min Søster, at det var en maa- delig Kompliment til mit Physiognomie: Betsjendskab. Og sæt nu, at han ikke sagde det, saa er du dog vist den sidste, der vil tilstaae, at han ikke burde have sagt det.

A m a l i a.
Det vilde min Beskedenhed vel vogte mig for at tilstaae.

M a r i a n e.
O din beskedne Stakkel! Naar Talen kun er om en Elsker? Ja, var det endda Ting af Bys- tighed.

A m a l i a.
Kun, siger du? Og jeg sætter min høieste Lyksalighed i at blive hans.

M a r i a n e.
Åh, hvor det er rørende! Men det vil jeg ellers raade dig til Hjælp til din Fremtids Lyksalig- hed: ikke at lade din tilkommende Behersker forstaae mere end en Tusindedeel af; thi Manden stal jo,

efter Præstens Formular, være Konens Hoved og Hætte? Og hvilke Fortrin har du at sætte imod disse? Nei, formeget er formeget! — Desuden hedder det jo, at Kjærlighed er blind, at Manden saare sjelden holder hvad Bruden lover, og naar Bruden smiler sidste Gang, saa ere Konens Taarer allerede ikke langt borte.

A m a l i a.

Gud frie Os! Men hvorfor forblive vi da ikke Jomfruer.

M a r i a n e.

Ja min Pige! Vi ere ikke klogere.

A m a l i a.

Du spotter Mariane! Men Louren kommer nok engang til dig.

M a r i a n e.

Jeg takker skyldigt; men det har jeg allerede længe været forsængelig nok til selv at troe; idetmindste hver Gang jeg overgivet har kikket i et Speil, under det dristige Haab, dog at turde behage Een. Men, den som Himlen — Gud see i Naade til mig! har udkaaret til min Ledsager paa Livets Tornevej, han maa ikke føre mig igjennem Jammerdalen, og maa ikke vente, at jeg, af bare Kjærlig-

hed til ham, vil hænge med Hovedet som en svag Kylling. — Han maa ikke sværme for Maanen og Nattergalene: kort sagt! Han maa ikke være nogen Elsker efter Moden; men kunne byde mig over i at gjøre Løier, og han skal aldrig være elskværdigere i mine Øine, end naar han kan faae mig til at lee ret hjertelig.

S j e t t e S c e n e .

B a l l e r u p . de Forrige.

B a l l e r u p .

(idet han træder ind)

Underdanige Tjener! — Ja saa! Den naadige Frøken er ikke tilstede?

M a r i a n e .

Hun ikke; men hendes elskværdige Niccer, de unge Jomfruer Bråmbye, om de tør smigre sig med at Hr. Forvalter Ballerup vil lægge Mærke til dem.

B a l l e r u p .

Ah, ærbødige Tjener!

M a r i a n e.

Den underdanige kunde De altsaa have sparet.

B a l l e r u p.

Skader ikke! Man er undertiden ret raisonabel.

M a r i a n e.

De? Ha! ha! ha! Der fortæller De os noget Nyt.

B a l l e r u p.

Jomfrue Mariane er nu altid saa spøgefuld; men De indretter ogsaa altid Deres Spøg saaledes, at man maa tilgive Dem, om det endog er paa egen Bekostning. He! he! he!

M a r i a n e.

O Hr. Ballerup! De er virkelig altfor artig; og hvad Bekostningen angaaer, saa sagde De jo selv nylig, at De var raisonabel? — Men det er Tiden, at jeg skal i Meieriet. (sagte til Emilia) Nu Hovedet i Beiret! Alt hvad søsterlig Bistand kan formaae til at hjælpe dig til din høieste Lykkeligbed, — saaledes kaldte du jo Besiddelsen af Balsing? — kan du gjøre Regning paa hos din Mariane (vandt) Hr. Forvalter uden Bekostning! — Deres ærbødige Tjenerinde!

(hun gaar)

S y v e n d e S c e n e.

Amalia. Vallerup.

V a l l e r u p.

Hvor den lille Mariæ er munter. — De
Jomfrue Amalia, forekommer mig derimod paa
nogen Tid saa alvorlig; ja, wahrhaftig! Saa —
ret saa — modest; saa — —

A m a l i a.

Modest? Og det blot paa nogen Tid? Og
endda kun forekommende? I Sandhed! De har
en egen og just ikke behagelig Maade at gjøre Jagt-
tagelser paa; og Deres tvetydige Kompliment vil jeg
besvare som saa: (sukkende) O Hr. Vallerup!
I Deres Nærværelse.

V a l l e r u p.

(falder hende i Tælen).

Skulde jeg være saa lykkelig, at — —

A m a l i a.

Lad mig dog tale ud! — I Deres Nærværelse,
er det saa naturligt at enhver ung Pige maa blive
alvorlig og modest.

W a l l e r u p.

Ja saa; — men deri tager jeg dog ikke Feil, at Deres Gjomfrue Søsters spidsfindige Tone ogsaa har smittet Dem; men vidste de unge Gjomfruer, hvor ilde det klæder dem, lagde de den af.

M a r i a n e.

Bevares Hr. Forvalter! Hvorledes forstaaer De nu det igjen! Mit Svar tog kun Hensyn paa, at man i min Barndom har lært mig at respectere Alderdommen og mine Foresatte.

W a l l e r u p.

Slap hun derud! — Alderdommen? Hm! — Foresatte? Vil man bare høre! — Hm! De kan naa skee komme til at tale af en anden Tone. — Jeg kom ellers for at tale med Deres Tante, med hvem jeg har vigtigere Ting at afgjøre.

M a r i a n e.

Saa tager jeg heller ikke i Betænkning at kalde paa hende; thi det Vigtigste gaaer for Alt.

(Hun løber ind i Sideværelset).

D t t e n d e S c e n e.

W a l l e r u p.

Den spidsfindige Mammesel! At lade mig høre min Alder? Naar den ikke trykker mig, behøver

hun jo ikke at opholde sig derover. — Hm! Jeg er dog ikke aldre, end at jeg ved det sidste Høstgilde, hvor jeg var den Fornemste, dandsede baade Malemask og Hovsa med hende. En anden Gang skal den Peensnerpe faae Lov at sidde, og da skal jeg lige for hendes Næse tage den første den bedste Bondepige op til Dands: og det vil ærgre hende; men det faaer saa være.

N i e n d e S c e n e.

Frøken Brambye. Vallerup.

Frk. B r a m b y e.

Amalia sagde, at Han havde Ting af Bigtighed at afgjøre med mig?

V a l l e r u p.

Jeg ønskede at forelægge Frøkenen mit Regnskab for forrige Maaned, samt berette Dem et og andet. Hvis det er beleiligt?

Frk. B r a m b y e.

Det er mig til alle Tider beleiligt, naar det gjælder Regnskabet over mine Eiendomme, hvilket tjener til hans Estervertning for Fremtiden. Nu, hvorledes skaer det sig med samme?

B a l l e r u p.
Med Regnskabet selv, for saavidt den noiagtigste Noiagtighed betrefser, da vil De finde den accuratesse Accuratesse. Destoværre, Udgifter nok; men hvad Indtægternes Mangfoldighed betrefser, da staaer det sig kun maadeligt.

Frk. B r a m b y e.

Seg vil ikke haabe? — Nu? —

B a l l e r u p.

Der er nu Jeppe Madsen fra Hækkeballe; han var her igaar, og kunde ikke betale mere af paa sit Landgjilde og sine Skatter til Amtstuen, end omtrent det Halve. — Han bad om Dag til Paaske.

Frk. B r a m b y e.

Ikke en Times Frist! Er det ikke ærgerligt: naar saadanne Kjeltringer ligge paa den lade Side og gide ikke arbeide; men sidder saa lang som Dagen er og supper og svirer i Kroerne, saa tanke de strax: Vi kan jo lade Herskabet undgjelde derfor. Nei! Der skal gjøres Execution hos ham! Pantet ud! —

B a l l e r u p.

Vel talt, naadige Frøken! Men da vi have gjort det i de trende sidstforløbne Aar, saa har

Staaderen været saa forsigtig, ikke at anskaffe sig noget igjen, der kunne komme noget ud af at tage.

Frk. B r a m b y e.

Knægten er altsaa intrigueant! Saa skal der statueres Exempel, for at hemme sig Uorden. — Han skal, Andre til Stræk og Advarsel, sidde i Hullet eller ride Træhesten.

B a l l e r u p.

Netfærdigt! Han skal altsaa til Opbyggelighed ride Træhesten paa Søndag, med Ansigtet vendt imod Kirkedøren, for at Folk kan speile sig i ham, naar de gaae til Kirke; thi sætter vi ham i Hullet, saa maae vi jo endog gjøre ham en Tjeneste, idet vi blive nødte til, at give det forsultne Væst det Brød han æder.

Frk. B r a m b y e.

Nu, og hvad saa videre?

B a l l e r u p.

Saa har Iver Monsen været her og betalt Restancerne af forrige Aars Afgifter; men han bad tillige, om Frøkenen ikke vilde laane ham to Tønder Korn, for han havde intet til Sommersæden; naar han fik indhøstet, vilde han med Glæde give tre Tønder igjen.

Frk. B r a m b y e.

Ei hvor raisonabel! Og hvad svarede Han?

B a l l e r u p.

Og det kan Frakenen spørge om, som kender mig indtil mit Hjertes allerhemmeligste Folder? Ih! jeg svarede ham wahrhaftig saa ganske uden Cere: monie, at han kunde reise ad Helvede til med samt sine tre Tønder Korn; thi vi handlede ikke uden en gros.

Frk. B r a m b y e.

Godt svaret, paa Reisen til Helvede nær; thi derved tabtes intet om Han havde udeladt den; tvært imod, jeg har før sagt ham det, at det udvortes Præg af Godhed er saa let at give, at man ikke maa nægte den Ulykkelige det. (Affecterer) Han lider nok desuden, og jeg ikke mindre, som skuer hans Nød, — føler og deler hans Smerte. — Og Skøndt jeg ikke kan hjælpe, saa er jeg dog ikke uvidende om, at det er min Pligt, — naar jeg maa nægte mit blodende sentimentelle Hjerte sit Krav til Gøddæ: dighed paa Velgjørenheds Alter, da at ledsage mine Følelser med deeltagende, menneskekjærlige Taarer.

B a l l e r u p. (torrende sine Øine)

Skjønt sagt! Fuldkommen sandt! Tillad at jeg kysser Deres Haand for disse deilige Tanker,

som De har værdiget at meddele mig. O! heri sympatisere Vi, som i saameget andet; thi jeg kan ogsaa til sine Tider blodgjøres. — Helvede skal jeg altsaa ikke betjene mig af herefter, uden hvor yderste Nødvendighed fordrer det.

Frk. B r a m b y e.

Vi bleve altsaa ham qvit. Videre —

B a l l e r u p.

Derefter kom Smedeenken fra Bassbjerg, med alle hendes pjaltede Unger, ser i Tallet, og græd og lamenterede, fordi Vi har sagt hende Huset op om fiorten Dage.

Frk. B r a m b y e.

Hun kan ikke hjælpes. — Den affyrlige Qvinde! Hun er en uordentlig og slet Huusholder, ja! fører et ryggeløst Levnet. — Dyden belønner sig selv! og det er dens Dyrkeres Pligt at straffe Lasten, om ikke for andet, saa dog for Exemplets Skyld. — Desuden — den nye Sadelmager skal have en Bopæl, og vil give dobbelt saameget i Løie, som Smedeenken. Derved er altsaa intet at tage i Betænkning.

B a l l e r u p.

Jeg brugte netop samme syndige Grunde, for at gjøre hende begribeligt, at vi ikke kunne handle

anderledes, og var just i Begreb med at kaste hende og alle Ungerne ned ad Trappen; — da hun idetsamme tog frygteligt paa at skraale tilligemed Rolsingerne, og beraabte sig paa, at salig Herren, Frøkenens gode Broder, havde givet hende Løfte om at hun maatte boe der saalange hun levede, for den engang bestemte Afgift.

Frk. B r a m b y e.

Den Impertinente! Det pauvre Creatur! At lade mig høre min gode salig Broder, der allerede i tolv Aar hviler sødt i sin Grav. — Gud glæde hans Sjæl! — Hans elskelige Minde generer mine Øine med Taarer. Men — han var et Mæhø! Et Faarehoved! Som de kunde bestikke med et Par forgrædte Øine, og med en Snees Jammersuk dreie efter deres Hensigter, som de vilde. Overalt, hvad han i Fortiden kan have sagt, — naar de ikke kan fremlægge noget skriftlig, — convenerer ikke mig, for det Nærværende at efterleve, da jeg Enc staar til Ansvar for Nu- og Fremtids Bestyrrelsen af Brambyegaards Gods.

B a l l e r u p.

Forstaar sig! Jeg gjorde hende ogsaa samme begribeligt, paa min sædvanlige lemsældige Maade,

da jeg for første Gang lagde Mærke til, at Kjællingen, som endnu ikke har fyldt sit fyrgetyvende Aar, har et ret antageligt Udseende. — Om det nu var hendes Taarer, der forstjennede hende, skal jeg ikke kunne sige: nok er det, at mit Hjerte — Ja, jeg maa tilstaae, at hun, med Respect at sige! rørte mig.

Frk. B r a m b y e.

Hans Hjerte? Ei! Hvor ofte skal jeg sige Ham, at hans Hjerte ikke vedkommer mine huuslige Anliggender? — Jeg vil dog haabe, at Han ikke atter begik en Cottise?

B a l l e r u p.

Bevares! Nei Forvalter Vallerup er ikke saa let at løbe med. — Jeg kan vel for et Øieblik ledes vild, eller komme paa en Afvei; men jeg vens der strax tilbage. Alt hvad jeg gjorde, var, at jeg lovede at indstille hendes Bøn til Frokenens Naade.

Frk. B r a m b y e.

Han er et miserabelt Subject! — Et ret skrøbeligt Nedskab!

B a l l e r u p.

Alt ja! Frokenen vilde ogsaa gunstigt behage at erindre, at jeg er blevet tre og tyve Aar ældre

end jeg var, da De første Gang fandt det værd at unde mig Deres Opmærksomhed.

Frk. B r a m b y e.

Ingen Undskab, om jeg maa bede! Tænkte jeg det ikke nok, at hans Dumbhed ikke kunde forskaaene mig. — Den snavs Kjælling! Som ikke engang kan lade min hjerteligt elskede salige Broder ligge i Ro i sin Grav; men skal kaste mig ham og hans Gadaiser i Næsen. — Hun skal ud af Huset! — Ud af Godsset! — Ud af Sognet! Hører Han? Inden otte Dage skal hun være ude af Sognet! — Man kunde ærgre sig en Gulsot til over saadant Pak. — Men til Efterretning for Ham, skal jeg atter repetere de Forholdsregler, Han ved slige Leiligheder skal følge. — Jeg har før sagt Ham, at Han ei skal reflectere paa Bøndernes Jammersnak; thi de ere evigsultne, naar de skal til at betale deres Skatter og Afgifter. — Jeg skal nok blande Kortet; men Han skal spille det, og vogte sig for, at man ei kigger Ham deri. — Verden er nu engang saaledes indrettet, at den vil blandes; og naar man nu veed det, er det jo Pligt at føie sig efter den. Men ikke ethvert slet Spil bør man passe bort, og man kan altid regne noget paa de Modspillendes Svaghed; — kun spille det forsigtigt

og vaersomt; thi nuomstunder staae Hjerterne strax
i Lue for den saakaldte lidende Menneskehed, og lis
gemeget om det skeer paa en Andens Befosning. —
Der tabes desuden intet ved, om Han skaaner de
ydre Pjalter, naar Han forresten kun —

B a l l e r u p.

(falder bende i Ordet)

Flaaer dem indtil Huden! Jeg forstaaer!
Jeg for —

Frk. B r a m b y e.

(hidfig)

Med de Ord vilde jeg ikke sagt Ham det.

B a l l e r u p.

Jeg fatter dog Meningen, og takker pligtskyldigst
for god Underretning.

(der bantes paa Døren)

Frk. B r a m b y e.

Kom ind!

T i e n d e S c e n e.

Frk. De Forrige.

Frk.

Underdanigste Tjener! Jeg har ikke skullet
undlade, at melde den allernaadigste Frøken en syne

derlig Hændelse, som jeg, som en oplyst Mand, efter Pligt og Samvittighed ikke bør fortie, da det har tildraget sig her paa Godsset iastes, saa henimod Klokken syv.

— Frk. B r a m b y e.

Kjere Sir, Han altererer mig! — For Himlens Skyld! —

B a l l e r u p.

Åh! Jeg er ogsaa saa altereret, at jeg kjælder og bæver som et Espeløv. Har der været Ildbrand?

S i r.

Nei, det har jeg mæn og sandelig ikke hørt det mindste til. See! see! — Skulde der maaskee —

Frk. B r a m b y e.

Men det han vilde berette mig? ;

S i r.

Nu kommer det. Det var som sagt Klokken syv; ja, den kunde ikke være stort mere. Jeg sad just og fortærede mit lille tarvelige Aftensmaalstid, som bestod i en herlig Flaaskelage; thi den forstaaer min Magrethe at lave som —

Frk. B r a m b y e.

Men Kjere! Det kommer jo ikke Sagen ved?

F i r.

Rigtig! Den dyrebare Frøken har Ret, det kommer heller ikke Sagen ved. Men hvor kunde De nu vide det?

Frk. B r a m b y e.

Har Han ikke andet at berette, kan Han gaae igjen.

F i r.

Nu som sagt, jeg sad og spiste min Aftensmad, da jeg idetsamme hørte et Posthorn for Døren. — Da jeg nu som Skoleholder er Byens fornemste Mand, og har Leilighed til at logere Reisende, og her desuden ingen Kroe er i Nærheden, saa stængte jeg strax baade Kniv og Gaffel. — Og mærkværdigt var det, at jeg just havde iført mig de gule Plydses Buxer og den røde Kameliottes West, som Frøkenen nok erindrer, at jeg havde paa for tolv Aar siden, da Smedens lille Sidse var i Kirke, som De var saa naadig at holde over Daaben, og som De dengang sagde, klædte mig saa nydelig —

Frk. B r a m b y e.

Men er der da ingen Ende paa hans Vidtsøftighed?

F i r.

Nu som sagt, jeg stængte baade Kniv og Gaffel og ilede ud til Vognen, for at møde de Rejsende til tjenstlig Opvartning.

Frk. B r a m b y e.

Nu, og videre?

F i r.

Som sagt, jeg skyndte mig ud til Vognen i den Tanke, at det var høie Rejsende, der kunde betale anstændigt, og saa —

B a l l e r u p.

Og saa?

F i r.

Sit jeg, sandt for Herren! En lang Næse; thi jeg erfarede strax, at det var en heel Bande —

Frk. B r a m b y e og B a l l e r u p.

(paa eensang)

Høvere?

F i r.

Nei, Komediantere!

B a l l e r u p.

Komediantere? Ih du søde Gud!

F i r.

Ja saa min Sæl var det saa! Circa fire i Tallet, tvende af Han; og tvende af Hunkjønnen.

Frk. B r a m b y e.

Han udtrykker sig meget besynderlig!

F i r.

Ja Frøkenen maa gunstigt tilgive; thi endskjøndt jeg er en oplyst Mand og har studeret baade i Naturhistorien og Orthographien, har jeg dog, saa gammel som jeg er, endnu aldrig seet den Race af Mennesker før. — Her var jeg nu ret i Waande; thi jeg var tvivlsom, om jeg efter Loven turde huse og huse med slige Folk. Jeg stod derfor allerede paa Springet, for at undervette Sognefogden om han ikke holdt det for raadeligt, at Bønderne i Sognet bleve tilsagte, for i paakommende Tilfælde at staae parat med Pleier og Høetyve.

Frk. B r a m b y e.

Er Han gal? Saaledes at behandle Kunstnere?

F i r.

Kunstnere? Jo pyt! Nei, jeg gjorde mig strax al Umage for at komme efter hvad de forte i deres Skjold, som man siger, og da jeg hørte dem disputere saameget om Kunsten, tænkte jeg, som en oplyst Mand, der gjerne, naar Leilighed gives, vil udvide mine Kundskaber, for engang imellem at kunne fornøie mine Sognefolk paa en spadselig Maade, at her var noget at lære. Jeg bad dem

derfor ret høflig, om de ikke vilde divertere mig lidt, ved at bide Stene, sprudle Jld og trække Bendler ud af Halsen og saadant noget, der kunde fornøie en gammel Skoleholder. Men hvad mener Frøkenen? Den unge Komediant gav sig til at lee mig lige op i Øinene; og Madamen kaldte mig et dumt Fæ. Ja saaman gjorde hun saa!

B a l l e r u p.

Sj for Ganden! Det var grovt! Uforstammet!

F i r.

Ja var det ikke? Det er jeg vis paa, at den hæderværdige Frøken selv vil tilstaae.

Frk. B r a m b y e.

Jeg er ikke hæderværdig! Hm! Man skulde snart troe, at Han talte til sin Oldemoder. — De ere begge to meget uoplyste Mennesker!

B a l l e r u p.

Gud bedre det! Oplysningen gaaer altfor vidt; — Tænk engang: Bønderne læser Aviser! taler om Courzen, holder Seminarister til deres Børn, skriver Bankosedler og drikker Kaffe, og denne skal endda være udenlandsk. Da de vare mindre oplyste, lode de dem nøie med at drikke gode indenlandske brændte Erter. Gud forlade dem det! de begynder endogsaa

sommesteder at hænge Gardiner i Vinduerne, skræller
Kartoflerne inden de æder dem, bruger Lommeter-
flæder og bänder paa tydsf.

F i r.

Bänder paa tydsf? Ih du søde Gud!

B a l l e r u p.

Og skal de nu have Komædie til, saa seer det
wahrhastig galt ud.

F i r.

Ja, det kan Forvalteren sige to Gange.

Frk. B r a m b y e.

Man hører strax, hvor indskrænket Deres Con-
noissance med Verden er. At sætte Skuespillere i
Sammenligning med Taskenspillere og Gjæglere! —
Saaledes at fornærme den ædlest Kunst! En
Kunst — jeg altid har været indtaget i; og Men-
nesker, der som Kunstnere betragtede ere langt op-
høiede over Mennesker i Almindelighed.

F i r.

Ere de det? — Men saa faae de formodent-
lig deres Løn anviste paa det evige Liv; thi min
Magrethe, som ellers giver Keiseren det Keiser-
rens er, sagde reent ud, at hun ikke vilde bytte sin
grønne Badmels Klokke for Jomfruens Pels, og

Madamen syntes at en Mark var formeget for en
Spølskom Kasse.

Frk. *B r a m b y e.*

Han og hans Lige vurderer kun Folk efter det
Udvortes, men ved ikke, at Eren er uskatteeligere
end Guldet.

S i r.

Jeg er rigtignok en oplyst Mand; men Frøken
forstaaer maaskee dette bedre end jeg. Jeg har
dog altid troet, at naar man kun havde Penge, saa
faaede alt det andet af sig selv. Min Magrethe,
som ellers er en snu Pige, der gjerne vil vide, hvad
der er ved de Reisende at gjøre, dog altid paa en
ansjændig Maade, lurede iaftes ved Døren, og saa
herte hun dem tale snart om Dit og snart om Dat;
men hvad hun kunde samle deraf, var, at de dis-
puterede om Gjeld og Gage, om Galoner og Galas-
ner og saa meget andet, som hun ikke forstod. Og
engang, sagde hun, var det ligesom om de præfede,
og saa talte de om ni Guder eller deres Qvinder,
hvoraf hun sluttede, at de maatte være Katholske,
siden de ikke vidste, at vi har kun tre. Derpaa
talte den ene Madame i eet væk om vestphalske
Jomfruer, og om en Jomfrue Cora, som hun
faldte en Soels Jomfrue; men min Magrethe

meente, at det nok skulde være en Sals-Tomfrue; thi hun var saa forliebt af sig, at det var en Skam at høre paa; thi først talte hun om Een, som heed Alonzo, og siraar efter om en anden, som heed Kolla, ligesom Blegdams-Hunden. Men hvad hun især forundrede sig over, var, at begge Madamerne laae og skjendtes hele Natten igjennem, og det er dog ikke saa forunderligt imellem Madamer.

Frk. V r a m b y e.

Hvorlænge agte de at opholde sig her?

S i r.

Saa vidt jeg har kunnet formærke, er det nok ubestemt. — De frittede mig ud om hvem her boede paa Egnen, om her var mange Herregaarde i Nærheden, og om jeg ikke meente, at de kunde faae et Kornmagazin eller et stort Loft at leie eller laane. Og til Slutning spurgte de mig, om der ikke paa Herregaardene vare nogle af deres Betjentere, som kunde spille paa Instrumenter, eller hvor de skulde faae nogle Musikantere fra? Saa svarede jeg, at vores Forvalter baade kunde blæse paa Humle og spille paa Sækkepibe.

V a l l e r u p.

Det behøvede Han ikke at fortælle dem; thi jeg agter ikke at spille for dem.

F i x.

Forvalteren bliver heller ikke bedet derom; thi de loe og sagde, at de Instrumenter kunde de ikke bruge. Men saa sagde jeg, at til vore Lystigheder brugte vi altid den døde Spillemand fra Hækkebølle; men at han ogsaa kunde spille som en Karl, og det baade Springom, Kjørromkring, Polst og Langerække.

Frk. B r a m b y e.

Det er alt nok, min kjære Fix! Han skal have Tak for hans Underretning. Gaae Han nu kun hjem, og forhold sig rolig og forekommende imod sine Gjester.

F i x.

Naar den naadige Frøken saa synes det, saa vil jeg det saamæn ogsaa. Allerunderdanigste Tjenere!

(han gaaer)

Ellevte Scenē.

Frøken Brambye. Wallerup.

Frk. B r a m b y e.

Jeg faaer et Indfald. Da det om otte Dage er min Fødselsdag, saa kunne vi forskjønne denne Fest ved at lade denne Trup spille en Komedie her paa Gaarden.

B a l l e r u p.
Hvorledes? Forskjonne en Fest ved syndigt
Gjøgleværk? En Fest — hvorved Taarerne, bløt
ved Tanken derom, trænger sig med Gevalt op i
Øjentrogene.

Frk. B r a m b y e.
Han er et smagløst Menneske! Uden al Dan-
nelse.

B a l l e r u p.
Da har wahrhaftig dog Frøkenen selv engang
sagt, at De vilde danne mig, og De husker nok, at
det var Dem, der fik Deres salig Broder overtalt til
at tage mig fra Ploven og sætte mig paa Skriverstuen?
Og at De da søgte at hibringe mig Dannelse, som
De kaldte det, ved at forelæse Klosterhistorier i Hæ-
ven i Maanskin; og at jeg —

Frk. B r a m b y e.
(afbrøddende)

Og at Han er en ufordragelig Personage! det
glemmer jeg ikke saa let. Forstaaen mig for slige Erins-
dringer, hvorved jeg stedse maa fortryde — fortryde
af den Godhed, jeg har ødslet paa ham; thi Han er
og blier den samme. — Han skal gaae ned til Sko-
leholderens og indbyde een af de Herrer Skuespillere

at komme til mig det snarreste muligt. Jeg gaaer imidlertid ind, for med Huusholderken at arrangere et Gjæstebud til min Fødselsdag, hvortil adskillige her fra Omegnen skal inviteres.

(hun gaaer)

Tolvte Scene.

Ballerup.

(allene)

Reis du ad —; Behandler hun mig ikke, det gamle Billede! som om jeg var — en fattig Huusmand her paa Godsset, og ikke — som et Menneske, og hendes Forvalter; eller som den, der kjendte hende noiere end det var at ønske, baade for hende og mig. — — Ja du søde Gud! Man har dog noget paa sin venstre Side, man kalder et Hjerter. Hu! Jeg faaer ordentlig et gemeent Anstød, eller et Slags Opstigelse og Venuelse af det man kalder Samvittighed, hvergang jeg tænker derpaa. — Dog, det maa komme af tykt Blod — en fordærvet Mave, eller sigt; jeg vil desaarfag lade mig aarelade med det første. — Sy Ballerup! Ingen Kujonerie! Du har dog bragt det saaviot, at du ved din Vindskibelighed — uden Dannelse — har lagt

dig saameget til Bedste, at du ikke har været Forvalter omsonst, og at en anseelig Kapital kalder dig Herre. Hvis nu Lykken, den blinde Putte! kunde faae isinde at kaste dig et af de elskverdige Pige-børn med hoslagte tredsindstyve tusinde Rigsdaler i Armenen, saa kunde du dog sige, at du havde ikke travet i to og fyrgetyve Aar paa Brambyegaard omsonst, uden tilsidst at have skudt Papagaien.

(han gaar)

Anden Act.

Theatret forestiller Egnen om Herregaarden. I Baggrunden sees Haveporten.

Første Scene.

Walsing.

(allene)

Her er jeg da igjen! Destoværre, ikke et Skridt nærmere mine dristige Ønskers og Forhaabningers Opfyldelse, end ifjor; men med et Hjerter ligesaa Kjerlighedsfuldt for min Amalia som forhen. O! at jeg maatte finde hende at nære samme Følelser for mig. Her — er da det kjere Stevnested, hvor jeg forrige Sommer ventede saa mangen venlig Afseten, i det glade Haab at see min Pige. Rigtignok forregnede jeg mig mangen Gang, naar en merk

Skj hvilede over Os, og eet eller andet hindrede hende i at komme; men naar hun saa kom, og jeg hørte de huldeste Læber tilstaae, at jeg var elsket, sluttede den sømme, varme Pige i mine Arme — tætt til mit af Fryd svulmende Bryst, hørte dette søde Bæsen atter gjentage, at jeg var elsket! O! da stod min Lykksalighed paa sin høieste Spidse. — Da Mariane har seet mig kjøre forbi, turde jeg maaskee smigre mig med, at Amalia vilde gjøre sig Umage for at komme herved. Døg, jeg drømmer! Hvor skulde det just falde hende ind, at jeg allerede har søgt vort Stevnested? Min Forsængelighed følger mit Haab, og begge lede mig maaskee vild. — (han seer sig om) Der kommer Noget, jeg maa trække mig lidet tilside.

(han gaaer til en Side)

A n d e n S c e n e.

Liebner. Balsing.

L i e b n e r.

(Han kommer langsomt ind, med en Rulle Papir i Haanden, og da han troer sig ene og ubemærket, declamerer han med mest Affect:)

„De skal overlevere mig til Retterstedet! De skal høre, hvor jeg i Fortvivlelsen forbander min Fader.“

W a l s i n g.

(affides)

Det Menneſke ſynes i en fortvilet Tilſtand.
Man maa komme ham til Hjelp.

L i e b n e r.

(ſom før)

„De ſkal ſtaae mig nærmefte, naar mit Hoved
ſkilles fra Kroppen, og naar De da vender dem og
gaaer bort, ſkal De ved Enden af Galgebakken finde
min ulykkelige Moder, juſt ſom hun udføder det
ſidſte Suk.

W a l s i n g.

(hurtig gribende ham i Armen)

Menneſke, hvad har du iſinde!

L i e b n e r.

(vender ſig hurtig om)

Walſing!

W a l s i n g.

Liebner! Min Gud er det dig?

L i e b n e r.

Ha! ha! ha! Ja, kjere Walſing! det er mig.

W a l s i n g.

Du leer? Og du ſeer mig med Taarerne i
Øinene over din ulykkelige Forfatning.

L i e b n e r.

Ha! ha! ha! Tak Broer for din varme Deels-
tagelse! Men tør du kun dine Taarer af og stig
mig, hvorledes du har levet i denne lille Ewigbed, vi
ikke have seet hinanden?

W a l s i n g.

O min Ven! Som man i Almindelighed kan
det: vel og ilde, — eller op og ned. Men stynd dig
at forklare mig det, som ved dig forekommer mig
saa gaadefuldt.

L i e b n e r.

Aldeles ingen Gaade, min kjere Balsing.

W a l s i n g.

Du er altsaa ikke det, du synes at være?

L i e b n e r.

Gode Ven! Hvormange kan man sige det om?
Mit Liv er en Klæde af lutter almindelige Hændel-
ser. — Dog, for at kunne gjøre mig forstaaelig for
dig, maa jeg føre dig noget tilbage i mit Liv, og
hertil sjenke du mig et Øieblikks Opmærksomhed. —
Du erindrer vel, at jeg forhen har sagt dig, at jeg
aldrig har kjendt dem, jeg skylder min Tilværelse? —
Ja! Skjebnen har lært mig at erkjende, at jeg er
kastet saa ubesleilig ind i Verden, som en lille Vaad

midt i et stormfuldt Hav. — Fra mit tredie Aar var jeg betroet en Præst, der var høflig nok til at laane mig sit Navn, da det ellers syntes som jeg ingen Adkomst havde til noget. Denne Mand var ligesaa god som høflig; thi da han ingen Børn selv havde, var han mig faderhuld, og fra hans Haand kom jeg, ledsaget med Formaninger og Betsignelser i Latin: skolen. — Saa Aar derefter døde han, og jeg stod nu ganske ene og udsat for Tilfældets Luner.

W a l s i n g.

Men jeg indseer ikke, hvad din Barndoms Historie kan have tilfældes med det, som nu ene fængsler min Opmærksomhed.

L i e b n e r.

Jeg vil da blot fortælle dig det vigtigste af mine Hændelser fra det Hiøbske af at du forlod mig ved Universitetet, indtil det Nu, der lader dig finde mig i en — efter dine egne Ord — ulykkelig Forfatning.

W a l s i n g.

Du er altsaa ikke saa ulykkelig som jeg troer?

L i e b n e r.

Nei min Ven! Ikke saa aldeles. — Seer du min Broer! Jeg stentrede mine bedste Aar hen ved et Universitet, hvor man ikke kunde vente, at Kund:

Skaber og Fortjenester bleve foretrukne Protectioner og Hensigter. — Frænder og Venneløs, havde jeg da Intet at haabe. Dette følte jeg paa en Tid, da jeg saae mangen en ung Dogenicht blive mig foretrukken, hvis hele Fortjeneste bestod deri, at han kunde kalde en riig Mand Fader, fra hvem hans hele Existenz laante sin Altformaaenhed. Dette siger jeg, følte jeg med Uvillie, paa samme Tid, da det Eensformige i et langtrækkende Studenterliv omsider maatte kjede mig. Patroner havde jeg ingen af. Rigets saakaldte Mægtige kjendte ikke mig, og de saa Bekjendtere, jeg havde, vidste ikke hvad det var at eie Kaldereitighed. Altsaa, Udsigterne til et Præstekald for mig, laae fjernet indtil Grændserne af mit Livs Horizont. Overalt! Hvor skulde jeg søge? Og hvem skulde jeg søge? Ved disse Spørgsmaal blev jeg længe staaende; thi Menneskene forstaae ei hinanden, eller lade som om de ei gjøre det. Undertiden skyder en Ulykkelig sig, blot for Gavnet af ti Rigsdaler, medens Naboen med tusinde tilfredsstiller en unødvendig Luxus; Lyst, og saa hedder det, men forsildig: havde jeg noiere kjendt hans Trang, jeg skulde da forebygget Ulykken. — Jeg knurrede saalænge over Skjebnen, indtil jeg omsider lærte at philosophere over den med en Lethed

man kun kan lære paa en Spadseregang igjennem
Mismods og Kammers Labyrinth.

W a l s i n g.

Det er sandt, din Stilling var ikke til at mis-
unde.

L i e b n e r.

Paa samme Tid maatte jeg og erfare, at de
saa Mennesker, jeg havde sagt mig og virkelig hængte
ved med mit ganske Hjerte, vækkede mig ublid af
den Drøm, at jeg var dem kjær. — Der, hvor jeg
havde hengivet mig med en redelig Sjels hele For-
troelighed, mødte mig en kold intetsigende Høflighed.
Min kjæreste Ven, erfarede jeg omsider, var et Men-
neske, som — hvor man dækkede ham Bordet bedst,
viste det venligste Ansigt, og aabnede aldrig Mun-
den, uden paa Andres Bekostning; thi enten spiste
han deres Mad og drak deres Viin, eller han bag-
taliede dem. — Ja, jeg lærte, sørgeligt nok, at er-
kjende, at der gives Mennesker i Samsundet, som
tanke og handle saa slet, at de ei vare bedre værd,
end at kastes som Nadsel til at fkyde forhungrede
Næve i. Kan du nu undre dig over at min Stil-
ling maatte ydmyge og forbitte mig? Fattig som
en Kunstner! Mistænkt som en Procurator! For-
fulgt af en meget uheldig Skjebne — som en Lands-

forræder med Stikbreve, besluttede jeg at gaae, det man kalder ud i den vide Verden, som en Avantiurier. Efter faa Miles Marsch, traf jeg paa et omvankende Theater: Selskab. — En indre Drift, som jeg kaldte det, tilligemed min saare kritiske Situation, tillod mig ikke længe at tage i Betænkning, at forskrive mig til samme.

W a l s i n g.

Ulykkelige Ven!

L i e b n e r.

Ha! ha! ha! Nei, du mener nok: ulykkelige Kunst! Jünger siger: „Enhver Autor har sine Aarsager, hvorfor han skriver — den ligge nu i hans Hoved, i hans Pung eller endog i hans Mave; saaledes havde jeg ogsaa mine Aarsager. Dog, jeg opdagede snart, at mine Kolleger just ikke vare Korthurne-Helte; men ganske almindelige Subjecter, der vel kunde taale mit Talent ved Eiden af deres; og omendkjendt jeg vel vidste, at det ikke seer saaledes ud bag Couliserne, som forved dem, lod jeg mig dog ikke affrække. Overalt, vi leve en Tid, hvori den dramatiske Kunst florerer. De mange offentlige og private Theatre, jeg har havt Leilighed til at see, og hvoriblandt nogle, som ei kan nægtes at være fra

Abdera, overbeviste mig snart om, at Nutidens Interesse for Thalias Speil og Melpomenes Dolk har naaet en saadan Høide, at Ingen tager i Betænkning at betræde Brøderne, og Alle føle Kald dertil. Thi — det er jo Smaating, i Lyffspillet, under en kort galloperende — og i Særgespillet, langsom stæbende Monotonie, at glide hen over en Snees Replikker for at fyldestgjøre Kunstens og Tilskuernes Krav? Desuden kan nuomstunder ingen Kjøldermand eller Østapper være bekjendt at høitideligholde sin Kones eller Datters Fødselsdag med mindre end en Prolog og et Skuespil, eller en Cantate og et Declamatorium. Som sagt! Den dramatiske Kunst flourerer!

W a l s i n g.

Din Munterhed har dog ikke forladt dig; det glæder mig!

L i e b n e r.

Gode Walsing! Hvad eiede jeg vel ogsaa uden den? — Det Udspredende, dette Liv førte med sig, i Forening med at jeg fik seet mig om i Verden, begyndte paa en Maade at interessere mig, og jeg har nu holdt ud i to Aar. — Vort Selskab bestaar for nærværende Tid kun af syv Personer; men det afstrækker os ikke fra at give baade Schakspeares

Hamlet og Schillers Rovere, og — du kan selv slutte til hvilken Grad af Fuldkommenhed.

W a l s i n g.

Maaskee til samme Fuldkommenhed, som vi i Skolen spillede Rolf Krage?

L i e b n e r.

Ikke stort til mere. — De høie Begreber jeg altid har havt om denne agtede Kunst og dens ædelere Bestemmelse, indseer du selv, at jeg her blev nødt til at give slip paa. — Vores Entrepreneur hedder Kækkentyth, og er et Universal-Genie; thi foruden at han er Entrepreneur, er han tillige Directeur, Instrueteur, Acteur, Regisseur, Soufleur, Repetiteur, Decorateur og — Friseur. Han skriver selv store Skuespil, spiller selv Hovedrollerne i dem og recenserer derpaa selv det Hele. — Han maler Decorationerne, syer Dragterne, friserer alle Parykkerne, ja, — tænder endogjaa Lamperne. — Han sminker Damerne, stikker deres Turbaner op og isvrigt pynter dem, og foruden alt dette forstaaer han — at bage Omeletter paa fire og tyve forskjellige Maader. — Kort! han er maaskee den eneste Directeur i sit Slags. — Vi kom hertil iafes, dog kun fire af os, tvende

komme imorgen med Maskineriet, og een maatte blive i sidste Kjøbstad vi spillede i, som Pant for Leien af et Bognhuus, hvori Thalia med sine Børn havde resideret, indtil vi her faaer spillet et Par Gange, og vores Directeur kan løse ham. — Det første Stykke, som er bestemt til at forbause denne Egns Beboere, er Elskovs BARNET, af Kogebue, hvori jeg spiller Frijs Bøtcher's Rolle, og som var den jeg reciterede, da min gode Genius førte dig i mine Arme. Du indseer altsaa selv, min Ven! at min uhykkelige Forsætning var for Dieblittet paa en Maade kun Skromt.

W a l s i n g.

Kjæreste Liebner! Paa eengang staaer for mig igjen alle vor Barndoms deelte Glæder. Vær mig ret inderlig velkommen! I dette Dieblik trængte jeg saa høilig til en Ven, og Himlen er mig saa gunstig, at lade mig finde dig. Du maa vide, at jeg først for en Time siden er kommet hertil, for at tilbringe Ferietiden hos min Fader, som boer blot en halv Meil herfra. Jeg har ladet Bognen med min Kuffert kjøre til Præstegaarden, for at melde min Ankomst, medens Kjærlighed hød mig at dvæle nogle Dieblitte her.

L i e b n e r.

Kjærlighed? Ja saa! Men, tillad mig at spørge: til hvem? thi jeg seer ingen fristende Gjenstand for samme her.

B a l s i n g.

Jeg skal i Korthed betroe dig det. Disse Eiendomme tilhørte en brav Mand ved Navn Brambye; han døde saa Nar efter sin Kone, efterladende sig tvende Pigebørn; disse bleve ifølge hans Testamente overdragne hans Søsters Omsorg, der iøvrigt intet havde tilfældes med Broderen, uden netop Navnet. Hun tog strax hans betydelige Eiendomme i Besiddelse, med hvilke hun har handlet efter Godts befindende, ved Hjælp af hendes Forvalter, i hvem hun har fundet en troe Handlanger. De have begge i Kompagnie styret saaledes, at Bønderne, som ved Brambye's Død vare velhavende, ere nu næsten aldeles ruinerede. — De stakkels Piger sukke under Tantens tyranniske Herredomme, som omhyggelig vogter dem for ikke at blive seet eller kjendt med Noget, af Frygt for, at hvis de bleve gifte, hun da blev tvungen til at aflægge Regnskab for deres arvede Formue. — Den ene af disse Piger er det jeg elsker. Ifjor fandt jeg nogle Gange Leilighed til at tale hende, og erfarede da, at jeg var

faa lykkelig, at min Tilbaelighed blev gjengjeldet. Jeg har nu fast besluttet at opbyde Alt hvad en op- rigtig Kjerlighed kan opbyde, for at bringe mig til mit enskede Maal.

L i e b n e r.

Velan min Ven! Kan du bruge et Menneſke, der ikke vil vove mindre for Venſkab, end du for Kjerlighed, ſaa er jeg til din Tjeneste.

W a l ſ i n g.

Jeg tager dig paa Ordet og erkjender dit Ven- ſkab; men hvorledes vi ſkal fange Sagen an, kræ- ver nye Overlæg; thi Kampen vil blive haard.

L i e b n e r.

Men den Seirendes Løn deſto ſødere, og det er en daarlig General, der ikke haaber at ſeire.

W a l ſ i n g.

Jeg venter med et elſkovsfuldt Hjertes hele Længſel efter at ſee min Pige. At jeg er kommet, veed hun; thi hendes Søſter ſtod ved Hjørnet af Haven og ſaae mig, da jeg kjørte forbi. Om nu den kære Pige ikke formøder, at jeg ſaa ſnart ind- finder mig paa det gamle Stevneſted, eller ogsaa den rugende Drage hindrer hende i at komme, kan jeg ikke vide. — Dø! Havelaagen aabnes.

T r e d i e S c e n e.

M a r i a n e. de Forrige.

M a r i a n e.

Velkommen Hr. Wassing!

W a s s i n g.

O hvor det glæder mig at see Dem! Jeg har—

M a r i a n e.

(afbrudende)

Dog vist ikke længtes efter mig? Intet videre, ifald De vil, at jeg skal troe Dem; — thi naar De venter at see Deres Elskede, og maa noies med hendes Søster, har De vist allerede sagt en Usandhed, naar De siger, at De glæder Dem.

W a s s i n g.

Og dog er det saa. I min elskede Amalia's Søster er jeg forfængelig nok til at see en Bende, og imellem Kjerlighed og Benskab er kun eet Spring.

M a r i a n e.

Da beder jeg Dem, spring ikke! Thi min Søster vilde aldrig tilgive mig det.

W a l s i n g.

Skjelske Pige! Jeg bliver endnu ved, at det glæder mig at see Dem. — Denne Herre er min Ungdomsven, som et Tilfælde idag, efter nogle Aars Adskillelse, igjen har samlet med mig. Jeg skal nærmere anbefale ham som værdig til Deres Bekjendtskab, og da jeg ingen Hemmeligheder har for ham, maae jeg haste til det Spørgsmaal: om Amalia endnu har mig kjær?

W a r i a n e.

Veed De vel, min Herre! at det er ikke artig spurgt? Een af min Søsters mange Dyder er Bestandighed! Altsaa kan jeg uden Omsvøb, — især da denne Herre har Deres Fortrolighed — sige Dem, at Amalia er Dem hjertelig hengiven, og ønsker kun at en god Skjebne vilde mage det saa, at De snart kunde forvandle hendes kjedsommelige Jomfruestand til en munter Præstemadames.

W a l s i n g.

Hvor denne Tidende henrykker mig! Ja, min Beslutning er fast! Jeg vil forsøge Alt hvad der er mig muligt, for at tilkjæmpe mig hende.

W a r i a n e.

O De er en kold Elsker! som ikke vil vove mere end hvad der er Dem muligt? Jeg har stedse

hørt, at de ret varme Elskere pleie idetmindste at love Umuligheder og forfærdelige Ting, der kan bringe dem i Besiddelsen af deres Elskede.

W a l s i n g.

Det vil jeg ikke; men jeg vil bestræbe mig for, at kunne holde det jeg tør love. Men hvorledes har de det paa Brambyegaard? Er gamle Tante Agathe endnu den samme?

M a r t i a n e.

Gamle? Det vover De neppe at yttre i hendes Nærvaarelse; thi Tante er, som de fleste aldrende Piger, stedse ung, smuk og blid. Har Tiden pløiet en liden Fure hist og her i hendes ellers veldannede Ansigt, saa trøster hun sig med, at det giver hendes Physiognomie et spirituelt Udseende, eller ogsaa hun kalder det et lidet Smuthul for een og anden skjelmst Amourin. Hendes Kinder blomstre med parisiske Roser, og i de Speile, hvori hun skuer alle disse Yndigheder, titter den evige Ungdom frem.

L i e b n e r.

Jeg kunde ønske at kjende denne ungdommelige gamle Tante noiere.

W a l s i n g.

Forestil Dig en gammel affalmet Coquette, der

endnu har den Forfængelighed, at troe hun kan behage. Gjerrig indtil Yderlighed, lumsk som en Kat og ondskabsfuld i høieste Grad; men med alt dette, romantisk sværmende og saa affecteret fælsom, at hun kan græde over at see en Flue piint af en Ed; dertop, endskjøndt hun piner Mennesker i lige Grad.

M a r i a n e.

Nu, det maa jeg tilstaae, at De glemmer ikke Skygge til Tantes Malerie.

L i e b n e r.

Det er en afsjort Sandhed, at hvor der er meget Lys, der er og megen Skygge. De og Deres Søster omgibe jo daglig Deres Tante, og —

M a r i a n e.

De venter formodentlig, min Herre, at jeg skulde de neie dybt for denne Kompliment? Men den er virkelig lidt formeget paa min Tantes Bekjostning. De maae altsaa undskyld, om jeg efterlader denne Hoflighed.

L i e b n e r.

Og for denne Tankemaade bukker jeg mig end dybere for Dem.

M a r i a n e.

Jovrigt kan jeg kun svagt bestride Hr. Balsings Mening.

L i e b n e r.

Romantisk sværmende, affecteret falsom, og for-
fængelig nok til at troe, at hun kan behage? Dette
sidste kunde man maaskee føre sig til Nytte. — Velan
min Ven! Dersom det kan bringe dig nærmere din
Dnskers Maal, saa paatager jeg mig med Fornøielse
at smagte og sele med hende, og det kunde maaskee
dog lykkes mig, at behage en Dame af sat Alder,
der endnu har en ung Piges fyrige Følelser. —
Vidste jeg kun, sandsynligst, hvorledes jeg skulde
faae Adgang til hende.

W a l f i n g.

Dette kunde ikke blive saa vanskeligt.

M a r i a n e.

Siig ikke det! — Jeg maa tilstaae, at det
er et dristigt Indfald.

W a l f i n g.

Og jeg tvivler ikke paa, at du jo vil finde
hende meget forekommende.

M a r i a n e.

Alt bedre og bedre! Det er Synd at sige,
at hendes Nieces Nærvarrelse generer Dem.

B a l s i n g.

Filgiv os, smukke Mariane! De veed
hvorum det gjelder.

M a r i a n e.

Tante har idag faaet den besynderlige Idee, at
forherlige sin Fødselsdag, som er om otte Dage, ved
at lade de her til Egnen ankomne Skuespillere an-
mode om at spille en Komædie her paa Gaarden,
hvortil hun vil samle et stort Selskab.

B a l s i n g.

Ypperligt! De maae vide, gode Mariane,
at min Ven her er en af Thalias Sønnen.

L i e b n e r.

Dog kun een af Madamens Stedborn.

B a l s i n g.

Min Ven har altid været beskæden. Men
hvorledes skulle vi føre os denne Leilighed til Nytte?

M a r i a n e.

Jeg veed, at Tante allerede har sendt Bud ned
til Skoleholderens, for at anmode een af de Herrer
Skuespillere om at uleilige sig til hende, for at hun
med ham kunde afdale Muligheden af at iværksætte
sin Plan.

L i e b n e r.

Herligt! Jeg skal strax indfinde mig hos hende.

M a r i a n e.

Jeg vil raade Dem at gaac forsigtig tilværts.

L i e b n e r.

O jeg skal vare saa bly, som en fjorten Aars
Yngling!

W a l s i n g.

Men jeg indseer ikke, hvortil dette kan bringe
videre?

L i e b n e r.

Kommer Tid, kommer Raad! — Ved at give
hendes Ideer noget at beskæftige sig med, skaffer
jeg maaskee dig bedre Leilighed til at faae din Dige
i Tale, og at kunne raadsøre dig med hende. —
Jeg faaer et Indfald! Troer De ikke, smukke Jom-
frue! at det blev muligt, at faae hende overtalt,
som Liebhaberinde af Skuespilkunsten, til at tage en
Rolle med? thi hvormeget Tid maatte derved vin-
des til Fordeel for min Ven, imedens jeg beskæftigede
hende med dramatiske Øvelser.

M a r i a n e.

Jeg troer at det Indfald var ikke saa galt. —
Skuespilkunsten har hun ofte talt om med den hoiere

ste Enthusiasme, og det vilde maaskee smigre hendes Forsængelighed, om De gjør hende den Proposition. Jeg troer ikke, at det vil falde hende vanskeligt at lade sig overtale.

L i e b n e r.

Og jeg skal vist ikke lade det mangle paa Smiger eller Overtalelse. Men naar skulde jeg indfinde mig hos hende?

M a r i a n e.

Denne Time er ikke den ubelæsigste.

L i e b n e r.

Godt! Jeg skal da om et Øieblik være hos hende.

M a r i a n e.

Jeg tør nu ikke længere opholde mig her.

W a l s i n g.

Gode Mariane! Hils Deres Søster tusinde Gange fra mig, og sig hende, at det er mit lykkeligste Øieblik, naar jeg seer hende igjen, at hun, siden vi saae hinanden, har bestandig været min kjereste Tanke, at hun kun maa vedligeholde Haabet, at hun —

M a r i a n e.
(afbrudende)

Om De saa synes, saa lad det nu være nok;
thi ellers glemmer jeg virkelig det ene for det andet,
og kan jeg gøre Dem en Tjeneste dermed, skal jeg
endog gjerne lægge noget til af mig selv.

W a l s i n g.

Kun dette endnu: Naar troer De, at jeg kan
faae min elskede Amalia at see?

M a r i a n e.

Naar De kun med Taalmodighed kan oppebie
det beleilige Dieblif, vil Amalia sikkert benytte det.
Adieu mine Herrer! Og endnu engang: gaae for-
sigtig tilværks!

(Hun gaaer igjennem Haven)

Fjerde Scene.

Walsing. Liebner.

Liebner.

Det er en herlig Pige! Kan jeg gjøre Slut-
ning fra hende og til Søsteren, saa ønsker jeg dig
til Lykke. Nu min Ven! Frisk Mod! Der har

du min Haand paa, at jeg skal staae dig bi som en ærlig Karl.

W a l s i n g.

Jeg erkjender dit Venfkab, gode Liebner, og er ret taknemmelig derfor.

L i e b n e r.

O taal ikke derom!

W a l s i n g.

Maatte det kun lykkes os!

L i e b n e r.

Tro mig min Ven! Naar Kjerlighed og Venfkab rakke hinanden Haanden til en Plans Udførelse, hvori Hjertene spille Hovedrollen, udrettes store Ting.

W a l s i n g.

Hvad List anbelanger, da kan vi ikke opbyde nok. Jeg har forlængst faaet at vide af den gamle Sognefoged nede i Vyen, at Testamentet, som vedkommer de unge Piger, gjenner hun omhyggelig, og at hendes Samtykke til Giftermaal med een af dem, erholdes ikke saalænge hun er i Besiddelse deraf.

L i e b n e r.

Det er altsaa uundgraelig nødvendigt at faae Fingre i disse Papirer.

W a l s i n g.

Men det er jo et Boveslykke, som, hvis det ikke lykkes, kunde have ubehagelige Følger.

L i e b n e r.

Hvor man Intet vover, man Intet vinder. Og vidner Papirerne, som formodes, om utilbarlig Fremgangsmaade imod hendes Diaceer og Forvaltningen af deres Midler, saa voves intet.

W a l s i n g.

Men at komme til denne Kundskab, er det, jeg ei kan tænke mig muligt, da hun med al Forsigtighed ruger over denne Skat.

L i e b n e r.

Hertil findes vel et Middel. Jeg vil nu strax gaae til hende, for at erfare hendes Forlangende, og paa Veien skal jeg sætte mine Opsindesses Evner i Kontribution. Og skjøndt jeg ei er saa lykkelig at eie nogen Pige, føler jeg dog nu, at man ved at vove Alt for en sliq Gjenstand, ikke vover formegert. Gaae du imidlertid ned til Skoleholderens og vent mig der. — Og — kan det ikke være andet, saa:

Forene de vi slutte Pagt,
Med Dødsfæls Bøld; — med List og Magt. —

Femte Scene.

(Værelset som i første Act).

Amalia (alene)

Mariane er kommet tilbage; men jeg kan ikke komme til at tale med hende. Hvilken Pine! Dog nikkede hun venligt ad mig og saae glad ud derved, hvoraf jeg slutter, at hun har behageligt Budskab til mig. — Tys! — Jeg troer at Tante kommer.

(hun gaaer hen og lukker et Vindue op og seer ud i Haven)

Sjette Scene.

Frøken Brambye. Amalia.

Frø. B r a m b y e.

(ombuggetlig paaklædt)

Hvor ofte skal jeg sige dig, Amalia, at du skal gaae fra Vinduet? Det er en Skam for en voren Pige, at staae saa hensigtsløs og gaae ud i Veiret, uden at tage sig noget for.

A m a l i a.

O Tante! Det er ikke saa ganske uden Hensigt at jeg —

Frk. B r a m b y e.

(hastig)

Hvorledes! Du? —

A m a l i a.

(forvirret)

Ja, jeg — nyder den skønne Aften! Jeg har nu i et heelt Aar ikke seet Solen gaac saa skjøn ned. Den — kastede sine sidste Straaler ud over den lysgrønne Eng og oplivede selv det mindste Løv. — O, den har ogsaa skjenket mig en Straale! —

Frk. B r a m b y e.

Oplivede selv det mindste Løv — skjenket dig en Straale? Hvad er det for Gladder! Hvor har du lært slikt Sværmerie? Det er idetmindste ikke passende for et Barn. — Har du ikke andet at bestille, saa sæt dig til Klaveret og spil igjennem hvad du har for til imorgen; thi saa kommer jo den gamle Organist fra Byen, for at give Information.

(hun sætter sig, og tager en Bog, hvori hun læser).

M u s i a

(ved Klaveret)

R o m a n c e .

„En Lærke paa sin Nede sad
 Og ruged' sine Smaae;
 En lille Dreng kom til saa glad,
 Og den som Dytte saae.

Ha! raabte han, med barnligt Smil,
 Ha, Lærkeunger Stop! —
 Sinens med modertrygsom Jil
 Den Gamle svang sig op.

„H! skynked' den, saa ængstlig rød:
 Tante! Om man roved dig?
 Og kjærlig Moder for dig grad
 Og var utvæstelig. —

Og dig man hende orter bød; —
 Med hele Livets Løst!
 Erkjendelig vist sit Held hun nød,
 Ved fælske Varns Øryst.

O! lad min Bøn bevæge dig;
Var huld Naturens Ven!
Den lille Dreng saa hjertelig
Laae Neden atter hen. —
Og Lærken tidt, ved Morgengry,
Fløi over Drengens Hjem,
Og quiddrede saa hoit i Sky
Sin Fryd taknemlig frem.
Frk. B r a m b y e.

Hm! Den Dreng havde ogsaa Anlæg til at blive een af disse godhjertige Narre, der speculere med Hjertet.

A m a l i a.

Men Tante! Man siger ogsaa, at de godhjertige Narre ere de sjeldneste, og blandt Narrene de meest interessante.

Frk. B r a m b y e.

Ei! Jomfruen taler som af Erfarenhed.

A m a l i a.

Og man kan ei heller nægte, at denne Oposseffelse gjorde, om ikke hans Speculationsbaand, saa dog hans Hjerte Vre.

Frk. *B r a m b y e.*

Hans Hjerte! Hvorledes? Ved du ogsaa
hvad et Hjerte er? En Pige i din Alder har end-
nu intet Hjerte! Desuden er det ikke anstændigt
for en ung Pige, saaledes at trænge sig ind i Dren-
genes Hjertes. Lad mig ikke høre sig Tale herefter.
— Overalt kan jeg ikke lide, at I syng de senz-
timentale Viser, der kun ere passende for en vis
Alder. Din Spillemester skal forskaffe nogle Spin-
deviser, som opmuntre til Arbeide og Humslighed,
eller Gudsfrygt og Dyd. — Det banker. Herein!

S y v e n d e S c e n e.

De Forrige. Liebner.

L i e b n e r.

Jeg har formodentlig den Ære at hilse Bes-
sederinden af denne Elysæiske Eiendom: den naadige
Froken *B r a m b y e*?

Frk. *B r a m b y e.*

Ganske rigtig! Og De er formodentlig een
af de Herrer Kunstnere, som have indlogeret sig nede

i Landsbyen, og som jeg har ladet anmode om et Besøg?

L i e b n e r.

Sil underdanigst Opvartning! Og jeg ventet

Deres ærede Befaling.

Frk. B r a m b y e.

Amalia! Du kan gaae ned i Haven og se efter, om Lugekonerne tage sig noget for.

(Amalia gaar)

O t t e n d e S c e n e.

Frøken Brambye. Liebner.

L i e b n e r.

Den smukke pige er formodentlig Deres Søster, naadige Frøken?

Frk. B r a m b y e.

Nei, — men vi have Familielighed tilfælles, og ere lidet beslagtede. — Min Herre! Jeg vil haste med at sige Dem, at jeg altid har været Skuespilkunsten attacheret med en Hengivenhed, som jeg ikke undseer mig for at tilstaae en Kunstner. Jeg erfarede altsaa Deres Ankomst hertil med en særdeles Fornoielse.

Det er meget smigrende for Kunsten, at en Dame med sjon Rand interessere sig for samme.

Frk. B r a m b y e.

Meget forbunden! Det trefser sig just, at min Fødselsdag er om otte Dage. Jeg kunde have Lyst til, ved denne Leilighed at overraske nogle inviterede Venner med et Skuespil. Det er en Fornøielse, man her paa Egnen ei ser har havt, og som vilde skjenke en behagelig Nydelse. Hvad synes De herom?

L i e b n e r.

At min naadige Frøkens Idee er findriig og fortreffelig, og er et tro Vidnesbyrd om en udmærket sjelden Opfindelsesaaand, ligesom den indskyder mig den dybeste Erbødighed for Deres Befalinger.

Frk. B r a m b y e.

Det Menneske behager mig! Jeg veed ei selv hvorfor; men han har noget særdeles interessant ved sig.

L i e b n e r.
(ligesledes afstodes)

Jeg faaer en Idee, som jeg vil forsøge paa at udføre.

Frk. B r a m b y e.

Da De, min Herre! altsaa formener, at min Plan kunde realiseres, saa er det min Hensigt at rodføre mig med Dem, om hvorledes man bedst skulde foranstalte et Skuespil udført. De veed selv, hvilke Stykker Deres Selskab kan give, og som man for Decorationernes Skyld, passende til Localet her, kunne slippe bekvemst til.

L i e b n e r.

Jeg fordvister mig til at være af den Formening, at et Stykke, som spilles med saa Decorationer, vilde være det bekvemste.

Frk. B r a m b y e.

Heri er jeg fuldkommen enig med Dem.

L i e b n e r.

Dernæst vover jeg, min naadige Frosen! at preponere Dem et Stykke, der vrelende med en vinter og alvorlig Dialog, sysselsætter Tilskuerne paa en behagelig Maade.

Frk. B r a m b y e.

Sorgespillet er desuden ikke passende til en Fedtelsdag i en Familie-Sreds.

L i e b n e r.

Vi spille ifjor ved en lignende Leilighed paa en Herregaard, hvor det høie Herskab, som Elskere af Skuespilkunsten, fandt Behag i at tage hver sin Rolle med, og udførte dem alle til misundelsesværdig Beundring.

Frk. B r a m b y e.

Er det muligt?

L i e b n e r.

Tilførladeligt, min Naadige! De tillod mig at proponere Dem et Skuespil, og Deres Valg, smigrende for mig, faldt paa et Stykke, som jeg har udarbejdet.

Frk. B r a m b y e.

De er altsaa ogsaa Forfatter?

L i e b n e r.

Jeg har dristet mig til at gjøre et Forsøg, — Skuespillet hedder Lovelace og Clarissa.

Frk. B r a m b y e.

Ah! Formodentlig efter Richardsons Fortælling?

L i e b n e r.

Ganske rigtigt! Frøkenen røber Lecture.

Frk. B r a m b y e.

At cultivere min Aands Dannelse ved velvalgt Lecture, har stedsse været min kjereste Beskæftigelse, og jeg har fældet tusinde Taarer over den dydige Elarissa Harlowes Forsølgelser. — Jeg har intet imod, om De vælger dette Stykke.

L i e b n e r.

Jeg henrives af Taknemmelighed over den smigrende Tillid, De, naadigste, talentrige Fruken! viser mig og mit Arbeide. — Men, da De rober saamegen Indsigt og Smag for denne Kunst, saa feiler det vist ikke, at De jo og har Talent for samme. — Dersom jeg turde vove at proponere Dem —

Frk. B r a m b y e.

Hvorledes, min Herre! — De mener dog vel ikke? —

L i e b n e r.

At De har dramatisk Talent? Jo! Det turde jeg endog saa paastaae.

Frk. B r a m b y e.

Det er kun af liden Betydenhed. — Desuden —

L i e b n e r.

Forslad mig! Er Skuepladsen det den bør være, hvo tør da omtvivle eller mistjende dens mo-

raske Virkninger paa Mennesket? Med vældig Magt vises os der, i fremstillende Exempler: Sandhed og Løgn, Vennskab og Bedrag, Alhyt og Dumhed, Styrke og Svaghed, Kjerlighed og Had; og hvilket Hjerte er ei modtagelig for disses Indtryk? — Ved Theatrets Magie vises os Verden! — Det unge Menneske, hvis Stilling nægter ham Adgang til de saakaldte bedre Cirkler, finder i *Thalia's* Speil det daglige Liv og dets Omgangstone, fra Thronen og indtil Hytten, reflecterende i alle dets Nuancer.

Gr. *B r a m b y e.*

Deri har De Ret; men — at jeg —

L i e b n e r.

Og hvorfor ikke, min Naadige? — Naar De selv maae tilstaae, at Skuespillet er et Speil for Mennesket, dets Sæder og gjensidige Forhold, hvori det afbilder det menneskelige Liv i alle dets Caractere og forskjellige Situationer, medens dets moralske Tendenz er: under en nyttig og morende Underholdning, ved en tro og naturlig Forestilling, at gjøre Daaren latterlig, Lasten afføvet og Dyden elskelig. Og — har nu Skuespilleren med almindelig Gramme naaet dette Maal, — hvilket Kald i Staten er da helligere end hans?

Frk. B r a m b y e.
Det er en uimodstridelig Sandhed!

L i e b n e r.

Som Ynder og Beundrer af Kunsten at tage en Rolle med, vilde muligt amuse Dem mere end De troer.

Frk. B r a m b y e.

Min Herre! De sætter mig i en Fristelse, som jeg maa tilstaae, at jeg har — Mæie ved at kjempe imod. Det er længe siden at jeg saae Skuespil — og ingen Duelle.

L i e b n e r.

Det bør paa ingen Maade genere Dem. Naar De blot vil behage at bestemme Dem for en Rolle, saa vil jeg gjøre mig en Fornøielse af, efter Evne at instruere Dem i samme.

Frk. B r a m b y e.

I Sandhed! Jeg — — og De siger, at det Herstak, hvor De isjor spillede, tog Partie med, og at deriblandt var Damer?

L i e b n e r.

Tilførladelig! Vi spillede *Lovelace* og *Clarisse* eller *Dydens Triumph*, og deri fandt Greviinden

Behag at udføre Clarisse Harlowes, og den unge Comtesse Miss Anna Howes Rolle.

Frk. B r a m b y e.

Hvad siger De?

L i e b n e r.

Som jeg siger Dem, min naadige Frøken! De har at vælge hvilken af disse Roller De vil betjene Dem af, for at hædre Kunsten, overraske Deres Venner, og skaffe Dem selv en usfatterlig Fornøielse.

Frk. B r a m b y e.

Og hvilken Rolle troer De mig istand til at spille?

L i e b n e r.

Dem alle, hvis det var muligt. Imidlertid vilde jeg forestaae Dem Clarissas som Hovedrol- len, og som den, der udfordrende meest dramatisk Studium, ogsaa vækker den største Interesse, saa vel for Fremstilleren som Tilskueren.

Frk. B r a m b y e.

Maa jeg spørge, hvilken Rolle spiller De?

L i e b n e r.

Jeg spiller Lovelace. Jeg har just Manuskriptet hos mig, dersom De vilde behage at gjennemlæse det.

Frk. B r a m b y e.

Jeg vil strax begynde paa det, og see hvorvidt jeg tør love mig selv, at vise mig paa den theatraliske Bane. Vil De ikke have den Godhed at indfinde Dem hos mig imorgen Formiddag, for at sige mig et og andet til Foideel for Rollen. Jeg skal imidlertid gjøre mig bekendt med dens Caracteer.

L i e b n e r.

Som De, min naadige Frøken, befaler. Dog vil jeg især anbefale Dem tredje Act's ellefte Scene, til først at indstudere. Denne Scene er den vigtigste i hele Stykket og hvorpaa dets væsentligste Effect beroer. Den er just ikke let at udføre; thi den kræver nogen Anstrængelse og meget skunt Theaterspil.

Frk. B r a m b y e.

Er den mig ikke for svær, skal jeg endogsaa have den lært til imorgen Formiddag. Og for ikke at forstyrres, vil vi holde Prøven i min store Sal.

L i e b n e r.

Det er ypperligt! Jeg skal imidlertid gjøre de vigtigste Arrangements til det videre hertil Fornadne, og derom kunne underrette Dem til samme Tid.

Frk. B r a m b y e.

Det er superb! Jeg skal strax lukke mig inde, for at begynde paa at indstudere den omtalte Scene; — Men — Apropos! Hvorledes bor Claris sa vare klædt?

L i e b n e r.

Saaledes som enhver ung Dame af Stand for Tiden er det. Dog, dertil vil Deres gode Smag vist lede Dem, og Theatret har i dette Kapitel altid noget forud for det daglige Liv.

Frk. B r a m b y e.

Nu, Kostumet vil jeg vel kunne træffe.

L i e b n e r.

Derom er ingen Tvivl. Jeg rekommenderer mig til min naadige Frøkens hulde Bevaagenhed, og er meget lykkelig paa Kunstens Begne, ved at være overbevist om, at en Dame med skøn Aand og kunstforstandig Smag viser en saa varm Enthusiasme for samme.

Frk. B r a m b y e.

Min Herve! Jeg er Dem meget forbunden, og venter Deres Besøg igjen imorgen Formiddag.

L i e b n e r.

Min naadigste Frøken! Jeg er Deres underdanigste Tjener!

(gaaer)

N i e n d e S c e n e.

Frk. B r a m b y e. (allene)

Dette Menneske — Ja! Jeg kan ikke nægte, at — han har gjort Indtryk paa mig. Hvem veed? Ved naiere Bekjendtskab kunde man maaskee — finde ham nogen Opmærksomhed værdig. O Agathe! Kunde Du for Penge tilbagekøbe Dig nogle Aar af de tilbagelagte? Ja i Sandhed! Jeg skulde være raisonabel. Mine bedste Aar ere dog forbie. — Nu, Ingen hører det, tør jeg vel tilstaae det. — Ha! Denne Tilstaaelse er mig modbydelig. — Den fordømte — Hastværk, at ogsaa Tiden har. Men, en Esteraarsdag kan og være Skøn. Jeg — kunde jo forskjønne min Middelalder ved at gjøre en god Handling? Et Menneskes Lykke! — Han er ret indtagende! Ja, en sand Lovelace! Og han vilde sikkert gribe efter en saa uventet Lykke med begge Hænder. — Men Verden? — Folks Omdømme? — Dog, jeg vilde i saa Tilfælde blot adspørge mit Hjerte. — Mit Hjerte? Ak! Denne lille urolige Legerende kjender ikke til nogen Alder; men nærer endnu ungdommelige søde Følelser. — O! at omslynge sine sidste Dage med Hymens Skønne Rosenkrands? Hvilken fortryllende Tanke! — Belan Clarisse! Gaae Din Skjebne imøde. (hun gaaer)

— 28 —

(omvendt) (omvendt) (omvendt) (omvendt) (omvendt)

— 28 —
— 28 —
— 28 —
— 28 —
— 28 —

Tredie Act.

Stuepladsen forestiller et Værelse hos Stoleholderen.
— I Baggrunden staae nogle Kufferter og Kasser. —
— Over Stolene hænge adskilligt af Theater-Garderoben.

(omvendt) (omvendt) (omvendt) (omvendt) (omvendt)

Første Scene.

Madam Rosiere. Gomsfrue Primfeld.

(De sidde hver paa sin Eide af Theatret, ved et lille Bord;
begge beskæftiget med at indstudere Roller).

Mad. Rosiere.

(med heftig Declamation)

„Ha Forræder døe! — Døe Millioner Gange
i et Sekund — ved grumt udtænkte Helved; Qvaler,
en Martyrs langsomt piinte Død; — fordi —
fordi Du trolos vovede at svige mig; — Mig!“ —

Ifr. P r i m f e l d.

(declamerende med affecteret Naivitet)

„Åk søde Papa! Siden jeg blev confirmeret, er jeg ikke længere Deres lille muntre, sorgløse Gurli. Dagene svinde mig langsomme og kjedelige, og Nætterne? O Gud! Dem tilbringer jeg som oftest søvnløse. Mig fattes noget; men hvori dette Noget bestaaer, veed Gurli ikke. Papa kommer til at skaffe Gurli en Selskaber.“

Mad. R o s i e r e.

(som før)

„Og naar nedsænkt i sydet Veeg; og Svovelspøl, med Tænders Gnidsel og vanvittigt Smil, Du gjennem brustent Die trygler om en Draabe Vand, Een eneste! — Da skal jeg gribe Vægeret, fyldt med qvægsom Drik, og holde det for Dine halv opbrændte Læber; — men — i det Øieblik Du aabner dem — for ret at nyde; — jeg høvnet, skoggerleende bortriver det igjen. — “

Ifr. P r i m f e l d.

(slænger sin Kofte paa Bordet)

Var det Dem ikke muligt Madam, Rosiere, at repetere Deres Kofte lidt mindre heftig; thi jeg skulde ogsaa have min lært?

Mad. Rosiere.

Lidt mindre heftig; thi jeg skulde ogsaa have min lært; — var det ikke saa? Ei, ei! En Rolle i Deres Hænder, min Bedste! Kan ikke være af megen Betydning og altsaa snart lært.

Fr. Primfeld.

Lidet eller meget af Betydning, saa forårsager Deres voldsomme Declamation, at jeg confunderes.

Mad. Rosiere.

(opfarende)

Voldsomme Declamation? (fatter sig) Dog, jeg tilstaaer, Hjerte! At De er let confunderet. — Imidlertid tager jeg mig den Frihed at lære min Rolle paa den Maade mig meest behager, enten De bifalder det eller ikke.

Fr. Primfeld.

Det troer jeg gjerne; thi paa Chicane mangler det Dem aldrig.

Mad. Rosiere.

De er en meget besynderlig Pige, Gomsrue Primfeld! Dog — jeg burde ikke regne Dem det saa noie; thi jeg har Medlidenshed med Deres Situation.

Ifr. P r i m f e l d.

Veed De vel Madam, at De er meget uforskammet! Og at jeg ikke trænger til Deres Medlidenhed, som selv har Andres saa høilig behov.

Mad. R o s i e r e.

Og veed De vel — Dog det er jo spildt Umæge, at tale sig til Rette med et Fruentimmer uden Herkomst og Opdragelse, der har faaet den sære Grille, at troe, at man for at blive Kunstnerinde, behøver blot at springe fra Støvekosten op paa Theatret.

Ifr. P r i m f e l d.

O! Hvad Herkomst betrefser, have vi ikke stort at lade hinanden høre. Deres Hr. Fader var Placatombærer ved samme Theater, hvor min Fader var Maskinkarl. Og hvad Støvekosten angaaer, da vil jeg blot erindre Madam Rosiere om, at det er neppe tre Aar siden, at De løb Landet rundt med en forløben tydsk Underofficier, og havde en Perspektivkasse paa Ryggen.

Mad. R o s i e r e.

O Gud! Jo, Tak De kun min bedre Opdragelse for, at jeg ikke forgriber mig paa Dem; men giv Tid! Giv Tid!

Ifr. P r i m f e l d.

Deres Trudsel skræmmer mig ikke. — Jeg har allerede i lang Tid mærket, at De ikke er mig god. Min nærførestaende Benefice : Forestilling er Dem en Lorn i Øinene.

Mad. K o s i e r e.

Jeg spiller ikke i Deres Benefice : Forestilling.

Ifr. P r i m f e l d.

Det har jeg forudsæet og belavet mig paa. — Jeg har derfor valgt Stykker, hvori jeg kan undvære Dem; og har bestemt mig til at give Syngespillet *Azemia*, Lystspillet *De to Sedler* og Dramaet *Medea*. — De seer altsaa selv, at jeg ikke behøver Deres Assistance.

Mad. K o s i e r e.

De *Azemia*? — Ha! ha! ha! — De *Medea*? — Ach mein Gott!

Ifr. P r i m f e l d.

O, De skal ikke see saa triumpherende! Jeg skal imidlertid bære Omsorg for, at min *Azemia* ikke skal faae samme Skjebne, som Deres sidst havde, nemlig at Klippe, Stillaadset — Ha! ha! ha! skal falde sammen med mig og til Publicums store Fornæielse begrave mig imellem Havebænke og Øltøn:

der, eller hvad man saae isinde at bygge de Wildes Klipper paa. — Men, det er sandt, De havde ogsaa den Satisfaction — Ha! ha! ha! — ikke at voltigere omsonst; thi Publikums Taknemmelighed for dette Optrin, belønnede Dem jo med en brilliant Applaus med Bravo. Jeg — Ha! ha! ha! — Ja, jeg kan ikke nægte det! Jeg ønskede blot, det er kjendelige Parterre skulde raabt encore!

Mad. Rosiere.

O Azemia falder dybt nok ved at forestilles af Dem, til at man endog skulle ønske hende et Uheld, der dog blot kunde tilskrives en Feil ved Maskine-Indretningen. Det er i Sandhed meget forfængeligt af Dem, min lille Pige! at De tør maale Dem med mig. Jeg kan udfylde min Plads som første Sangerinde ved hvilket Theater det skal vare! Jeg tør lade mig høre, selv ved Siden af Madam Catalani, og Componisterne eie ikke en Nøde eller en kunstig Sammensætning i Musikken, uden at jeg jo kan udføre den. Desuden er mit Talent som Skuespillerinde ikke indskrænket til et vist Fag blot, eller enkelte Characterer. Nei! Det er afgjort, at jeg spiller ligesaa godt tragisk som comisk.

Sfr. P r i m f e l d.
Ja saaledes, at det tragiske bliver comisk og det comiske tragisk. Deres overdrevne Indbildning fortjener kun at beleses. — Jeg har ogsaa ret godt mærket, at siden den tydske Kjøbmand issor interesserede sig for mig, har De ganske lukket det Hjerte, fuldt af venkabelige omme Følelser, som De ved min Ankomst til Theatret saa søsterlig aabnede for mig.

Mad. N o s i e r e.

Man skal see, at De er stinsyg nok til at troe, at jeg kunde misunde Dem en Specerietræmmers Opmærksomhed. — Ha! ha! ha! — Han skulde jo lære Dem Tydsk? — Det gamle affyrlige Monstrum! — Ham vilde vist Ingen misunde Dem.

Sfr. P r i m f e l d.

Han? O nei! Men — det Sykke fine Sirk, han ofrede mine Talenter.

Mad. N o s i e r e.

Deres Talenter, Barn! Hvor vil De hen? Nei, jeg troer dog ikke, at Manden var slet saa gal. Desuden er De mig virkelig alt for kjer til — at jeg kunde misunde Dem en Present, De — Ha! ha! ha! saa surt har maattet fortjene.

Hr. Primfeld.

(grædende)

Der skal blive en Ende paa dette Væsen. —
Jeg forlanger min Afsked.

Mad. Kosiere.

Lykkelig Reise! Jeg skal hjælpe Dem at pakke
ind, og — Ha! ha! ha! det er da snart gjort.

Anden Scene.

Kækkentyth. De Forrige.

Kækkentyth.

(med negle Roder i Haanden)

Nu mine Damer! Her har De mig igjen
med Duetten til Syngespillet: „De fredelige Ge-
mytter.“ Den er nu fix og færdig, og har mig
at takke baade for Text og Musik, som broderlig
række hinanden Haanden. — Men hvad seer jeg?
Somfruens deilige Due: Dine fælde Taarer og Mas-
dammens har, saa at sige, Crocodileglands.

Mad. Kosiere.

Hr. Directeur! Deres Lignelser ere for Dier
blikket meget ilde anbragte.

K æ k k e n t y t h.

Virkelig? Oh Du søde Gud! Jeg kommer her lykkelig som en Prinds over min Composition; men finder, som jeg mærker, just ikke den meest passende Tid eller ønskeligste Stemning til at synge Enigheds Priis.

Mad. N o s i e r e.

O De er een —

K æ k k e n t y t h.

Hvad er jeg for Een? Jeg er Deres Directeur, og saa at sige, ulykkelig Entrepreneur.

I s r. P r i m f e l d.

Jeg forlanger min Afked strax!

K æ k k e n t y t h.

Saa? Strax kan De ikke faae den; thi De erindrer vel, at De har faaet to Maaneders Gage i Forskud, fra den Gang Vi, saa at sige, spille Dyveke; og — og at De er fæstet paa et Aar.

I s r. P r i m f e l d.

Engageret vilde De dog nok sige?

K æ k k e n t y t h.

Ah! Det kommer paa eet ud.

Mad. Rosiere.
Nypropos! Siden De taler om Dyveke, saa maa jeg erindre Dem, Hr. Kækkentyth om, at jeg selv gjorde Udlægget for halvanden Bog Guld: papir til at garnere og besætte Dronningens Kjøle med.

Kækkentyth.
Saa?

Hfr. Primfeld.

Dg jeg kan lade Dem vide, Hr. Directeur! at hvis jeg næste Gang spiller Dyveke, saa springer jeg de lange Replikker over i første Act, i Scenen med Kongen; thi de trætter og kjæder mig formeget.

Kækkentyth.
Saa?

Mad. Rosiere.
I det Stykke, som De har ansat paa Repertoi: ret til at begynde med her, kan jeg ikke lære min Rolle til den bestemte Tid. De saacr at vælge et andet.

Kækkentyth.
Saa?

Hfr. Primfeld.

Hr. Kækkentyth! De erindrer dog vel, at jeg har bedet Dem om, at til næste Gang Vi skal

have Emilie Galeotti, De da lader mig sje en
hvid Kjole; thi jeg vil ikke længere spille Emilie
i den gule Damaskes Kjole.

K æ k k e n t y t h.

Saa?

Mad. N o s i e r e.

Den første Gang, jeg spiller her, skal være i
et af de Syngespil, hvori jeg har Bravour-Arier.

K æ k k e n t y t h.

Saa?

Zfr. P r i m f e l d.

Og første Gang, jeg viser mig for Publikummet
her, skal være i et Stykke, hvori jeg kan være klædt
som fransk Bondepige.

K æ k k e n t y t h.

Saa?

Mad. N o s i e r e.

De veed dog vel Hr. Kækkentyth, at de
Sølvtreser, som sidder paa den røde Stoffes Lu-
nika, som jeg sidst spille Medea med, hører mig
til? thi imorgen sprætter jeg dem af.

K æ k k e n t y t h.

Saa?

Ifr. Primfeld.

Madamen var maaskee bange for, at jeg skulde glimre med Deres Sølvresser? O nei! Jeg skal nok selv sørge for en Dragt til Medea.

Mad. Rosiere.

Jeg maa tilstaae, at er der noget, som skal glimre ved Jomfruens Medea — Ha! ha! ha! saa bliver det nok Sølvresser og Guldpaar.

Ifr. Primfeld.

O, mine syv og tyve Kar trænge ikke saameget til laant Glands, som Madamens jyrgetyve.

Mad. Rosiere.

Syv og tyve? Det var jo Deres Alder for fem Kar siden?

Kækkentyth.

Hør, veed De vel mine Damer! at De ere meget utaknemmelige.

Mad. Rosiere. Ifr. Primfeld.

(paa eengang)

Ha! ha! ha!

Kækkentyth.

Thi De have forglemmt, at jeg har, saa at sige, trukket Dem frem paa Banen.

Mad. N o s i e r e.

Truffet? O ja! I Secretoi.

Sfr. P r i e m f e l d.

Ja, saa at sige, som — en Hest.

Mad. N o s i e r e og Sfr. P r i m f e l d.

Ha! ha! ha!

K æ t t e n t y t h.

Ei! ei! De ere jo paa eengang blevne ret lystige? Nu det fornøier mig! Da jeg kom, syntes mig, at her var foregaaet en Scene af det sædvanlige Slags. Men jeg bør da ikke forundre mig over, at finde Dem saa enige i at chicanere mig; thi det er jo Deres gamle Bane. — Dog, jeg vil være den Estergivende, det skylder man jo desuden det smukke Kjon; jeg vil antage det for, saa at sige, spøgende Sjæfferie. — Men nu, mine Guddommelige! nu maae De ogsaa vise mig den Føielighed at synge min Duet, som jeg ganske har læmpet efter Deres Stemmers Omfang, og som udførte ved Dem, hulde Gratier! vil gjøre en rasende Lykke. — Ja lee kun! Men jeg tør bande paa det; thi jeg har jo før componeret Musik, hvorom man har sagt, at man blev som flyttet ind i den tredje Himmel ved at høre den. (han rækker dem hver et Partic) Behager De?

Mad. Rosiere,

Jeg er paa nærværende Tid ikke oplagt til at synge: siden — maaskee iasten.

Kækkentyth.

Saa?

Ifr. Primfeld.

Og jeg er ganske forkrækkelig forkjølet.

Kækkentyth.

Saa? Ikke oplagt? Forkjølet? — At jeg ulykkelige Entrepreneur! O mine velsignede Engler! See — jeg beder med en forknyt Sjels hele Indsændighed. — Vær, saa at sige, barmhjertige mod en fortvivlet Directeur!

Mad. Rosiere,

Ha! ha! ha! Jeg har Medlidenhed med Dem, og vil synge paa Kondition, at De forandrer Repertoiret.

Kækkentyth.

Gjerne!

Ifr. Primfeld.

Nu, jeg vil ogsaa sœie Dem; men saa faaer jeg en hvid Kjole til Emilie?

Kækkentyth.

Gjerne!

Mad. N o s i e r e.

Og jeg faaer den Rolle i det nye Stykke, som jeg onsker?

K æ t t e n t y t h.

De skal faae to, om De vil have dem.

Ifr. P r i m f e l d.

Og De forglemmer vel ikke, Hr. Kækkentyth, at De har lovet at spille Barberen Snaps i de to Sedler, ved min Benefice?

K æ t t e n t y t h.

Jeg vil spille Anders med, om De onsker det. Kan De nu see, at jeg er Føieligheden selv. Men lad os nu begynde. (han giver dem hver et Parti noder) Madamen synger Primo, Jomfruen Secundo, og jeg acompagnerer med Guittaren, og er forresten med al mulig Attention, saa at sige, lutter Øre.

Mad. N o s i e r e.

Men De maae ikke vente, at jeg synger af fuldt Bryst ved en Prøve; thi det var at ødsle med min Stemme.

K æ t t e n t y t h.

Ne!

D u e t.

Mad. N o s t e r e. I s r. P r i m f e l d.

Dig, Enighed! lovsynge Vi,
Med varme Hjerters Harmonie.

Mad. N o s t e r e.

Til Medgangs Fryd Du trygt dig klynger,
I Modgang hæver boiet Aand.

I s r. P r i m f e l d.

Du Mand og Biv saa huldt omslynger
Med evig friske Blomsterbaand.

Mad. N o s t e r e. I s r. P r i m f e l d.

Ja! Signer hvert et Aandedrag,
Til Hjertets allerfjødste Slag.

R æ k k e n t y t h.

Jeg er Dem, mine saa at sige dørebare Damer! særdeles obligeret. Dog tillade De mig at anmærke, at ved „Hjertets allerfjødste Slag,“ kom ikke den rigtigste Harmonie ud. Det kom mig for, som om Madamen holdt lidt forlænge paa „Hjertet.“

Mad. K o s t e r e.

Hm! Deri tager De dog nok Feil; thi var Deres Øre paa sin Post, saa maae De have mærket, at Jomfruen glemte at der stod Kryds for C, og at den næste Note var en Ottendedeel.

Hr. P r i m f e l d.

See! Madamen maae have været saa opmærksom paa min Sang, at De derover har forglemt Deres egen; thi allerede i den første Strophe glemte De — at holde paa „Enighed,“ og gjorde Pause ved „Harmonie.“

Mad. K o s t e r e.

Hvad? Det er Dem, der ikke forstaaer — lige saa lidet til Musik, som uden Musik, at holde paa Enighed og Harmonie. Nu, vil jeg ikke skændes mere med Dem herom denne Gang, ikke fordi at jeg jo nok skulde kunne holde det ud med Dem! — Hr. Directeur! De maae siden lade mig faae Forskud paa næste Maanedes Gage. (hun gaar)

T r e d i e S c e n e.

K æ k k e n t y t h. Hr. Primfeld.

K æ k k e n t y t h.

Forskud? — Ja immer Forskud! Og det endda i samme Øieblik, De skjælde mig Huden fuld.

Zfr. Primfeld.

Hr. Kækkentyth! Jeg vil oprigtig tilstaae Dem, at Aarsagen hvorfor jeg forlangte min Afsted, var fordi det misbhager mig i høieste Grad, at see Dem interessere sig saameget for Madame Rosiere.

Kækkentyth.

Deilige Jomfrue Primfeld! Hvor har De Deres velsignede Pinc, naar De ikke kan see, at det altsammen er paa Strømt? Ak nei! Sødeste Barn! Hvor De er nærværende, svistes man, saa at siige, ikke let for Madam Rosiere.

Zfr. Primfeld.

De er en lille Skjelmsmester, Hr. Kækkentyth! Thi De behager kun at smigre. Jeg herte meget vel, at De for et Par Dage siden sagde til Madam Rosiere, at De endnu aldrig havde eiet et saa ualmindeligt Subject, der saaledes kunde fyldestgjøre Kunstens Fordringer i alle Sag, som hun. Kan De nægte det?

Kækkentyth.

Ja seer De! Man er undertiden nødt til at bære Rappen paa begge Skuldre; men troer De, elskeligste Pigebarn, at jeg meente det? — Dog lad os ikke opholde os ved slige ubehagelige Ting. —

Upropos! Har De indstuderet den Epilog, som jeg har forfattet til Deres Benefice; Forestilling?

Ifr. P r i m f e l d.

Jeg kunde den alt for et Par Dage siden; men jeg er uenig med mig selv, om Maaden jeg skal fremsige den paa, og vil derfor søge Deres Instruction.

K æ t k e n t y t h.

Jeg er i eet og alt ganske til Deres, saa at sige, Tjeneste. Seer De min Guddommelige! Paa en sliq Hædersaften gjør Publikum ikke just smaae Fordringer for sine Penge; men vil, at man skal være taknemmelig, rørt og høitidelig stemt.

Ifr. P r i m f e l d.

Rørt og høitidelig stemt? Men Hr. Kætkentyth, hvorfor? Jeg giver Dem jo Stuespil for Deres Penge? — Desuden, De kjender mit lystige Temperament, og —

K æ t k e n t y t h.

Ah Bagatel! Paa min sidste Benefice; Aften, var jeg i en saa høitidelig Stemning, at det forventende Publikum ikke kunde samle det halve af min Epilog. De meget unge Mennesker paa Parterret, med hvem jeg ellers cogvetterer, da de har,

saa at sige, Bifaldet i deres Lomme, eller rettere
 i deres Handker, de vare mig den Aften ikke
 gunstige; men sagde reent ud, at jeg nok, efter gam-
 mel Banc, havde figget for dybt i Glasset: de
 Utafnemmelige! Logerne derimod vare mere adel-
 nodige. De udtrykte Dem som saa: Det stakkels
 gamle Skrog! Han er sin Kunst og sit Publikum
 saa attaheret, at hans tafnemmelige Følelser nægte
 ham at samle sine Ord. Men jeg skal i Fortroelig-
 hed sige Dem Aarsagen til min tragiske Stemning.
 Seer De, Deilige! i det Øieblik at Leppet skulde
 gaae op, stod jeg og havde i Tankerne, saa at sige,
 samlet alle mine Kreditorer ved Additio, før ved
 Subtractio fra Aftenens Indtægt, at kunne dividere
 Overflødet efter Behag; men — Skjebnen fandt
 jeg, havde ved Multiplicatio flyttet Summa Sum-
 marum over paa Kreditorernes Side, og disse, de
 forbandede fire Speciers Anvendelse, kan De troe,
 kunde nok bringe mig fra Concepterne.

3fr. P r i m f e l d.

O! Ved at følge disse Regler, vil det vist
 heller ikke mangle mig paa tragisk Stemning.

K æ t k e n t y t h.

Naar Madam Kosiere gaaer ud at spadserer,
 skal jeg gjøre mig en Fornoielse af at instruere Dem

fik en Paryk og et Par Knebelsharter paa, kunde han nok komme til at see ud som en romersk Felt-herre. — Hvad mener Han, min Ven?

S i r.

(Afsende sig bag Øret).

Hi! Hi! Hi! — —

K æ t t e n t y t h.

Lad mig engang see, hvorledes Han gaaer hen ad Gulvet, naar Han ret giver sig fornem Anstand. (S i r gaaer hen ad Theatret med lange Skridt) O fy! Fy! — Nei, saaledes! Langsom og med Kraft Skydende sig frem. — Har Han et høieligt Organ?

S i r.

Hvad er det for Een?

K æ t t e n t y t h.

Ah! Han er jo en eensfoldig Personage! — Jeg mener: Hvorledes vilde Han for Exempel sige denne Revslik:

„O Datter! kunde Du saa grunt forlade
Din Fader i hans høie Alderdom?“

Naa, sig det nu som jeg sagde det. —

S i r.

(Siger det efter paa sin egen Maade). —

K æ l k e n t y t h.

Nei, sy for Ganden! Der bliver ingen romersk Feltherre af ham. Han har jo hverken Action eller Declamation, og saa er han saa monoton som en Kirkeklokke. — Kom min Charmante! Kom lad Os gaae ind, for, saa at sige, at prøve Magrethes Kogekunst.

(de gaae)

Femte Scene.

Fir.

(allene)

Hi! hi! hi! Det er da nogle løierlige Kompaner disse Komediantspillere, og især begge Madamerne; thi de kan nu slet ikke enes. — Men, mon han vilde gjøre Nar af mig? Jeg er dog en erlyst Mand! Og — seer jeg nu ud som en romersk Feltherre? — Eller seer en romersk Feltherre ud som en Landsbye-Skolimester? Desuden, hvor kan han gjøre mig til det? Det vilde maaskee være knap vor Amtmand kunde det. Og saa talte han om Auction? — Jeg behøver, Gud være lovet! ikke at holde Auction førend efter min Død; men saa vil jeg ogsaa gjøre mine Efterladenskaber i rede

Penge, for siden at kunne leve af — jeg vilde sige, ja! kan han kun barestens rede saa godt for sig, som jeg kan rede for mig; thi skulde de faae ifinde at pakke dem bort uden at lade mig det vide, saa var jeg vel opskjortet. Dog, vor naadigste Frøken oppe paa Gaarden, som er boglaerd, hun maa dog forstaae saadant noget bedre, og hun sagde jo, at jeg skulde kun forholde mig rolig? Ja det sagde hun. Ih nu da! Det vil jeg saamæn ogsaa.

S j e t t e S c e n e.

Walsing. Fir.

W a l s i n g.

Godaften Hr. Fir! Nu er det længe siden at jeg saae Dem.

F i r.

Ja, jeg har ikke seet Hr. Walsing siden ifjor Sommer. De er formodentlig kommet her paa Eggen for at besøge Deres Fader?

W a l s i n g.

Det er allene Marsagen, hvorfor jeg dernegang er kommet herud. Jeg ønskede at tale med Skuespiller Liebner; er han tilstæde?

F i x.

Nei, han er min Troe gaaet ud; men jeg tænker, at han kommer snart hjem igjen.

W a l s i n g.

Saa vil jeg vente ham, og imidlertid passiare lidet med Dem.

F i x.

Hr. Walsing beviser mig saamæn en stor Tre; thi der er nu ingen Ting, jeg holder saameget af, som at passiare lidet med gode Venner, eller at sjaase med Smaapigerne.

W a l s i n g.

Sjaase med Smaapigerne? Ei! ei! Det troede jeg, at De havde lagt af for længe siden. (affüdes) Jeg skal dog forsøge paa at udfrutte ham. (soit) De har vel boet længe paa dette Sted, min kjære Hr. Fix?

F i x.

Saa omtrent en fem og tredive Aar. Min salig Fader var Skoleholder her paa Stedet, og ved Trokenens Broder, salig Herrens Godhed, er jeg blevet det samme. Og det er ogsaa godt, ikke sandt Hr. Studiosus?

W a l s i n g.

Meget sandt, min kjære Hr. Skoleholder! Men

man vil dog gjerne samle sig noget til den gamle Mand, som man siger, og det synes ogsaa som at De sidder varmt inden Bægge; men det kan De formodentlig takke Deres egen Vindskibelighed for; thi nuomstunder faaer man sjelden noget for intet, og Tiderne kan nok føre med sig, at man indretter Dekonominen derefter og sætter Taring efter Næving.

F i r.

Ja, deri har De sandt for Herren Ret! Skolemeister Embedet kaster just ikke stort af sig nuomstunder. Ja, i forrige Tider var der flere Sportler derved; thi da man brugte at pidse Ungerne i Skolen, fik man dog af og til noget af Modrene for at lade det være; men nu er ogsaa denne Skik lagt af. Desuden vil det nærværende Herskab, Frøken Brambye, ikke, at Bønderbørnene maae lære for meget; thi hun siger, at de kan behjælpe dem med meget lidet, og at formegen Oplysning gjør dem kun i Tiden krakilske og opsternasige.

B a l l i n g.

Herlige Principer!

F i r.

Nei, som Skoleholder skulde man ikke her kunne lægge sig stort til Bedste. Jeg skal sige

Hr. Balsing noget. Jeg har altid været en god Huusholder, og mit Avlsbrug er ikke heller saa ringe. Nu kommer det til, at Landeveien gaar her igjennem Byen, og den nærmeste Kjøbstad er to Mile borte; da her nu ingen Kroe er i Nærheden, har jeg bygget mig et Par Stuer til, for at kunne imodtage Reisende, og paa den Maade tjener jeg af og til lidet til Hjælp.

B a l s i n g.

Ja, en Mand, der kan saa fiffig beregne sin Fordeel, maa jo være i gode Omstændigheder. — Formodentlig har Deres Herfskab ogsaa bidraget til —

S i r.

Nei! Sagde jeg det, saa lot jeg paa min Sal! Ja, havde salig Herren levet, Gud glæde hans Sjæl, hvor han er! — Han var en hjertens god Mand! Saa havde ogsaa alting seet anderledes ud.

B a l s i n g.

Kun ud med Sproget! De behøver ikke at frygte for at jeg skal røbe Dem; thi det er mig ligegyldigt hvordan man har det her; men det mører at høre fortælle, og Tiden skal jo ogsaa gaa med noget.

Deti har Hr. Studiosussen Ret! Ja, da vi ere under fire Dine, vil jeg heller ikke stikke noget under Stool. De kan troe, at det er gaaet underligt til her. Frukenen har nu bragt det saavidt, at ingen tør mere erindre sig, hvorledes det var i salig Herrens Tid. Armod og Elendighed findes overalt her paa Godset. Hun allene har vidst at berige sig, og er dertil saa gjerrig, at hun ikke har Salt at miste til et Æg.

W a l s i n g.

Det har jeg ogsaa hørt. Men hvor kommer det sig, at hun lever saa eensomt, og at hun ikke gifter sig.

F i r.

Sandt at sige, saa er der nok ingen nu, som skatter om hende; thi hun er just ikke fordeelagtig bekendt. Hun har for endeel Aar siden havt en Kjerlighedshistorie; men til Giftermaal kom det aldrig.

W a l s i n g.

Man siger ogsaa, at der skal være to ret vakre Pigebørn efter hendes Broder, som hun har under Opfigt.

F i r.

Ja saamæn er der saa. De stakkels Børn

lider meest af alle de, som ere daglig om hende, og hun vogter sig vel for, at give dem Underretning eller Oplysning om deres salig Faders Testamente; thi de Documenter, som kommer dette ved, gjemmer hun i et Skab, hvortil de aldrig faae Lov at komme, fordi hun frygter for, at see sin Herlighed forstyrret. Saavidt jeg kunde mærke paa Forvalteren for nogen Tid siden, da han var vred paa Frøkenen, saa veed han god Beskeed; thi han sagde reent ud, at Jomfruerne vare rige Piger, og at hvis der kom nogen og vilde have dem, saa kunde Frøkenen just ikke forbyde dem at gifte sig, og at han havde isinde med det Første, at gjøre een af dem lykkelig. Ja, det sagde han.

W a l s i n g.

Men det er jo en uretfærdig Behandling! Den, der kunde befrie de stakkels Piger, gjorde dem altsaa ingen liden Tjeneste?

S i r.

Nei tvertimod, og tildrog sig Alles Belsignelse; thi her er Ingen paa Godsset, uden de jo ynke dem. — Men jeg hører, at de flytter Stolene derinde, saa maa jeg ind for at hjælpe til at tage af Bordet.

W a l s i n g. —
Endnu et Ord, Hr. Fir! Jeg har isinde, at
beværte det herværende Skuespiller-Selskab med en
Frokost imorgen. Vilde De for Betaling paatage
Dem at besørge samme?

F i r.
Men og sandelig vil jeg saa! Hvad Spisnin-
gen angaaer, skal intet være i veien; thi min Ma-
grethe har tjent som Husholderstue i forrige Ti-
der paa Herregaarde og forstaaer sine Ting. Men
Drickvare er jeg ikke forsynet med, saa gode som
De maaskee ønskede dem. Men hvis De saa vil,
saa kunde jeg imorgen ganske tidlig sende Bud til
Kjøbstaden efter det ønskede?

W a l s i n g.

Det var herligt! Jeg skal siden give Dem
en Opkrift derpaa, vil De kun besørge det?

F i r.
Det forstaaer sig, der skal intet manqvere. —
Men, jeg maa ind til de Andre. (han gaaer)

S y v e n d e S c e n e.

W a l s i n g. (alene)
Det kommer altsaa an paa at lægge sin Plan
saalodes, at man kunde tvinge hende til Samtykke i

min og Amalias Forening; thi med det Gode
gjør hun det vist ikke. Men paa hvad Maade?
Det er et Spørgsmaal, som ikke er saa let at be-
svare. Det sikreste Middel var vistnok, hvis man
kunde komme i Besiddelsen af de Papirer, hun saa
omhyggelig gemmer. Vilde kun Liebner snart
komme, at jeg kunde underrette ham om det jeg har
opdaget, og for at vi fælleds kunde overlægge, hvor-
ledes vi skulle føre os det til Nytte.

O t t e n d e S c e n e .

K æ t k e n t y t h . W a l s i n g .

K æ t k e n t y t h .

De er formodentlig Hr. Walsing?

W a l s i n g .

Jo, hvorfra kjender De mig?

K æ t k e n t y t h .

Fra Deres Ven Liebner, som er Skuespiller
ved min Trup.

W a l s i n g .

De veed ikke, hvor han er gaaet hen?

K æ k k e n t y t h.

Nei; men dersom De vil opholde Dem et
Øieblik, saa troer jeg nok at han kommer. Deres
Ven har fortalt mig noget om det, der ligger Dem
paa Hjertet. — Det forundrer Dem? — Var De
kun rolig! Liebner kjender mig, og veed at jeg
er villig til at assistere ved en lille Intrigue, om det
behøves.

W a l s i n g.

Det er sørgeligt, at mit Ansiggende skal frem-
mes ved en Intrigue.

K æ k k e n t y t h.

Evertimod, det er moersomt! Altsaa bør De
ikke hænge med Hovedet. Var jeg i Deres Sted,
gjorde jeg det ikke.

W a l s i n g.

Det kunde maaskee dog træffe sig.

K æ k k e n t y t h.

Paa ingen Naade! Nei, saa kjender De
mig ikke, kan jeg nok høre, Jeg sander med Fi-
garo, at det er bedre at lee af Alting, end at blive
tvungen til at græde derover, og loe jeg ikke førend
jeg blev lykkelig, eller — bildte mig ind at være
det — saa kom jeg maaskee, saa at sige, aldrig til
at lee. Altsaa leer jeg ligesaagodt først som sidst.

W a l s i n g.

Men man siger, at den leer bedst, som leer
sidst.

R æ f k e n t y t h.

Men jeg leer til alle Eider. — Min daglige
Philosophie indbefatter jeg ellers i en lille Bise, jeg
efter Omstændighederne har indrettet mig, og synes
jeg undertiden, at Alt ei er som det kunde være be-
dre, saa nynner jeg min Bise. — Vil De høre den?

Jeg Druesaften ene hylde,
Som Lægedom mod Sindets Saar;
Naar mørke Skyer min Sjæl omhyller,
Jeg strax da tager mig en Taar.

For Vinens Kraft maa Sorgen vige,
Tro mig! Din Kuur er ei saa gal;
Thi Skjebnen laet sig — saa at sig:
Forlige med en Perial.

Nei! Pokker sig med Griller plage,
Fordi man ei sit Ønske naaer:
Naar Livets Malurt ei vil smage,
Af Druesaft kun tag en Taar.

W a l s i n g.

Og De befinder Dem bedre efter at have sun-
get denne Philosophie?

K æ t k e n t y t h.

Troer De, at jeg lader det blive ved at synge den? Jo pyt! Nei, jeg saa at sige praktiserer den, og i Virkningen af dens Følger, er det jeg føler mig bedre.

B a l s i n g.

Den Tilfredshed, Perialen kan skjenke, er kun af kort Varighed.

K æ t k e n t y t h.

Nu, den Tid der er gaaet, er gaaet: Vel levet — lange levet! —

B a l s i n g.

De er en lystig gammel Fyr!

K æ t k e n t y t h.

Ja hvad andet? Jeg veed vel, at Menneske-samfundet bestaaer af tvende Klasser: glade og lykkelige, og sorgmodige og uhykkelige. Af nogle, som for lutter Overflod ikke engang kan finde deres Gæner tilfredsstillende ved Marsipan og Tokaier, medens andre, af lutter Mangel, ikke engang kan tilfredsstille Naturens, saa at sige, simpleste Krav i tort Brød og tyndt Øl.

B a l s i n g.

Visnok er det ønskeligst, at være i det første Tilfælde.

R æ t t e n t y t h.

Siig ikke det! — Ikke sjelden vandrer i de forgyldte med Lyskroner behængte Sale, en tilsyneladende lykkelig Skabning; men kunde man erfare de Tanker, der krydse hinanden under det glimrende Diadem, — kunde man skue ind i det Hjerte, hvis heftige og voldsomme Bevægelser hæver det broderede Floiel — I Sandhed! De skulde heller ønske Dem det sidste Tilfælde.

W a l f i n g.

Jeg nægter ikke, at en ensfoldig og fortsynet Udsigt over Skjebnen og Livets Gang, lettere lader sig forene med samme, — end en Commentar avlet ved en fyrig skabende Indbildningskraft — ledsaget af et følsomt, let henrevet Hjerte.

R æ t t e n t y t h.

Og dog er jeg lykkeligst ved, saa at siige, Indbildningen. Jeg veed ei, om det er fordi jeg er Skuespiller; men jeg betragter hele Verden som et Theater, og det hele Liv som et Skuespil. Naar Skjebnen, som man kalder det, gaaer mig imod, som tit hender sig; saa bilder jeg mig ind, at jeg staaer paa Scenen, har en alvorlig Rolle og at jeg kun spiller Komedie. Saa drager jeg deraf den en-

delige Slutning, at det i de fleste Komedier bliver godt tilføjet, og derved erholder jeg i min Modgang en Slags Ligevægt. Altsaa hvor jeg ei finder i det Virkelige det jeg ønsker, der søger jeg det i Indbildningen, og er lige glad.

W a l f i n g.

Ordsproget siger rigtignok: Hellere bare Veen, end slet ingen; men det er dog en hastende Trost.

S ø f f e n t y t h.

Det er ligesom man tager det til. Vi skal lempe os efter Verden; men ikke forlange, at Verden skal lempe sig efter Os. — Ethvert Menneske rider sin Kjøphest og jeg lader ham ride; jeg rider min; skader Ingen forsætlig, men tillader ikke heller at Noget skader mig. Jeg indretter mig efter Omstændighederne og lader Enhver seile sin egen Søe. — Hos Odelanden tager jeg med en Ligeegyldighed om Penge, som om jeg selv havde nok af dem; og hos den Gjerrige om den strengeste Oekonomie. Jeg sjaser og lapses med Narrene, og opbyder alt mit Alvor og min Smule Klygt hos Pedanterne og de Superkloge. Jeg hælder med Øret og dreier Øinene hos Bedesøstrene og griner og flaner med Coquetterne. — Men, hvad man for alting maa vogte

sig for, er, ikke at sigge Nogen noiere i Kortet, end han kan lide, og endnu mindre, at forsøge paa at reformere Andres Sæder, Luner og Kapriceer, om de end vare nok saa desperate. Troe De mig! Man kan være lykkelig, naar man kun selv vil det. Hvor jeg kommer hen, har jeg hjemme, og selv hele Verden er mig ikke for stor. Reiser jeg til Syden eller Norden, Du! Soei og Maane finder jeg allevegne. Føde og Klæder ogsaa, om det end stundom falder lidet besværlig. Rigtignok eier jeg ikke af det, saa at sige, store Num, man kalder Verdens Overflade, saameget som Jord til en Urte; potte; men naar jeg daer, faaer jeg dog saameget, som kan skjule en Digtliste, og — mere faaer jo ikke selve Paven. Som sagt! Det Hele er kun en Komædie, eller — Tragedie, ligesom man vil det.

B a l l e t t e t .

Men hvori de fleste dog ønske at spille i Komædien, og i denne de betydeligste Roller.

K æ t t e n t y t h .

De ere da ikke klogere. Desuden ingen Roller ere ubetydelige paa denne Skueplads. Erfarenhed lærer jo, at Lysepudseren ved et Theater bidrager, saa at sige, ofte meest til et Stykkes Glands. Og

man har før seet, at Theaterskræderen har, fra den ene Afsten til den anden, ombyttet Særen med Mel-pomenes Dolk. Det kommer altsammen kun an paa Courage og det man kalder — Indbildningskraft.

W a l s i n g.

Men — eet er at synes, et andet at være. —

R æ k k e n t y t h.

Og dog komme stundom begge lige langt. Den uslebne Diamant er ei altid den ringeste, og den store Mand er oftest nær ved kun halv saa stor som hans Skygge. — Seer De! Jeg synes ikke at være lykkelig, og er det dog.

W a l s i n g.

De er en farlig Jagttager.

R æ k k e n t y t h.

Udeles ikke! Evertimod! Jeg er kun en for mit eget Morskab beskeden Observateur, og ikke af de Skuespillere, der glæde sig, naar der yttres Mishag over en Collega, eller harmer mig fordi en Anden faaer den Hylding, jeg kunde ønske mig selv. Vi staae, som sagt, alle paa Theatret; men Nogle staae bestandig foran paa Scenen i guldbroderede Fløiels Kostumer, og have stedse, saa at sige, Vort-gange med Applaus og Bravo; medens Andre staae

i Baggrunden som Statister, iførte lugstidte falskede Bombastens Koster, liste sig ubemærkede bort, eller — under Hysen og Piben. — Det Hele er deelt i, saa at sige, tvende Fag; nemlig: det comiske og tragiske, og disse igjen i tvende Dele: i Farsen og Komedien, eller — den høiere Tragedie og Dramaet.

W a l s i n g.

Og hvilke spille de comiske Roller?

R æ k k e n t y t h.

De, som spille i Farsen eller den, saa at sige, lavere Komedie, og som af Naturen ere saa overflodig udstyrede med Munterhed og Overgivenhed, at de af lutter Glæde staae ligesaa gjerne paa Hovedet som paa Benene. De som spille i Lystspillet eller den ædlere Komedie, udtale sig derimod i en humoristisk Tone, — filosofhere med en lykkelig Lethed over deres Roller og bestandig synge:

„Tage Verden som den er,
Takke den, som Glasset fylder;
Intet lade gaac sig nær,
Er det Valgsprog, som jeg hylder.“

Saaledes som jeg for Exempel.

W a l s i n g.

Men de, som spille i det tragiske Fag?

K æ k k e n t y t h.

Ere og deelte i tvende Klasser, nemlig: de, som spille saa tragisk i den hoiere Tragedie, at de ende Scenen enten i et Lazareth eller paa et Skafot; og de, som i det alvorlige Drama, med fine Nerver og smeltende Hjerter, stedse seer Stuepladsen, saa at sige, kun halvt opløst. De sjunge ikke — men under Taarer og Sul declamere:

„I Jorden er der Fred, paa Jorden ei, —
Lyksalig den, der ei har meer tilbage.“ —

W a l s i n g.

De synes at kunne forsvare Deres antagne Mening.

K æ k k e n t y t h.

Jeg kan det. Det menneskelige Liv er ikke andet, end et Skuespil i een, to, tre, fire eller fem Acter; Alt efter Omstændighederne. Jeg skal forsøge paa at udkaste dem Sujettet til et saadant, eller en — saa at sige, overfladisk Udsigt over Gangen i et af dem, der ere en Mellemting imellem en Komedie og en Tragedie.

Første Act.

Hovedpersonen ligger svingende i en Bugge. En Amme sidder ved hans Side og, saa at sige, accompagnerer ham med en høj svingende og umelodisk Stemme. Om den første Act, som Introduction, kan der ikke siges stort andet, end at der holdes Barmdaab og bekommes Fadder gave, at Acteuren faaer Rind i Maven, og man tyller Kinderpulver i ham. Requisterne til denne Act ere: Rangle, Hægesmække og Gangvogn: og — Acten endes med, saa at sige, Jammer blandet med Glæde over den første Land.

Anden Act.

Scenen er snart hos Forældrene og snart hos Skolemesteren. Acteuren er nu syv Aar gammel, og kan selv klæde sig baade af og paa. Bliver omsider udrustet med Fjebesbrættet i den ene Lomme og en Kringel i den anden, og under Ledsagelse af Moderens Overtalelser og Bønner, holder han sit Indtog i Skolemesterens Stue, med Kjelvende Fjed og skraalende af fuld Hals. Om denne Act kan ei heller siges andet, end at den veksler snart med Sukkerkugler af Mama og med Nils af Præceptor.

Tredie Act.

Skuepladsen forestiller et stort Theater med en
viid Udsigt. Helten i Skuespillet er nu femten Aar
og nylig confirmeret. Troien forvandles til Kjøle,
og den overhængende Halsstrimmel maa vige for
Halstorklædet og Krydset. Forsynet med de behø-
vende Attributioner, saasom: Uhr med mange Signe-
ter, Brystnaal, Lorgnet i Bestelommen og Stok i
Haanden, finder Mama nu, at det er paa Tiden,
at hendes Søn viser sig i Verden. Acteuren løber
nu paa Skøjter og spiller Billard, gaaer paa Danser-
Saloner og Maskerade, drikker Snapser, sraaer
Tobak, gjør Smaaafølgelser, bander som en Karl,
lorgnerer Damerne og fordrer Herrerne ud, danser
Wiener-Walz og la Bateuse til yderste Fuldkommen-
hed og — saaledes endes denne Act, som den lystig-
ste, i lutter Fryd og Glæde.

Fjerde Act.

Har strax et alvorligere Udseende. Acteuren har
nu fyldt tredive Aar, og nu begynder egentlig den,
saa at sige, vigtigste Catastrophe i Skuespillet. Der
skal tankes alvorlig paa Fremtiden og til den Hen-
sigt forskaffes et sikkert og solide Lovbrød. Nu ere
gode Naad dyre! Der suppliceres og løbes daglig

paa Collegietrapperne, gjøres stundom et Sidespring ind i eet eller andet Forgemak, for at erholde et gunstigt Løfte om en naadig Protection. Dmsider bliver Supplikanten bønhørt, om ei altid paa den ønskeligste Maade. Nu søger han om et saa kaldet ligestemt Bæsen, enten ved Bekjendtskaber eller — i Alvisen, bliver enten strax imodtaget med aabne Arme, eller først efter at Helvede, saa at sige, er gjort ham heedt nok. Derpaa elsker han rasende og i Allegro, eller — med Phlegma og i Adagio, sætter i Entekassen, læser Kongebrev og holder Bryllup i Stilhed eller med stor Allarm. Denne Act kan endes paa tvende Maader: enten med Bugge, Fadders stads og al Fornoielse, eller, saa at sige, med Slagemaal, Tamperet og Skilsmisse.

Femte Act.

Skuepladsen forestiller nu en lille Stue, med dobbelte Vinduer og Dørre, samt Tæpper paa Gulvene, om de havees. Acteuren er nu otte og tredesindstyve Aar. — Siddende i en stor Lænestoel ved Kaffelovnen, i Kostume af Slaabrok, Nathue, Klædestiftes Pampusser og med Fødderne i en Fodkurv, klagende bestandig over Kulde og Gigt i alle Lemmer. Han kan nu slet ikke faae Ende paa Tiden;

men spørger hvert Øieblik efter Klokketøttet. Vinene blive daglig svagere; men — Brillerne faae Skylden. — Skorpen maa skjæres af Brødet, fordi Bagerne bage det for haardt og ikke fordi — Tænderne mangle. Hukommelsen gaaer Feil og Brantens heden tager til. Endelig kommer, saa at sige, Slutningsscenen. Acteuren ender den i en Gruppe imellem Doctoren, Waagekonen, Præsten og — Døden. Derpaa falder Teppet langsomt og Skuespillet er forbi. Undertiden gives ovenpaa en demi serieux Entrée, hvori valse sig Skifterettens gestjæftige Folk, de forventningsfulde Arvinger og den travle Bedemand. Om Skuespillet og Hovedpersonen i samme har gjort Lykke, erfares derpaa i Byens Omtale og i Avisernes, saa at sige, Vers. — Du Hr. Balsing! Troer De ikke, at jeg har Ret?

B a l s i n g.

Jeg troer at De med Deres Philosophie og ved saaledes at betragte Verden, maae befinde Dem vel derved.

R æ l f e n t y t h.

Det var ogsaa kun det, jeg vilde forsøge paa at faae Dem til at tilstaae. (han seer ud af Vinduet) Nede i Aalen kommer Liebner.

B a l s i n g.

Saa vil jeg gaae ham imøde. Imidlertid takker jeg Dem for Deres muntre Underholdning.

R æ k k e n t y t h.

Endnu eet! Gjør mig den Tjeneste og lær dette Vers af min Vise:

For Vittens Klædt maa Sorgen vige,
Tro mig, min Kuur er ei saa gal;
Thi Skjebnen lær sig, saa at sige,
Fortlige med en Perial.

De vil befinde Dem vel derved. Godnat mon cher!
Godnat! Godnat!

B a l s i n g.

Godnat! —

(De gaae hver til sin Side)

Fjerde Act.

Skuepladsen forestiller Børelset hos Skoleholderen.

Første Scene.

Kækkentyth, Mad. Kosiere, Zfr. Primfeld, Balsing og Liebner i Ridedragt.

(Alle siddende om et Frokostbord. Fix varter op).

Kækkentyth.

Det kan man kalde en, saa at sige, delicious Frokost!

Mad. Kosiere.

Og Tracteuren en galant Kavaleer!

Zfr. Primfeld.

Hr. Balsing, Deres Skaal!

B a l s i n g.

O mine Damer! De gjøre mig ganske skam-
fuld. Men jeg synes at vi drikke saa lidet. Hr. Fir!
Mere Wiin paa Bordet! Champagne for Damerne.

F i r.

Strax! Jeg skynder mig alt hvad jeg kan.

B a l s i n g.

En lille Sang pleier undertiden at bringe Wi-
nen lettere til at glide. Liebner, giv Du os een!

L i e b n e r.

Med Fornoielse! Men saa maae De alle
stemme i Chor med.

(Fir sætter Glasterne paa Bordet og gaar).

W i s e.

For at følge Forfædrenes Skikke,
Som man siger Alt bedre forstod,
Da lader os samtlige drikke,
Og forsøge om Vinen er god.
Skjenke hver i sit Glas indtil Panden!
Det er Evans Bud; nu maae vi chok
Thi kommer det ud!
Indtil Druerne pære i Panden.

C h o r.

Skjenke hver i sit Glas indtil Randen!

Det er Evans Bud;

Thi kommer det ud!

Indtil Druerne pirre i Panden.

See, hvor Flaskerne skjønt paradere!

Til indbydende, tryllende Lyst;

Helte! Lader Jer ei kjonere;

Men opfordret dem byder en Dyst.

Falder an! Seiersfanen os vinke;

Op! kjoler Jer Mod

I Druernes Blod,

Som i perlende Glas for os blinke.

C h o r.

Falder an! Seiersfanen os vinke!

Op! kjoler Jer Mod

I Druernes Blod,

Som i perlende Glas for os blinke.

Men vort Løsen i Kampen skal være:

Held og Hader det elskede Kjon!

Der gjer Krigerens Pligter saa kjere,

Naar et Smil de ham skjenke til Lon.

Med Glas i Haand og Troskab for Die,
Tænk Dig Pigens Navn,
Du ønsker i Favn,
Som Belønning for stridende Moie.

E h o r.

Med Glas i Haand og Troskab for Die!
Tænk Dig Pigens Navn,
Du ønsker i Favn,
Som Belønning for stridende Moie.

L i e b n e r.

Men mine Venner! Klokken er snart saa
mange, at vi skal være paa vores Post, og Ko:
medien begynde.

(Alle reise sig)

B a l s i n g.

De have vel dog forstaaet min Vens Plan?

K æ t t e n t y t h.

Fuldkommen! Og jeg er nu, saa at sige, præ:
pareret og færdig naar det skal være.

M a d. K o s i e r e.

Jeg kan min Rolle som Mistress Laurance
udenad paa mine Fingre.

Ifr. P r i m f e l d.

Og jeg min som Miss Montague. Ha! ha! ha!
Hvor det morer mig at see Liebner i Kostume som
Lovelace.

Mad. R o s i e r e,

Det vil blive herlige Løter. Ikke sandt min
Bedste?

Ifr. P r i m f e l d.

Go min Gode! Vi skal ret divertere os. De
er dog ikke længere vred, Madam Rosiere?

Mad. R o s i e r e.

Hvor kan De troe det, min søde Pige? Nei!
Jeg holder virkelig altsommeget af Dem, til at jeg
kunde være vred paa Dem for Alvor.

Ifr. P r i m f e l d.

Den lille Dispute iafte var, fra min Side,
ikke andet end Skæmt; thi jeg har stedse erkjendt
Dem for min oprigtigste Veninde.

Mad. R o s i e r e.

De er en fornuftig lille Pige. Men hor, min
Søde! Det lader saa fremmed, at vi sige De til
hinanden; skal vi ikke hellere sige Du? Det skjen-
ker mere Fortrolighed og Harmonie i Venskabet.

Ifr. Primfeld.

Som Du vil, min Gode!

Mad. Rosiere.

Der som Du, min Kare! vil laane min grønne
Turban og mine høihælede Skoe, de mørkeblaae med
de lysrøde Hæle, til at spille Medea med, saa ere
de til Tjeneste.

Ifr. Primfeld.

Det var herligt! Jeg takker Dig, min Søde!

Mad. Rosiere.

Og vil Du, lille Primfeld! bruge mine for-
lorne Lokker til Azemia, ere de og til Tjeneste.

Ifr. Primfeld.

O min Veninde! Hvor Du beskjemmer mig
ved Din Godhed; men jeg skal ogsaa fortjene den.

(De kysser hinanden)

(Valsing og Liebner have imidlertid staaet og gjort
Kækkentøth deres Plan begribelig).

Walsing.

Nu vil min Ven og jeg gaae iforveien og bringe
det Fornødne i Orden. Om en halv Time behager
Selskabet at være ved Haveporten. Det forstaaer
sig, at Forsigtighed byder, at De ikke lader Skole-
holderen mærke det mindste heraf; thi han kunde
faae isinde at forraade Os.

K æ l l e n t y t h.

Nei! Han maa ikke vide det mindste.

W a l s i n g.

De erindrer vores Aftale, Og lykkes vort For-
rehavende, da skal vi Alle tilbringe denne Aften ret
glade.

(Walsing og Liebner gaar)

A n d e n S c e n e.

K æ l l e n t y t h. Mad. Rosiere. Sfr. Primfeld.

Mad. R o s i e r e.

Men sig mig, Hr. Kællentyth! Hvem er
den gamle Dame, som vi skal bortføre?

K æ l l e n t y t h.

Hun har hjemme oppe paa Herregaarden, og
det er, saa at sige, alt hvad jeg veed om hende.

Sfr. P r i m f e l d.

Og hvad er egentlig Aarsagen til dette For-
tagende?

K æ l l e n t y t h.

At fromme Hr. Walsings Kjerlighed til en
ung Pige paa samme Gaard.

Jfr. Primfeld.
En Kjerlighed's Intrigue? O superb!

Mad. Rosiere.
En Bortførelse? O charmant!

Kækkentyth.
Ja en virkelig Bortførelse, fremmet ved den dramatiske Kunst.

Jfr. Primfeld.
Men hvor lang skal denne eventyrlige Tour være?

Kækkentyth.
Blot en halv Miils Vei, for at give de Elskende saamegen Tid eller Leilighed, som er nødvendig til deres Plans Udførelse. Karethen skal holde ved Havelaagen, og det moersomste bliver, at hendes egne Folk skal transportere hende til Os, efter hendes egen Befaling.

Jfr. Primfeld.
Hvorledes vil det kunne lade sig gjøre?

Kækkentyth.
Ah! Dertil har Liebner vist alt en Plan. — Men jeg træktes, saa at sige, magnetisk hen til dette Vord; thi naar jeg seer en fuld Flaske, saa forekommer det mig, som jeg endnu havde en util-

fredsstillet Tørst. Jeg maa endnu have et lille Glas til at vække mit Mod med.

(han sætter sig ved Bordet)

Hfr. P r i m f e l d.

Hvor hun vil blive forundret, naar hun seer et Selskab i Karethen, som hun ikke kjender.

Mad. N o s i e r e.

Jeg skal strax entretenere hende som Mistress Laurance, med denne Replik: „Indigste Elarissa! Berolige Dem! De har Intet at befrygte. Min Søstersøn Lovelace har fortalt saameget om Deres Dyder og Fuldkommenheder, at vi prise Os lykkelige ved at kunne optage Dem i vores Families Stjød.“

Hfr. P r i m f e l d.

Ha! ha! ha! Det er moersomt! Og jeg kommer strax med denne Replik: „Dyrebareste Miss Harlove! Dersom De vilde skjenke mig Deres Benskab: O hvor det vilde gjøre mig lykkelig! Og stolt af samme, skulde jeg vide at fortjene det.“

Mad. N o s i e r e.

Ha! ha! ha!

Hfr. P r i m f e l d.

Det er dog virkelig et meget artigt Menneske denne Hr. Balsing.

Mad. *R o s i e r e.*

Ja min Bedste! Det maa Du nok sige.
Han drak min Staal ikke mindre end tre Gange.

Sfr. *P r i m f e l d.*

Hm! Da — var han ikke derfor mindre
opmarksom for mig; thi hans Øine mødte bestandig
mine.

Mad. *R o s i e r e.*

Det troer jeg gjerne; han frygtede for, at Du
skulde mærke at jeg behagede ham.

Sfr. *P r i m f e l d.*

Hvor kunde han frygte for det han aldrig tænkte
paa? Thi, jeg kan lade Dig vide, at — han tog
sig den Frihed at trykke min Haand under Bordet.

Mad. *R o s i e r e.*

O Du er en lille Gaas! Kan Du troe, at
han kunde være saa uartig at beskæftige sit Hjerter
med to fremmede Damer paa eengang.

Sfr. *P r i m f e l d.*

Hans Hjerter? Ha! ha! ha! Du glemmer
nok, at Du selv skal være med, for at tilkjempe
hans Hjerter sin elskede Gjenstand? Ha! ha! ha!

Mad. *R o s i e r e.*

Vinen har ret gjort Dig opsomt, min Bedste!

Ifr. P r i m f e l d.

Og Dig, min Gode! saa forføngelig, at Du kunde troe, at han brød sig noget om Dig.

Mad. R o s i e r e.

Saa? Hm! Jeg tilstaaer — det kan just ikke falde Dem let at begribe.

Ifr. P r i m f e l d.

Wener De det? — Ja, jeg gjør mig sagtens ikke saamegen Umage derfor, som De; thi — jeg veed i det mindste hvad jeg skylder mit Kjøen.

Mad. R o s i e r e.

Ei! ei! Det maa da være en skult Dyd hos Dem, da man hidtil ei har kunnet opdage den af Deres Handlinger.

Ifr. P r i m f e l d.

Begynder De nu igjen med Deres Kartigheder.

Mad. R o s i e r e.

Det er jo Dem, som ikke vil holde Fred. Jeg har ingen Anledning givet; men der skal en Engles Saalmodighed til at kunne holde det ud med Dem.

Ifr. P r i m f e l d.

Det er første Gang jeg hører, at De har noget tilfældes med Engler. Ha! ha! ha!

Mad. R o s i e r e.

(hidtig)

O De er en —

Sfr. P r i m f e l d.

Hvad er jeg? —

Mad. R o s i e r e.

Det skal jeg sige Dem i al Korthed: De er en meget eensfoldig og trættesker Pige.

Sfr. P r i m f e l d.

Og De besidder en saa overdreven Egenskerlighed, at den gjør Dem latterlig i høi Grad. Jeg kunde vel sige Dem min Mening, hvis jeg fandt det sammeligt for mig.

Mad. R o s i e r e.

For Dem er alting sammeligt! Hvad har De vel at tabe?

Sfr. P r i m f e l d.

Hr. Kækkentyth! Tillader De, at Madam Rosiere saaledes behandler mig?

K æ k k e n t y t h.

Hvad kommer Deres Kavlerier mig ved, mine Elskværdige? Jeg har, saa at sige, nok i min egen Deel.

Sfr. P r i m f e l d.

De er jo vores Directeur!

K æ t k e n t y t h.

Af ja! Jeg føler nok Evien deraf.

Mad. R o s i e r e.

De maae domme os imellem.

K æ t k e n t y t h.

Hvor kan jeg nu det, naar jeg ikke kjender noget til Sagen? Jeg sad just og var lykkelig og fredeligstindet med hele Verden, og Forligelsescommis- sairen var — saa at sige, denne velsignede Flaske.

Mad. R o s i e r e.

Det er Ulykken, at De staaer i alt for venstæ- beligt Forhold med Flasken.

K æ t k e n t y t h.

Respect for Flasken, Mad. Rosiere! Syng De hellere med mig:

Ei Pokker sig med Griller plage,

For Alt ei efter Ønske gaaer,

Naar Livets Malsurt ei vil smage,

Af Druesaft jeg ta'er en Taar.

Staal!

Mad. R o s i e r e.

Af see en Mand paa Deres Alder at være saa letstindig, er virkelig at beklage.

K æ k k e n t y t h.
Sig ikke det! Jeg følger salig Socrates
Exempel. Han reed sin Hjephest og befandt sig vel
derved.

Mad. K o s i e r e.

Men han kiggede nok ikke saa dybt i Glasfen
som De.

K æ k k e n t y t h.

Dog endte han sine Dage, saa at sige, ved Drik.
(han reiser sig) — O mine elskværdige, udmærkede
talentrige Damer! Lad os slutte en Vaabenstilstand.
— Hør! Jeg skal gjøre Dem deelagtige i et stort
sublimt Foretagende. Jeg gaaer nemlig med Hoved
det fuldt af Planer til et — saa at sige — Spektakel;
Stykke, der skal gjøre en forfærdelig Opsigt.
Jeg er kun uenig med mig selv, om Titelen til det.
Jeg har læst et Sted, at Titelen paa et Skuespil
ikke maa være som en Kjøkkenseddell; at jo mindre
den røber af Indholdet, jo bedre. Det er nu godt
nok, og Manden, som har sagt det, kan vel have
Ret; men — Publikum; de, saa at sige, Lækker;
sultne iblandt dem vil pirres og loffes ved stærke
krydrede Saucer. Altsaa, jo forunderligere og for-
smædeligere, jo bedre! — Den Plan, jeg gaaer med
Hovedet fuldt af Ideer til, skal derfor føre Titel af:

En stor, nye, original, heroisk-tragisk, buffo-comisk Forestilling, i fem Acter, — med Mellemacter, indeholdende: Dialoger, Bravourarier, Chor, Pantomimer, Pragt-Dybtog, Illuminationer, Fyrværkerier, Balletter, gymnastiske Lege og krigeriske Bataillier, — kaldet: Alfonso's Fortvivlelse, Hævn og Død, eller: — Den sønderlagne Sydexpotte. Ikke sandt mine Deilige! Det er en imponerende Titel? Man venter sig ikke en saa comisk Ende forenet med en saa tragisk Begyndelse? Men det er Kunsten, især da det gaaer altsammen ganske naturlig til. Enden er desuden ikke altid Begyndelsen liig; men naar kun Enden er god, saa er jo alting godt? Og det er Kunsten at kunne skabe Noget af Intet, eller af en, saa at sige, ubequem Materie. Ja! Man maa kunne af en Tanke — selv saa flygtig som den man kan faae ved at bringes i Weiret af en Møllevinge, udføre noget Stort, og — ligesom Kogebue skrev et Skuespil over en Strikkepind, saaledes forpligter jeg mig til, at skrive Dem et sublimt, høist tragisk Sørgespil i fem lange Acter, paa Vers, og forlanger ikke andet til Sujet, end en — Svovelstikke.

Ifr. P r i m f e l d.

En Svovelsikke? — Ja, det synes vistnok at være en ubekvem Materie til et stort og sublimt Sørgespil. Men hvad siger ikke Ordsproget? Man kan luge Suppe paa en Lundsikke. Og — som Suppen, saa Sørgespillet.

K æ k k e n t y t h.

Jeg takker for Stosen; men der bliver en Sagens Forskjel paa Deres vandede Suppe og mit Sørgespil; thi saa comisk som Opgaven, saa tragisk Udførelsen.

M a d. R o s i e r e.

I det Stykke, som skal gjøre den forfærdelige Opsigt, maae De anbringe min store italienske Arie med det lange Recitativ.

Ifr. P r i m f e l d.

Og som Dands for mig, min Sandango med Kastagnetterne.

K æ k k e n t y t h.

Gjærne, mine Dyrebare! Kan jeg kun faae det til at passe. Dog, det skal være Smaating. Jeg kjender mit Publikum, og veed hvorledes det vil have det. I Komedien lader jeg min Komiker være saa løst, at jeg lader ham spille det Halve af sin Rolle fra Galleriet, og tilsidst applaudere sig selv. —

Og i Sørgespillet lader jeg min Helt være saa tragisk, at han runder Panden imod en Muur eller et Træ, saa Blodet, saa at sige — Njast! strømmer ud. — De seer paa mig? Ah! De troer det maaskee ikke muligt? Jo, dette sidste lader sig gjøre ved at anbringe en forloren Pande af kjodfarvet Svineblære, fyldt med Rødbedsaft. De leer? — Det skulde De dog ikke; thi De kan troe; mine Charmante! at det gjør en ypperlig vadsom Effect. Den første Gang jeg gjorde dette Forsøg, havde jeg den Satisfaction for min Opfindelse, at det havde ubehagelig Indsyndelse paa alle mine Tilskuere, for dets naturlige Udførelse. Een Dame fik Krampe, en anden kom et Par Maaneder for tidlig ned. Man sagde rigtig nok, at det var for grusom en Virkning; men — hvad kan jeg for, at vore Damer ere saa sentimentelle, og det kan jo Forfatteren ikke beregne sit Skuespils Effect efter? Den, der ellers meest profiterede derved, var Restaurateuren; thi alle Herrerne maatte, for luttet Venæelse, ud for at faae en Snaps paa denne Scene. — Overalt den indbildte Ulykke vækker nuomstunder meget mere Sensation, end den virkelige. Troer De, mine Engler! at man, for Exempel, føler det ved at see en ulykkelig Moder paa et Vostkammer, der jævende vrider sine

Hænder over ser af Hunger og Kulde hylende Bern,
som naar man ved et Maserie taber sig i, saa at
fige, grændseløs Jammer, ved at see en Medea
eller en Niobe, der i Fortvivlelse river Haaret af
sig og sine Børn? — Jo pyt, mine Elskværdige!
— Men, Diebliffet er forhaanden til vort Eeventyr.

Mad. Rosiere.

Nu vel da! Men, var det ikke fordi jeg
harde givet mit Lovte til Hr. Walling, saa tog
jeg ikke med.

Hr. Primsfeld.

Og var det ikke fordi jeg aldrig beyder mit
Lovte til Nogen, saa blev jeg hjemme.

Mad. Rosiere.

Jeg troer, at Jomfruen parodierer mig?

Kækkentyth.

For Himlens Skyld, mine Damer! Lad Os
tanke paa Capitulationen, og især paa vort Forcha-
vende. — Tiden er der. Behager De?

(han byder dem hver sin Arm, og de gaar)

...
... **Tredie Scene.** ...

... **Fir.** ...
(Kommer ind og dækker af Bordet)

Nu, det kunde man kalde en Frokost! De have drukket som Svampe. — Den unge Komediant kan jeg dog bedst lide; thi det lader som han for det meste fløtter sig selv. Og — denne Hr. Balsing, Præstens Søn, han maa uidentvivelst fortjene brav ved Studenteriet, siden han kan saaledes traktere, men de Andre kunde saamæn ogsaa godt tage til sig, da de kunde faae det for Intet.

(han gaar)

...
... **Fjerde Scene.** ...

Stuepladsen forestiller Egnen om Herregaarden, som i første Act.

Amalia. Mariane.
(Begge komme fra Haven)

A m a l i a.
Balsing er ikke kommet endnu!

M a r i a n e.

Og hans Ven har dog allerede været noget hos Tante.

A m a l i a.

O maatte Balsings Plan kun lykkes!

M a r i a n e.

Jeg har megen Tillid til hans Ven.

A m a l i a.

Jeg tror det ogsaa; thi i det sidste Kvarteer, at jeg har talt om Balsing, har Du blot bestjæftiget Dig med hans Ven.

M a r i a n e.

Du tror dog vel aldrig, at jeg er forelsket i ham?

A m a l i a.

Nei bevars! Du blot interesserer Dig for ham. Ikke sandt?

M a r i a n e.

Dog kun saameget som der behøves, for at kunne gjøre min Søster den Kompliment, at hendes Elfers Balsg af Venner maa kunne vække Interesse.

A m a l i a.

Meget forbindlig. Men det var ellers noget langt hentet, og man er virkelig sig selv nærmest. — Dog, jeg finder selv Balsings Ven ret artig.

M a r i a n e.

Ikke sandt? Ja, men det maatte ogsaa selv den Ligegyldigste tilstaae.

A m a l i a.

At ja! Selv den Ligegyldigste. Ha! ha! ha!

M a r i a n e.

Du er ret uartig, Amalia! Jeg kunde straffe Dig, ved at ønske, at Baffling skredde Dig i at komme.

A m a l i a.

Da vilde det ugudelige Ønske ikke gaae i Opfyldelse; thi — der kommer han.

M a r i a n e.

Nu! Saa vil jeg være saa ædelmodig at gaae, for at skaffe Dig en behagelig tete a tete med ham.

A m a l i a.

Og for selv at see hans Ben, naar han gaaer fra Tante.

M a r i a n e.

Nei, for at kunne bevise min uartige Søster den Tjeneste, at lade hende vide, naar hendes Hjør detime maa ophøre.

(hun gaaer)

Femte Scene.

Amalia. Balsing.

Balsing.

Elskede Amalia! Tilgiv, om jeg har ladet Dem vente. — O lykkelige Nieblit, da jeg atter kan see Dem!

Amalia.

Kjæreste Balsing! Jeg har ret længtes efter Dem.

Balsing.

Det satte Himlen mig istand til at belønne Dem for. — Har De ogsaa ret ofte skjenket mig et Nieblits øm Erindring?

Amalia.

Og det kan De spørge om, Balsing?

Balsing.

Tilgiv mig! Dette i et langt stæbende Aar saa ofte og inderligt ønskede Nieblit forvirrer mig, af Glæde. — Jeg kan atter trykke Dem til mit Bryst! — Ja! Det er besluttet! Ingen skal være istand til at frarive mig Dem.

Amalia.

O Balsing! Men Tante —

W a l s i n g.

Nei! nei! Ikke al Verdens Tanter skal kunne
formaae det. Vil ikke List hjelpe, da skal Magt.

A m a l i a.

Men hvorledes er Deres Plan?

W a l s i n g.

Jeg troer ret god. — Da min Ven Liebner
nu gik til Gaarden, fulgte jeg med, og fortalte ham,
at Skoleholderen Siv har givet mig nogle Oplysnin-
ger, som vistnok ikke ere uvigtige. Der skal, for
Exempel, iblandt Deres salig Faders efterladte Pa-
pierer findes eet, Dem og Deres Søster vedkom-
mende, som kunde være til Fordeel for Os.

A m a l i a.

Det vil Tante vist ikke give slip paa.

W a l s i n g.

Med det Gode vistnok ikke; men min Ven er
saa dristig, at ville nøde hende dertil. Hans List
gaaer især ud paa hendes Fraværelse.

A m a l i a.

Men hun tager sjelden ud.

W a l s i n g.

Ogsaa dertil har min Ven en Idee, ogsaa der-
til vil han nøde hende. Hans Plan er saaledes:

Hun har aftalt med ham, at opføre et Skuespil til hendes Fødselsdag. — Han har ved Smiger og Overtalelser bragt det dertil, at hun har faaet Lyst til at spille en Rolle med i samme. — Stykket, som han selv er Forfatter til, hedder: Lovelace og Clarissa, hvori han spiller Helten og hun Heltinden. I Stykkets tredie Act er en Bortførelses Scene, og for at kunne forene Spøg med Alvor, vil han benytte denne, og — nu, min gode Pige! gjetter De vel hans Hensigt?

A m a l i a.

Bedste Balsing! De forstrækker mig! Min Tante —

B a l s i n g.
Deres Tante skal aldeles intet Ondt vederfares. — Uden at faae hende tilside, vil Vi ikke kunne komme i Besiddelse af de for Os saa vigtige Papirer.

A m a l i a.

O da give Kjerlighedens Gud Os dertil sin Bistand! Men jeg frygter —

B a l s i n g.

Frygt ikke, min elskede Pige! Kjerlighed og Mod ere de Vaaben, som skal bringe Os Seierens Løn. — Støt Dem ved Haabet!

Amalia.
(ræffende ham Haanden)

Ja jeg vil haabe!

Walsing.

Haabet er de Elskendes vennohulde Stjerne, og
straaler selv i den mørkeste Nat. — Det vil ogsaa
venlig ledsage Os.

Amalia.

Ja, min Ven! — Jeg vil haabe og overgiver
mig ganske til Deres Bemyndelse.

Walsing.

Tak gode Amalia for denne Tillid!

Amalia.

Jeg seer Mariane oppe i Vinduet vinke med
sit Torklade. — Det er Signalet at jeg maa gaac.

Walsing.

Allerede? O hvor misundelig selv Tiden kan
være!

Amalia.

Naar seer jeg Dem nu igjen Walsing?

Walsing.

Gaaer Alt efter Gudske, da endnu idag.

Amalia.

Hvorledes skulde det —

B a l s i n g.
Ererg mig ikke nu, gode Amalia! Tillad mig denne lille Forbeholdenhed for Dieblicket, snart — meget snart venter jeg at kunne tilfredsstille ethvert af Deres Spørgsmaal.

A m a l i a.

Nu! Saa lev imidlertid vel, min Ven!

B a l s i n g.

Himlen velsigne Dem, min elskede Pige!

(de gaar hver til sin Side)

S j e t t e S c e n e.

(Theatret forestiller en stor Sal med Glasdørre i Baggrunden ud til Haven).

Froken Brambye. Liebner.

(De have hver en Hulle Papir i Haanden, og ere beskæftigede med at prøve en Scene. — Frk. Brambye har klædt sig i en hvid Kjole, hvorpaa hun har anbragt et indseblaat Brevbandt: — Paa Hovedet har hun en liden Straabat, besat med Rosen, og under samme lange nedhængende Bølger).

Frk. B r a m b y e.

(deesamerende som Carissa)

Nei, Sir Lovelace! Nei! — Velner det sandt, at min Søster Arabella hader mig; men

ogsaa heri er De Skyld. — De vidste at smigre hendes Forsængelighed, — vidste ved Omveie at besnøre hendes Troeskylldighed, indtil De paa eengang, — høistpaafaldende — forandrede Deres Beslutning og trak Dem med Kulde tilbage, og oversaae det Krænkende for min Søster i Deres Fremgangsmaade. Var dette ædelt? Familien vidste Deres Hensigt, og hvad maatte den nu dømme?

L i e b n e r.

(declamerende som Lovetale)

O Miss Harlowe! De har Ret til at breide mig. Alt vil jeg taale, kun at De, yndige Clarissa! ikke hader mig. Deres Søster var tildeels selv Skyld i at jeg brød med hende. Hens des urimelige Luner, hvormed hun vilde beherske mig, bleve mig utaalelige; og Deres Broders fornærmelige Udfærd imod mig anstod det mig ikke, at betragte med Ligegyldighed. — Fra ham, dyrebareste Clarissa! den hele Forvirring, fra ham — den løgnagtige Beskyldning, at jeg havde søgt Leilighed til at faae Dem i Tale, medens De var i Besøg hos Deres Veninde, Miss Anna Howe, og hvorfor De udstod saa mange Ubehageligheder, — ham er det, som allene har vaakt hele Familiens Misundelse over at Deres Bestefader har testamenteret Dem.

Ham — kan De takke for den paatrængende Frier, den nedrige Roger Solmes, hvis betydelige Fornueme allene giver ham Værd i Deres Families Pine: som Alle — forblindede og ophidsede af Deres Broder — have stemt for; fra ham — Deres Faders unaturlige Sindelag imod Dem; Deres Moders —

Frk. B r a m b y e.
(som Clarissa)

Hold inde, Sir! Min Moder ønsker jeg uomtalt i denne Sag. — Sandelig! Det er kommet vidt, da man tør tillade sig, saaledes at tale til mig om mine Paarørende. Jeg beder Dem, forstaa mig!

L i e b n e r.
(som Lovelace)

Elskeligste Clarissa! Der Faren ei saa overhængende, jeg skulde tie. Nu er det mig Pligt at tale. Jeg veed, at Sir Jacob Harlove har formaaet at bringe det dertil, at selv Dagen til Deres Forbindelse med den afskyelige Solmes allerede er berammet, og nær forhaanden.

Frk. B r a m b y e.
(som Clarissa)

O jeg Ulykkelige! —

Lyne b n e r. —
(som Lovelace)
Flugten er det eneste Redningsmiddel, som tilhy-
der sig for at afværge denne overhængende Ulykke.

Frk. V r a m b y e.

(som Clarissa)

Hvad siger De, Sir Lovelace? Flugten?

L i e b n e r.

(som Lovelace)

Elfskærdige Miss Harlowe! Som jeg siger
Dem. De veed ikke alt det, som foregaaer uden om
Dem, betreffende denne Forbindelse.

Frk. V r a m b y e.

(som Clarissa)

Hvad skal jeg Arme gribe til?

L i e b n e r.

(som Lovelace.)

He! — O Clarissa! — Und mig Deres
Tillid! Tillad mig at handle for Dem! Vil De
give Dem under min Beskyttelse, De skal da om-
sider erkjende mig som Deres troe, Deres redelige
Ven. Flugten er uundgaaelig og maa foretages selv
i denne Nat. Imorgen er det forspudig.

— *Frk. Brambly* (som *Clarissa*)
Allerede? Flye det faderlige Huus? — O jeg
Elendige! — Og hvorhen? —

L i e b n e r.

(som *Lovelace*)

— Vil De tillade mig det, vil jeg bringe Dem
til London til min Tante Laurance, som tilligemed
min Cousine Montague vil imodtage Dem med
aabne Arme. — Imidlertid, lad dette berolige Dem:
Deres Families Had til Dem vil ikke vare evig;
de vil indsee, at man har behandlet Dem for strengt;
de vil lade sig forløse, og De, deiligste *Clarissa*!
vil, maaskee om soie Tid, i Deres Faders Huus
takke Forsynet for, at De nu har undveget den
Dem truende Fare.

Frk. Brambly.

(som *Clarissa*)

— Velan! Jeg gaaer min Skjebne imøde. —
De er Adelsmand *Sir Lovelace*! Jeg stoler paa
Deres Ord.

L i e b n e r.

(som *Lovelace*)

— Tak guddommelige Dige for denne Tillid! —
Inat Klokkeren tolv skal *Karethen* holde i Haven

ved det murede Lyshuus, der skal jeg pente Dem. —
Jeg vil nu strax gaae hen og gjøre de fornødne
Anstalter. — Der imidlertid rolig, dyrebareste Cla-
risa! Alt vil soie sig til det Bedste.

Frk. *B r a m b y e.*

(som Clarisa)

Ja, jeg skal møde Dem der! — Jeg seer in-
gen anden Udvei — ingen anden Redning. —
Velan Sir! Jeg skal møde.

(De gaae fra hinanden, som om de vilde forlade Scenen,
men blive staaende ved Udgangen.)

L i e b n e r.

(klappende i Hænderne)

Bravo! Bravisimo, min naadigste Frøken! —
Ypperligt! Guddommeligt! I høieste Grad guds-
dommeligt! —

Frk. *B r a m b y e.*

Ah De smigrer, min Herre!

L i e b n e r.

Smiger? Nei! Sandhed er det, at De er
Thalias udkaarede Datter! De lægger en Fim-
hed i Rollen, som var De en over Kunstnerinde.

Frk. *B r a m b y e.*

De er altsaa tilfreds med den Waade, jeg tager
Clarissas Rolle paa?

L i e b n e r.

Hvor kunde man andet? Kunstens strengeste Forderungen ere opfyldte! Det er en uhyntet Sandhed, at De reciterede den første Scene til den største Fuldkommenhed. — Den — den fintfølende Clarissas saa egne Tone, hvor hendes Stolthed finder sig fornærmet, idet hun udlader sig med Omfindtlighed saaledes: „Det er kommet vidt, da man tør tillade sig, saaledes at tale til mig om mine Paarørende.“ O! denne Tone kan ikke efterlignes, mindre overtræffes.

Frk. B r a m b y e.

De troer altsaa, at jeg, uden at prostituere mig, kunde have den Fornøielse at overraske mine Gæster med at spille denne Rolle?

L i e b n e r.

Prostituere? Min Gud! De vil udmærke Dem indtil Beundring. Vore øvede Skuespillerinder vil komme til at staae i Skygge ved Siden af Dem, og blot blive bemærkede ved de Straaler, som de laane af Deres Glans.

Frk. B r a m b y e.

(affødes)

Han er i Sandhed et høist elskværdigt Menneske.

L i e b n e r.

Og hvad der især heilig maa forundre mig, er at De endog har lært denne Scene udenad, da det egentlig kun var Bortførelses: Scenen, jeg igaar tog mig den Frihed at proponere Dem til først at indstudere.

Frk. B r a m b y e.

Jeg lærte ogsaa inat paa disse to Scener til Klokken var slaget tre, og jeg troer at have dem saa temmelig i Hukommelsen.

L i e b n e r.

Jeg maa give mig den underdanige Frihed at sige Dem, min naadige Frøken, at Aarsagen hvorfor jeg især anbefalede Dem Bortførelses: Scenen til først at værdige Deres Opmærksomhed, var fordi den — Skjøndt den korteste Scene — udfordrer meest Spil og megen Affekt, og fordi — dog, jeg tør vel sige det, fordi jeg troede det umuligt at finde et slegt Talent hos en Dame, der ingen Øvelse har havt.

Frk. B r a m b y e.

Jeg beder om Forladelse min Hæere! Dramatiske Øvelser har stedse været min kjereste og behageligste Tidsfordriv, og jeg maa tilstaae, at jeg har lært mange Roller til blot at spille for Speilet.

L i e b n e r.

Jeg tvivler ikke længere om, at Kunsten jo er Dem en eiendommelig Gave, skjenket fra selve Naturens moderligste Haand. En Gave, som henriver Beundreren til Forbauselse, og — tvinger ham til, i høieste Enthusiasme at udbryde:

Man blot sig ønsker Dig — Øre,
For Dig at see! — For Dig at høre!

De tilgiver, min Naadigste! den poetiske Frihed, at sige Du.

Frk. B r a m b y e.

O genceer Dem ikke! 3 Vers har man jo Til- ladelse til at dutte baade Gud og Kongen. — Jeg erfarer, at De ogsaa er Poet. Det er charmant! Jeg skriver ogsaa undertiden Vers, og skal ved Leilighed vise Dem nogle smaae Elegier, jeg har for- fattet over nogle afdøde YndlingsDyr.

L i e b n e r.

Fra Deres Talent som Skuespillerinde kan jeg lutte mig til Deres Vard som Digterinde.

Frk. B r a m b y e.

Vel min Herre! jeg maa tilstaae, at det er mig kjert at erfare, at jeg ikke har skuffet mig, ved at tiltroe mig dette Talent.

L i e b n e r.

Derom kan De være fuldkommen overbevist.

Frk. B r a m b y e.

Den Scene, hvor Clarissas Onkel, Oberste Morden kommer til hende, har inat kostet mig tusinde Taarer.

L i e b n e r.

(pathetisk deklamerende)

„Salig den Digter, hvis Qvad aflokter en
Gratie Taarer! —

„Skønnere Dug ei kan væge hans Bedbendes
krands.“

Frk. B r a m b y e.

(affides)

Han er allerkjæreste!

L i e b n e r.

Men for at komme til den omtalte Scene igjen, saa tillader De mig at proponere Dem, at prøve den saa omstændelig, som den paa Spilleastenen skal gives, for at erfare hvad Effect Deres Skrig i Haven vil gjøre under Vortførelsen.

Frk. B r a m b y e.

De har Ret! — Det er endogsaa nødvendigt; thi jeg har læst, at en Dramaturg har skrevet, at

det første Indtryk, en affektfuld Scene gjør paa Kunstneren, bliver gjerne det vedholdende, og jeg er ret i Stemning til at imodtage Indtryk.

L i e b n e r.

Saameget desfiobedre! — De tilgiver, min naadigste Frøken! at min Enthusiasme for Sagens bedre Fremme har endog bragt mig, at jeg da jeg gik herop, gav Kudsken Ordre til at spænde for Deres Kareth, og kjøre herhen for Havedørens døren. — Men det holdt haardt, at gjøre ham og Staldkarlen begribeligt, at dette Foretagende kun er et Slags Espøg. — Det vilde derfor ikke være overflødigt, om De, min Naadige! selv befalede det.

Frø. B r a m b y e.

De-Stakkels indskrænkede, uvidende Mennesker! Man maa beklage og tilgive dem deres raafoldighed. — (hun gaar hen og stoder Havedøren op, — man seer udenfor samme en stor gammeltdags Kareth helde Morten! Nicolai! Alt hvad den fremmede Herre har befalet Jer, skal I gjøre; thi det er ogsaa min Villie.

(Havedørrerne blive derpaa staaende aabne)

L i e b n e r.

Jeg veed ikke om De, min naadige Frøken! har lagt Mærke til, at jeg har fulgt Richardson's

Fortælling heri, at jeg lader den snedige Lovelace have forudseet de Vanskeligheder, som muligt og endog ogsaa rimeligt vil møde ham af Clarissa selv, forinden Bortførelsen.

Frk. B r a m b y e.

Jeg forsikrer Dem paa, at intet er undgaaet min Opmærksomhed.

L i e b n e r.

Jeg har til den Ende formaact et Par af vort Selskab, som tilligemed Deres Folk endog ogsaa ved Proven skal assistere med den forskilte Alarm, som endelig bringer Clarissa til at flye.

Frk. B r a m b y e.

Det er ypperligt! — For at gjøre nogen Forandring i Kostumet til denne Scene, vil jeg tage Gevandtet af og tage denne Tastes Reisemantel og dette Slar paa, hvis De troer, at det er passende.

L i e b n e r.

Intet er mere passende; thi det er Midnat, og man formoder, at Clarissa har forandret sin Paaklædning til Reisen. O min Frøken! De veed at forene Naturen med Kunsten, indtil de fineste Nuancer.

Frk. B r a m b y e.

(Tager Gevandtet af og Mantelen samt Sløret paa)

L i e b n e r.

[gaaer imidlertid hen og taler udaf Døren]

Lad mig nu see, at I passe paa Stikordene og falde ind i rette Tid. Kort! isvrigt forhold der Jer ganske som jeg har sagt.

Frk. B r a m b y e.

Saa! Nu er jeg færdig.

L i e b n e r.

Belan min Frøken! saa lad Os fortsætte Prøven. — Vil De behage at komme fra den Side, saa møder jeg Dem fra denne.

[declamerende som Lovelace]

Dyrebareste Clarissa! Jeg venter Dem med Utaalmodighed.

Frk. B r a m b y e.

[declamerende som Clarissa]

Ja Sir Lovelace, jeg kommer, endskjondt ikke uden efter en haard Kamp med mig selv. Jeg har, siden jeg talte Dem, roligere overvejet og smerteligt angret det Ubesindige i det Løfte jeg gav Dem, om at møde her, og det er ogsaa blot derfor jeg kommer, for at sige Dem, at det er mig umuligt at fly.

L i e b n e r.

[som Lovelace]

Hvorledes, Miss Harlove! Hvorved kan jeg

have fortjent denne grusomme Mistillid, der berøver mig den Lyksalighed, at kunne afværge Dem en ulykkelig Skjebne.

Frk. B r a m b y e.

[som Clarissa]

Hør mig rolig, Sir! — At der gaar foruendelige Ting for sig i min Familie, mig vedkommende, tør jeg af flere Aarsager ikke tvivle paa; men at det skulde komme til den Yderlighed, at man voldelig vil bøde min frie Willie, at man ved Magten vil tvinge mig til Egtskab med den affyelige Solmes, derfra vil min elskelige Moders Kjærlighed bevare mig. — Hun vil skue min Angst, mine Taarer, og hendes smaa Hjerte vil bløde for hendes beklagelige Datter.

L i e b n e r.

[som Lovelace]

Ja! Vel vil Deres gode Moder i dette Tilfælde forunde Dem al sin Æmhed og Kjærlighed; men hvad formaaer hun imod Hr. James Harts loves ubøielige Willie? Imod Deres Farbroder Antonys — Deres Søsters, Deres Broders Indflydelse paa Deres Fader? —

Frk. B r a m b y e.

[som Clarissa]

Det er desværre alt for sandt! —

L i e b n e r.

[som Lovetale]

— Og har De, yndigste Clarissa! glemte den vigtigste Drivffeder? nemlig Deres tilkommende Gemahls Roger Solmes's Testamente, som udtrykkelig bestemmer den Hartowiske Familie til eneste Arving af sine umaadelige Rigdomme, i det Tilfælde at De døde? —

Frk. B r a m b y e.

[som Clarissa]

O Gud! Det er altfor sandt; — man regner endogsaa paa min Død.

L i e b n e r.

[som Lovetale]

Flugten, intet uden Graværelsen for en kort Tid kan redde Dem! — Man vil snart indsee og fortryde det Grusomme i Familiens Adfærd imod Dem, der har fremskyndet Dem til at gjøre et Skridt — drevet af Angst og Fortvivlelse — som dog ikke kan andet end undskyldes, da det har berfriet Dem fra en ulykkelig Skjebne.

Frk. B r a m b y e.

[som Clarissa]

Turde jeg blot vente mig en kort Opsættelse forinden denne ulykkelige Forbindelse?

L i e b n e r.

[som Lovelace]

Den er ikke at tænke paa. — Man er alt for floge til ikke at indsee, at der ei kan hastes nok dermed. — Tilbedelsesværdige Clarissa! Gjerne havde jeg skaanet Dem for en Opdagelse, som — jeg nu paa ingen Maade tør fortie Dem. Ved mine Spioner har jeg faaet at vide, at Deres Familie, Gud veed paa hvad Maade! — er kommet efter Deres forehavende Flugt, og at de ikke allene vil forhindre denne; men at Deres Skjebne imorgen Formiddag for Alteret skal afgjøres, idet De vorder Roger Solmes's Kone.

Frk. B r a m b y e.

[som Clarissa]

Gud, hvad siger De?

L i e b n e r.

[som Lovelace]

Endnu i denne Nat søies alle Tilberedelserne hertil med den yderste Anstrængelse, og Deres Farv brødre ventes imod Morgenstunden.

Frk. B r a m b y e.

[som Clarissa]

O jeg Ulykkelige! —

L i e b n e r.

(som Lovelace)

Der er ingen Tid at spille. Vi kan snart vente Os overrumplede. Nogle af mine Folk har jeg posteret saaledes, at de kan give mig Signal, om Morgen nærmer sig. — Kærethen holder strax herved. Jeg skal ride ved Siden af Bognen og ikke vige fra Deres Side.

Frk. B r a m b y e.

(som Clarissa)

Hvad skal jeg Arme gribe til?!

L i e b n e r.

(som Lovelace)

Fly! Der er intet andet for.

Frk. B r a m b y e.

(som Clarissa)

Jeg kan ei fly! — Jeg tør ei blive! — Hvad skal jeg gjøre? —

L i e b n e r.

(som Lovelace)

Der er intet andet Middel. Kom!

(Man horer et Pistotstus)

Frk. B r a m b y e.

(som Clarissa)

O! Hvad er dette? —

L i e b n e r.

(som Lovelace)

Vi ere ei sikre! Faren er nær. — Kom! —
O dyrebareste Engel! Kom! — O kom!

(han tager hende ved Haanden)

Frk. B r a m b y e.

(som Clarissa)

Nei! O nei! Lovelace slip mig! —

(Man hører forskjellige Stemmer at tale imellem hinanden
ude i Haven).

L i e b n e r.

(som Lovelace.)

Nei, De skal og bør reddes! — Hører De?
Deres Fader og Broder nærme sig. — Kom! —

(han tager hende om Livet og vil føre hende til Døren).

Frk. B r a m b y e.

(som Clarissa)

Slip mig Sir! Det er uædelt af Dem!
Slip mig Lovelace! Jeg foragter Deres Frem-
færd — jeg hader Dem — Slip mig — Hjælp! —

(Man hører flere Pistolstød og Stemmerne have nærmet sig)

L i e b n e r.

(som Lovelace)

Faren er overhængende! Kom! — Jeg tør
i dette Nidblit ikke adlyde Dem. — Kom! —

Frk. B r a m b y e.

(som Clarissa, modsættende sig)

Nei! —

L i e b n e r,

(som Lovelace)

Det gjælder Deres Fremtids Lyksalighed! —

O kom!

Frk. B r a m b y e.

(som Clarissa)

Nei! O nei! — Hjælp! Hjælp! —

(Han fører hende nærmere imod Døren)

L i e b n e r.

(som Lovelace)

Giv Dem tilfreds, min Dyrebare! — Kom! —

(Han fører hende med Magt imod Døren).

Frk. B r a m b y e.

(som Clarissa)

Hjælp! Hjælp! Hjælp! —

(Man hører endnu et Pistolstød og Stemmerne, som tale høit).

L i e b n e r.

(som Lovelace)

Berolige Dem! Fat Dem! — O kom! —

(Karetdøren lukkes op, og hun føres med Magt deri).

Frk. B r a m b y e.

(som Clarissa)

Hjælp! —

L i e b n e r.

(som Lovelace)

Kjør til! —

(Karetten ruller bort, og man hører hende af og til,
længere borte, at skrige: Hjelp! Hjelp!)

S y v e n d e S c e n e.

L i e b n e r.

Jeg troer nu at have godtgjort med Exempler,
at Theatret er: „Ei blot til Lyst“. — Nu maa
jeg i en Fart ned, for at faae Balsing herop,
han venter mig med Utaalmodighed, og skal Vi høste
nogen Frugt af vort Arbeide, da maa det skee forinden
min Dyrebare kommer igjen; thi efter denne Scene
kan vi vente Os Valetten: Fanden er løs.

(Han gaaer ud med hurtige Skridt).

F e m t e A k t.

Værelset hos Skoleholderen.

F ø r s t e S c e n e.

En (alene)

Hm! — Det kommer mig for, som at mine
Løgerende have noget for, som jeg ikke maa vide;
thi hvorfor behøvede de ellers saaledes at gaae, og
tidstø og hvist? — Og nu ere de gaaet ud uden
at sige noget. Jeg er en oplyst Mand, og dette
kommer mig noget besynderligt for.

Anden Scene.

Ballerup. Fix.

Ballerup.

(Stikker Hovedet ind af Døren).

• Lille Fix!

Fix.

Kom kun nærmere, Hr. Forvalter! —

Ballerup.

Jeg troede at Hans Logerende opholdt sig her?

Fix.

Ja sommetidsens, og i de to næste Bærelser
sove de.

Ballerup.

De ere maaskee ikke hjemme i dette Øjeblik?

Fix.

Nei — De ere man og sandelig gaact ud alle
sammen, formodentlig for at spadser. — Men hvad
skal man tilskrive, at man har den Gæst at see For-
valteren idag? — Det er længe siden De var her.

Ballerup.

Det skal jeg sige Ham, min kjære Fix! Men
det bliver imellem Os. — Seer Han! Disse

Besynberlige Folk, her er kommet, uden høiere Varsel, veed man dog ikke hvorledes man rigtigst bør forholde sig med.

S i r.

Ja det har De Diet i, deilige Hr. Forvalter! Men der maae dog nok ikke være nogen Fare ved dem; thi ellers vilde Præstens Søn, den unge Hr. Walsing, vist ikke omgaaes dem saameget.

B a l l e r u p.

See! Er den unge Herre nu kommet her igjen? — Den Knægt løb issor oppe omkring Gaarden og stævede efter at see vore Jomfruer.

S i r.

Han har saaman idag givet en kostelig Frokost for alle Komedianterne.

B a l l e r u p.

Ei! ei! Ja saa er han frammeret i een af Madammerne; thi saadanne Junkere, de passe paa ved alle Leiligheder; — Nei seer Han! Det er wahrhaftig nødvendigt for Ham, min kjære Siv, som Cognets Skoleholder, at Han kjender noget til de Folk, med hvem Han har at gjøre, — og som Han giver Tag over Hovedet; thi — det er en snavs Fugl, som gjør i sin egen Rede, siger Ordsproget;

Itgesom Kragen seer nok hvad Soe den vil ride
paa; Og — tag Han sig iagt for Birkedommeren.

F i x.

Englelige Hr. Forvalter! De jager mig Hjer-
tet op i Halsen.

B a l l e r u p.

Ja, naar sad Hjertet Ham paa det rette
Sted? — Jeg har ikke studeret Lovens Bog for
Nummer nichts, det kan Han troe! —

F i x.

Herrejemeni! De gjør mig baade angst og
bange.

B a l l e r u p.

Det er heller ingen Spøg; thi Hæleren er
ligesaa god som Stjeleren.

F i x.

Ak! ak! Jeg arme Mand! Jeg miserable
Stoleholder! — At Ulykken skulde just ramme mig;
— At disse Mennesker skulle faae ijsinde at logere
dem ind hos mig. — Ak! Jeg seer allerede i Hans
den Birkedommeren, Politiet og alle Ulykker.

B a l l e r u p.

Dog — Han veed vel, at Ordsproget ogsaa

siger: Med Næve skal man Næve fange? Dette kunde man maaskee anvende her.

F i r.

Wiseste Hr. Forvalter! Gødeste Hr. Menne:
sken! Staae mig bi! — Ak! Jeg har af An:
gest faaet saadan en Colik, at jeg neppe kan slytte
en Fod.

B a l l e r u p.

Om Han fik nok saa heftig en Colik, saa brød
Øvrigheden sig ikke derom, naar Han ellers ikke kan
rede for sig. — Nei! Man maa undertiden være
snu, saa en Smule polisk, for at komme igjennem
Verden.

F i r.

Jeg er rigtignok en ophyst Mand; men jeg er
dog ikke saa klog, at jeg kan see paa Buggen naar
Barnet vil græde. Derfor, rareste Hr. Ballerup!
Lær lidt paa mig! Jeg tager gjerne imod et godt
Raad.

B a l l e r u p.

Ja min Kære! Men her er gode Raad dyre.

F i r.

Ak! Jeg vil jo gjerne forskyldte det. — Jeg
har et staldforet Slagtehoved; skulde det ikke kunne
tale et lille Ord for mig?

V a l l e r u p.
Vi vil see! — Ja, jeg skal tage mig lidt af
Ham i denne sibirige Sag; men Han maae wahr-
haftig holde reen Mund.

S i r.
Det forstaaer sig. Men, allersombedste
Hr. Ven! Hvorledes skal jeg da forholde mig?

V a l l e r u p.
Ja seer Han! Jeg er af den Formening, at
man maa anstille en lille Undersøgelse, for om mu-
ligt at komme efter, hvor disse Personer egentlig
komme fra, hvem de ere; thi de give dem jo ud,
snart for eet og snart for et andet; — dernæst, hvor
de agte dem hen, om de have Passer og nærmere
smaa Omstændigheder.

S i r.
Jeg er ganske af Deres Mening, velsignede
Hr. Vallerup! Og kan jeg gjøre noget til, at
man kunde opdage — Men jeg indseer ikke —

V a l l e r u p.
Men jeg indseer for os begge. Man maa
gaae den nærmeste Wei, nemlig randsage deres Kuf-
ferter og Badsække, gjennemsee deres Papirer, og
deraf gjøre den endelige og rigtigste Slutning.

F i x.

Det var man og sandelig et herligt Indfald!
Og nu er netop det beleiligste Øieblik dertil; thi de
ere alle gaaede ud, og som det lod, gif de op ad
Gaarden til, saa de vil formodentlig spadsero i
Skoven.

B a l l e r u p.

Herligt! Lad os benytte Leiligheden inden de
komme tilbage.

F i x.

For end mere Sikkerhed, saa vil jeg lukke
denne Dør.

B a l l e r u p.

Vel! Saa kan vi ikke saa let blive over-
rumplede.

(De gaae ud paa den anden Side)

T r e d i e S c e n e.

(Stuepladsen forestiller Bærelset som i første Act).

M a r i a n e. A m a l i a,

A m a l i a.

O Mariane! — Hvor Du kan være saa
rolig, kan jeg ikke begribe. Du kan aldrig troe hvor
bæangstet jeg er.

M a r i a n e.

Du er ikke flogere. Giv Du dig kun tilfreds, min Pige.

A m a l i a.

Men — at hun er vores Tante, det burde vi dog ikke forglemme.

M a r i a n e.

Ogsaa dette kunne vi undskylde, naar vi blot erindre hvor kjær hun har Os.

A m a l i a.

Men Verden og dens Omdømme?

M a r i a n e.

Men og men — paa denne Maade kunde Du gjerne blive ved til imorgen. — Den lille Deel af Verden, som kjender hende og Os, vil blot lee heraf. — Hun er ikke yndet af Noget, og man vil ansee det Hele enten som et letsindigt, Udsald af en syrig Elsker, eller og som et Fortviivelsesmiddel, man har seet sig nødt til at benytte, og — i begge Tilfælde tilgive og undskylde det paa bedste Maade.

A m a l i a.

Det er ikke uden Grund, at Tante kalder Dig Procuratoren.

Fjerde Scene.

Walsing. Liebner. De Forrige.

Liebner.

Victoria! Hun er borte.

Amalia.

O Walsing!

Walsing.

Min gode Pige, giv Dem tilfreds; hun har intet Ondt at befrygte.

Mariane.

Hun kommer saa sjelden ud, at hun kan have godt af en saadan Tour, for at nyde frisk Lust.

Liebner.

Og Selskabet, hun har hos sig i Wognen, vil nok fordrive hende Tiden.

Amalia.

Men — Naar kommer hun tilbage?

Mariane.

Altid tidsnok; sorg kun ikke for det.

Liebner.

Jeg har blot givet Kudsken Ordre til at kjøre igjennem de nærliggende Landsbyer, saaledes, at den

hele Tour omtrent varer en Time. — Men, benyt nu Diebliffet inden hun kommer tilbage.

W a l s i n g.

Han har Ret. Ja, min elskede Pige! Lad os see vore Bestræbelse kronede, ved at faae fat paa de Papirer, hun saa omhyggelig gjemmer, og hvoraf Vi vente os Alt.

A m a l i a.

O Balsing!

M a r i a n n e.

Du er det ikke Tiden til at sukke: *O Balsing!* men til at handle. — Efter hvad jeg veed, saa har hun sine vigtigste Papirer i det lille brune Skab, som staaer i hendes Sovestue; — Og Hændelsen har været Os saa gunstig, at hun i Begejstringen af den dramatiske Dødsen har ladet sit Nøgleskæb ligge paa Bordet.

L i c h n e r.

Det var herligt! Saa spare Vi at dirke Laas sen op.

W a l s i n g.

Det var deuden Voldsogjerning. — Men troer De ogsaa, herte *Amalia!* at Deres Faders Testamente skulde være der?

Amalia.

Jeg har al Formodning derom.

Mariane.

Formod nu ikke længere; men see til at blive overbevist.

Walsing.

Belar! Saa lad Os anstille Undersøgelsen.

Mariane.

Og for at Vi ikke skal blive overrumplede af Forvalteren, vil jeg blive her imidlertid.

Liebner.

Og for ikke at betage de Elskende den Glæde, selv at satte sig i Besiddelse af det, som kan krone deres Ønsker, vil jeg stræbe efter Evne at holde Jomfrue Mariane med Selskab.

Walsing.

Og smukke Mariane! kan min Anmodning gjelde noget hos Dem, da anbefaler jeg Dem min Ven paa det varmeste. Kom, gode Amalia!

(De gaar ind i Siderørelset)

Femte Scene.

Mariane. Liebner.

Mariane.

Seg erkjender den Deestagelse, Hr. Liebner! som De viser for at fremme min Søsters og Deres Vens Huske.

Liebner.

Tak mig ikke, smukke Jomfrue! thi Enhver vil tilstaae, at jeg har handlet interesseret, naar min Oprigtighed maa bekjende, at jeg tillige har havt til Formaal, at tilvinde mig Søsterens Venskab, og at jeg —

Mariane.

(afbrudende)

Og at De, min Herre! maae vide, at en stakkels ensfoldig Pige ikke forstaaer sig paa at besvare Komplimenter.

Liebner.

Om det — var mere end en blot Kompliment?

Mariane.

Saa gif det endnu høiere over min Horizont.
— Men — hvad tænker De om Os? — At to

Landsbypiger saaledes tage Deel i Deres Tantes
Bortførelse?

L i e b n e r.
Skulde min Dom, for Deres Part, ikke være
Dem ligegyldig?

M a r i a n e.
Veed De vel, min Herre, at det ikke er høfligt,
at besvare et Spørgsmaal med at spørge.

L i e b n e r.
Tilgiv! Mit Spørgsmaal havde sit Udspring
fra en forsængelig Tanke.

M a r i a n e.
Apropos! Hvad synes De om denne Egn?

L i e b n e r.
Jeg maa tilstaae, at jeg endnu ikke har fun-
det Leilighed til at beundre den, fordi nogle af dens
Beboere have ene tiltrukket sig min Opmarksomhed,
ved deres gode og ukonstlede Karakterer.

M a r i a n a.
Gode? Ja, vi ere saa gode som Dagen er
lang, naar — man kun ikke gjør os imod. Spørg
De kun Tante.

L i e b n e r.
O jeg vil ikke tænke paa Tante nu!

M a r i a n e.
Da tænker hun vist i dette Øieblik meget paa Dem.

L i e b n e r.
Mit Livs glade Øieblkke have været mig saa sparsomt tildeelte, at jeg ikke vil have dette forstyrret endogsaa paa fjerneste Maade.

M a r i a n e.
De vil — og De vil ikke; — maa jeg spørge om De er gift? siden De allerede har en egen Villie.

L i e b n e r.
Den taber jeg først i det Øieblkk, at jeg faaer en elsket Kone.

M a r i a n e.
De har altsaa — hvis jeg ikke tager Feil, Anlæg til at blive en sjelden og galant Egtemand.

L i e b n e r.
Og hvis jeg ikke tager Feil, saa har De et misundelsesværdigt Humeur, et Hæls, som indbefatter den største Deel af vor Lykfsalighed.

M a r i a n e.

Det har jeg ogsaa. De maa vide, at det er min Favoritvise: „Hvor saare lidet hør' der til, for lykkelig at være.“ — Jeg troer, at naar man kun er nbsom, saa kan man være meget lykkelig, især paa Landet; thi Naturen indbyder mig ved tusinde Leiligheder til at frydes og til at tænke paa Gud og takke ham for min lykkelige Stemning. Men i de store Stæders Brimmel, bilder jeg mig ind, at man ikke engang faaer Tid til at tænke paa sig selv. — Naar Tante larmer og steier inde, saa gaer jeg ud i Haven, glæder mig over Nattergalens Sang, og er denne ikke tilstæde, saa tager jeg tiltakke med Gjøgens: Kuk! Kuk! Paa Landet kan, som sagt, Tiden aldrig være for lang. Jeg har smaae Creaturer, som jeg selv passer, — gaer af og til ned paa Blegdammen, — planter og saaer i Haven, — syer, spinder og broderer, gaer hver anden Uge i Kjøkkenet og Meieriet, og til Forandring — notabene naar Tante er fraværende, — faaer jeg mig en Valz med min Søster nede i den store Buegang.

L i e b n e t.

Ja De er lykkelig! Thi De forstaaer, som Kosebue siger, at drage Honning af enhver Blomst. — Sid det stedse maa worde Deres Lod!

S j e t t e. S c e n e.

Amalia. Balsing. De Forrige.

B a l s i n g.

O min Ven! Kjereste Mariane! — Jeg holder her i min Haand det, der med fuld Kraft kan sætte mig i Besiddelse af min elskede Amalia.

L i e b n e r.

Nu, saa ønsker jeg Dig ret hjertelig til Lykke!

A m a l i a.

Hr. Liebner! Hvorledes skal jeg nogensinde kunne gjengjelde Dem Deres Venskab?

L i e b n e r.

Maaskee kunde De virke noget for mig; Dog — i dette Øieblik ikke mere herom.

M a r i a n e.

Det synes jeg med. De maae vide, jeg er en Eva Datter, og naar et Fruentimmers Opmærksomhed er spændt indtil Utaalmodighed, saa gjør man hende ingen Tjeneste med at lade hende være en stum Tilhører af en Kompliment, Samtale.

B a l s i n g.

Utsaa til Sagen! Iblandt flere Papirer synes dette med Udskrift „Mine tvende Barn: Amalia

og Mariane Brambye vedkommende“, at være
Os vigtigst. — Dets væsentligste Indhold lyder
som saa: (Han læser)

„Bemeldte mine tvende Nigebørn efterlader jeg hver
en Kapital af tredsindstyve Tusinde Rigsdaler. — Og
er derhos min faderlige Billie, at naar disse mine
Døtre have fyldt deres attende Aar, skal det være
dem tilladt at gifte sig og tage deres arvede For-
mue i Besiddelse. — Og ved Erindringen om deres
kjerlige Moder og min simple Stilling imod hendes
Fødsel og Formue, da hun skjenkede mig sit Hjerte,
være det end ydermere min Billie: at den, som der-
res Hjerte vælger, vorder dem til Deel, uden Hen-
syn paa Stand og Formue.“

„Endvidere bestemmer jeg: at efter min Søsters
Agathe Brambye's Død, hvem Brambyegaard
for hendes Levetid er overdraget til Bestyrelse og
Ophold, tilfalder samme ogsaa mine ovennævnte
tvende Børn til lige Deling.“

„At dette, mine Børn betreffende, vorder i eet
og alt efterlevet, er mit faderlige Ønske og Billie.“

„Laurik Brambye.“

A m a l i a.

O den gode Fader! Hans Erindring være vor
taknemmeligste Følelse helliget.

L i e b n e r.
Der er altsaa nu Intet iveien, der kan forhindre
Deres Forbindelse?

W a l s i n g.
Intet! Min elskede Amalias Samtykke har
jeg. — Ved den kjerlige Faders Godhed staaer det
nu til Os selv, at krome vore forhen dristige For-
haabninger med Opsyldelse.

A m a l i a.
Ja, kjere Balsing! For første Gang kan
jeg med Tryghed tilstaae for mig selv, at jeg er
Deres. De Vanskeligheder, som endnu kunde møde,
haaber jeg vil ikke være af den Betydenhed, at de
kunne forhindre vores Forening. Men — jeg om-
skede dog gjerne min Tantes Tilstaaelse hertil.

M a r t i a n e.
Tilfældt hende ikke det, Balsing! Thi hun
blev med Tantes Tilladelse aldrig Deres.

A m a l i a.
Hun er dog en Søster af vor gode Fader!

M a r t i a n e.
O! Hvad gav jeg ikke for at kunne nægte det.

W a l s i n g.

Og dette Vidnesbyrd være nok for at undskyldte en List, som Kjerlighed og Venfkab udførte. Mei, elskede Amalia! Deres Tantes Opførsel for tjente Tugtelse; og Himlen lod os blot blive Redskabet hertil.

L i e b n e r.

Overalt, hvad kan hun forlange mere, end at blive bortført, paa sin gamle Alder som en Clarisse, og af en brændende Lovelace?

M a r i a n e.

Der saaledes kan forbedre sig, at han endog taber sin fric Billie i det Øjeblik han tager sig en Kone. Var det ikke saa, Hr. Liebner? —

L i e b n e r.

Jeg tager ikke mit Ord tilbage. Sæt mig paa Prøve!

M a r i a n e.

Bevares! De forstrækker mig.

A m a l i a.

Skulde det virkelig forstrække Dig?

M a r i a n e.

Sy Amalia! Din Lykke gjør Dig overmodig.

W a l s i n g.

Der som det var mig tilladt, kjæreste Mariane!
som Deres tilkommende Svoger, at tolke min
Vens Høielse; saa har han alt idag —

L i e b n e r.

Nei! Eiden Øjeblikket synes af Skjæbnen be-
stemt dertil, saa vil jeg selv forsøge min Lykke. Ja
kjære Mariane! Jeg saae Dem første Gang igaar,
men med en Høielse, jeg aldrig endnu har kjendt
ved det første Møde af en smuk Pige. Deres na-
turlige takkelige Munterhed var det, der især gjorde
et Indtryk paa mig, jeg ikke i de første Øjeblikke
turde forklare mig selv; siden har det været min
kjæreste Tante: O, om denne Pige vilde dele
Skjæbne med mig, da var jeg rigelig forsonet
med et Liv, der hidindtil ingen Roser bar mig.

M a r i a n e.

Min Herre! — Saa smigrende som — en
Sammenligning med Roser maa være enhver ung
Pige; saa — kan jeg dog ikke nægte at — Deres
Proposition overrasker mig. —

W a l s i n g.

Fordi han ønsker at være Deres livegne Slave?!

A m a l i a.

Og vil taalsmodig bære Dine Lænker!

L i e b n e r.

Ja Mariane! Dog forlanger jeg ingen Til-
staaelse nu: blot vredes ikke! Og viid: at De ved
et eneste Ord kan bestemme min Lykke.

A m a l i a.

Mariane! Et Menneskes Lykke i Dine Hænder
Hvor kan Dit gode Hjerte betænke sig? —

M a r i a n e.

Fordi jeg har formegen Agtelse for Hr. Liebner,
til at lade mit gode Hjerte bringe ham en overilet
Beslutning; da den ikke bestemmer mindre, end vort
Livs fælleds Lyksalighed. — Jeg vil for det første
blot erindre Hr. Liebner om Tabet af hans frue
Willie.

L i e b n e r.

O, den kan Deres Munterhed erstatte mig!

M a r i a n e.

Min Munterhed synes altsaa især at behage
Dem? Nu vel! De maac vide, at jeg sætter selv
megen Priis paa den.

L i e b n e r.

Hvor gjerne vilde jeg dele den med Dem! —

M a r i a n e.

Siig mig! — Kan De see?

L i e b n e r.

Undertiden endog ret overgivent.

M a r i a n e.

(rækker ham Haanden)

Jeg er Deres! —

L i e b n e r.

Elskede Mariane! — Kjerlighed, Nøisomhed
og Munterhed vare vore Ledfagere. —

A m a l i a.

O min Søster! Du er altsaa nu fangen?

M a r i a n e.

Ikke fanget! Godvillig overgivet; men erindre
Dig, paa de Conditioner, jeg igaar anmærkede, nem-
lig: at han, som Skjæbnen bestemte mig, ikke
maatte føre mig igjennem Jammerdalen.

L i e b n e r.

O hvor gjerne førte jeg Dem op paa Gladens
høieste Tinde!

M a r i a n e.

Nei holdt! saa blev jeg maaskee hovedsvim-
mel. Middelveien er den bedste.

B a l s i n g.

Kjæreste Mariane! Gode Liebner! Min op-
rigtigste Lykonfning!

S y v e n d e S c e n e.

Froken Brambye. Kækkentyth. Madam
Kosiere. Sfr. Primfeld. De Forrige.

F r k. B r a m b y e.

(i det hun træder ind)

Ei! Her er jo Selskab? — (i det hun bliver
Liebner vaer) Der staaer han den Landstryger! Ja
hie Du kun, Dit Affkum! Slaveriet skal blive Dig
vis nok og det for Din hele Levetid.

L i e b n e r.

De kan spare Dem Uleiligheden, min Naadige!
thi jeg er allerede lagt i Lænker, i Lænker, som jeg
ønsker at bære saalange jeg lever.

A g a t h e.

Hvorledes? — Og Han! Hvem er Han? —

B a l s i n g.

Jeg kan ikke nægte at jeg er — en meget god
Ven af Deres Niccer.—

Mad. K o s t e r e. I fr. P r i m f e l d.

Ha! Ha! Ha! —

Frk. B r a m b y e.

Eaa? — Man skal see, her har været en Kien-
devous, og af den Marsag skulde jeg bringes til
Side? — Ah! nu kommer jeg efter Intriguen.
Men hie kun! Vie kun! Enden er ikke endda.
Og I uforstammede Mammeseller! I skal ikke
have været deelagtige heri omsonst. Jeg skal haands-
gribelig hævne mig paa Jer, jeg skal — indspærre
Jer; — jeg skal —

W a l s i n g.

Det staaer ikke mere i Deres Magt.

Frk. B r a m b y e.

Ikke? Og hvem skulde jeg da spørge om det? —

L i e b n e r.

Disse hulde Pigers Beskyttere, om De vil
tillade det. —

Frk. B r a m b y e.

— Beskyttere? Nei her engang! Disse hulde
Piger staae ikke under andres Beskyttelse end min.
Derfor pak Dem strax! Strax udaf mit Huus!
— Strax! —

W a l s i n g.
— Hjertelig gjerne! — Men ikke uden i disse
elskverdige Pigers Selskab.

Frk. B r a m b y e.
Nei, disse elskverdige Piger blive her! Hvor-
ledes? — De understaaer Dem at gjere mig en
saadan Proposition? Og med hvad Ret, om jeg
maa spørge? —

L i e b n e r.
Med en Ret, som De er for svag til at kunne
afstirde Os. —

Frk. B r a m b y e.
Ja det skal jeg vise Jer! Troe ikke, at jeg skal
lade den Sag gaae saaledes hen. Oh du min Gud!
Hvad er da Lov og Retfærdighed til, naar en sig
omstakende — ja jeg kan vel kalde det saa — Nos
verbande saaledes ustraffet kunde gaae hen og for-
styrre en lykkelig Families Roe; — bruge Voldsger-
ning imod en respectabel Dame, for at faae Leilig-
hed til at forføre og bedrage de stakkels uskyldige
Børn, hende er betroet til Omsorg? Og hvem veed
om jeg endogsaa ikke er blevet bestjaalet? — Og I
unaturlige Børn! I vanartede Løse! Er det
Takken jeg skal have for at jeg fra Jeres første

Barndom har maattet trækkes med Jer og er gaact
 Jer i Moders Sted med Omhed og Kjerlighed? —
 Har jeg opdraget Jer til slige ryggesløse Handlin-
 ger? — Hvad? — Hvor ofte har jeg ikke sagt og
 prædet for Jer, at Lasten straffes i dens Følger;
 men at Dyden belønner sig selv. Og har jeg ikke
 gjort mig Umage nok, for ved mit eget Exempel
 at give Jer Beviis paa Moralitet og dydige Grund-
 sætninger? — Hvad? — Har jeg ikke? — Og
 dette skal være Lønnen for al min moderlige Omsorg
 og Narvaagenhed for jeres ubesmittede Dyd; at der
 kun behøver at komme en Flok Omløbere her i
 Egnen, for at I strax gjør Komplot med dem; —
 for at besnære jeres Tante, overseer jeres Rygte og
 — Gud forlade mig! vel endogsaa — Nok sagt!
 I skal ikke have gjort det for Intet! Vie kun!
 Vie kun! — —

K æ t t e n t y t h.

(Sætter en Stool til hende)

De taler saa Beiret, saa at sige, gaacr fra
 Dem. — Behager De?

Frk. **B r a m b y e.**

(Stænger Stolen efter ham)

Øndskabssfulde Uhyre! Affkyelige Caricatur!

Fr. P r i m f e l d.
Carriatur? Ha! Ha! Ha!

K æ k k e n t y t h.

Det er min Haderstitel! Det er som Carriatur jeg gjør meest Lykke og fortjener fleest Penge.

Frk. B r a m b y e.

Jeg skal overbevise Jer om, at jeg er ikke til at spøge med. — Min Gud og Fader! Hvad kunde man ansee den borgerlige Sikkerhed for, naar slikt kunde gaae ustraffet hen? — Hvortil har man Tyvehul, Pinebank, Gabestok og Slaverie, naar det ikke var for sliige Kansmand? Ja! Om det saa skal koste mig tusinde Rigsdaler, vil jeg see Jer Alle straffede.

L i e b n e r.

Meget forbunden! Jeg havde ikke troet, De havde sat saa høi en Priis paa Os.

A m a l i a.

Kjære Tante — Tilgiv!

Frk. B r a m b y e.

Hvorledes, Tante! Du er endogsaa uforskamsmet nok til at tale om Tilgivelse?

Mad. R o s i e r e.

— Bar jeg i Deres Sted, tog jeg denne Omstæn-

tighed saa let, at jeg loe ret hjertelig af dette Indfald.

Frk. B r a m b y e.

Saa? Gjorde De det? Dog jeg tør ikke regne Dem det saa nøje, om vi heri tænke forskjellig; da det gjelder Delicatesse for sit gode Navn og Rygte.

Mad. K o s i e r e.

(Spodsk)

Den naadige Frøken røber sandelig ogsaa megen Delicatesse.

Gfr. P r i m f e l d.

Overalt er det ikke at gjøre noget Væsen af? At bortføre en gammel naragtig Tante, for at besfordre en ung Piges Kjerlighed; dette vil af hele Verden blive anset som en tilgivelig Spøg.

Frk. B r a m b y e.

O ja! Naar hele Verden var saa letsindig som en flasket Mammeselle. Men I skal faae at see, at jeg er ikke at spøge med; thi jeg skal gjøre Ordspøget anvendeligt paa Jer: At den leer bedst, som leer sidst; og at efter den søde Kløe kommer den sure Svie.

K æ l l e n t y t h.

Hun skal gjøre os en Skade, saa at sige. —

L i e b n e r.

Overalt vi have det i Hænder, som sikre os og disse Piger for alt, hvad hun kan tilføie os.

Frk. B r a m b y e.

See! Det var meget! Birkelig? Ei! Ei!

W a l s i n g.

(trækker Testamentet op af Lommen)

De har vel nok af at høre Slutningen; det øvrige er Dem vist bekendt. (læser) „At dette, mine Børn betræffende, vorder i eet og alt efterlevet, er mit faderlige Ønske og Billie. Lauritz Brambye.“

Frk. B r a m b y e.

Himmel og Jord! Hvoledes er De kommet til dette Papiir?

L i e b n e r.

Paa en meget ligefrem Maade: ved at tage det udaf et Gjemme, hvor det alt for længe har lagt uvirksomt.

Frk. B r a m b y e.

Altsaa ved Indbrud?

W a l s i n g.

Jeg beder om Forladelse! Vi slap meget nemmere: thi vi brugte Nøgler.

Frk. B r a m b y e.

(ledende i sine Lommer)

Ha! jeg Ubesindige! Jeg har glemt mine Nøgler. Men det er ligemeget! Hvad Ret har De som Fremmed at gaae i mine Gjemmer? Det ansees som Indbrud og Tyverie! Og ved De vel hvad Straf vore Love dictere herfor? Pidsket og Brændemærket! De har nu at bestemme, om De vil see denne Straf formildet, ved godvillig at give disse Papirer tilbage? —

B a l s i n g.

Aldrig i Evighed!

Frk. B r a m b y e.

Jkke! Det skal vi faae at see! — Inden Aften skal Klagen være opsat. Først har De paa en listig udtænk Maade sneget Dem i mit Huus for at vinde Fortroelighed og gjøre Opdagelser passende til Deres forchavende Skurkestreger; og for desto mageligere at kunne opnaae alt dette, har De med Bold og Magt bortført mig og ladet mig kjøre omkring paa Godset i Selskab med nogle Duller.

K æ t k e n t y t h.

Da er jeg dog ingen Dulle, og jeg havde jo ogsaa, saa at sige, den Ære. Desuden vi hørte

alle til Komedien! — Jeg spiller jo Sir Belford; denne Dame Misses Laurance, og denne Miss Montague.

L i e b n e r.

Og hvad Magten betrefser, saa erindrer De vel, at De selv har givet deres Folk Ordre dertil. Bortførelsen hørte jo kun til den dramatiske Øvelse.

Frk. B r a m b y e.

De forbandede dramatiske Øvelser!

Mad. Rosiere og Frk. Primfeld.

Ha! Ha! Ha!

O t t e n d e S c e n e.

Ballerup. Frk. De Fortige.

B a l l e r u p.

(løbende hen imod Liebner)

Der staaer han! — Ham maa det være, Ham!

Frk. B r a m b y e.

Rigtig! Ham er det! Ham! — Griber ham!

B a l l e r u p.

Gribe ham? — Nei! Slutte ham i mine Arme, det vil jeg; trykke ham til mit Bryst. —

Fr. B r a m b y e.
Er han gal, Forvalter?

B a l l e r u p.

Ja, men af Glæde! — O Agathe! Agathe!

Frk. B r a m b y e.

Hvor tør han tale mig saaledes til?

B a l l e r u p.

Åh jo! Hvad nytter det nu at forstille sig?
— Her min Herre! — Unge Menneske! — Hvad
er Dit Navn?

L i e b n e r.

Mit Navn er til Tjeneste: Anton Liebner.

B a l l e r u p.

Rigtig! Anton, men ikke Liebner. Nei! det
er kun et laant Navn. Ja ham er det! O jeg
lyksalige, ja tifold lyksalige Forvalter! — Gader
vilde jeg dog sige. —

L i e b n e r.

Min Herre! — Jeg forstaaer Dem ikke. —

B a l l e r u p.

See Glæden i mit Ansyn og — Ahner Dig
Intet? (til Fruen Brambye) Naadige Fruen. —
Nei, jeg vilde sige — O, hvi dvaler Du Moder

med at trykke Dit forskudte Varn til Dit Bryst?!

A l l e.

Moder? —

Frk. B r a m b y e.

Sig mig: vaaser Han? Er Forstanden gaaet fra Ham? Aha! Dette horer formodentlig ogsaa til Intriguen. Han er et slet Menneske! Har han nu tjent paa Brambyegaard i saamange Aar og nydt saamange Velgjerninger, og han har kunnet lade sig overtale til sigt? Sy! Han maa ret skamme sig! —

B a l l e r u p.

Al ja! Jeg skammer mig wahrhaftig ogsaa; men — hvis var egentlig Skylden? — Min Ungdoms Uerfarenhed. — Deres davarende megen Godhed og — Dog, lad os igjen gjore godt og oprette hvad der kan oprettes.

Frk. B r a m b y e.

Bliver Han endnu ved med den Pesthunsfladder?

B a l l e r u p.

Jeg siger jo: Ham er det! Ham og ingen Anden. At jeg er Moder og De — nei! At De er Fader og — Glæden forvirrer mig! Nei, jeg

vilde sig: At jeg er Fader, og De er Moder!
Og der — der staaer vor Kjerligheds søde Løn.

A l l e.

(undtagen Frk. Brambye og Liebner)

Hans Fader! — Hans Moder? —

L i e b n e r.

Min Moder? — Hvilken uventet Opdagelse!

Frk. B r a m b y e.

(kastende sig i en Stool)

De vil have Livet af mig af Uergrelse!

M a r i a n e og A m a l i a.

Skulde det være mueligt?

B a l l e r u p.

Intet er mueligere; — thi Deviserne ere jo
levende. —

L i e b n e r.

De er altsaa min Fader?

B a l l e r u p.

(tørrende sine Øine)

Jeg — har den Ære. —

L i e b n e r.

(kærmende sig Frk. Brambye)

Og De — min Moder?

Frk. B r a m b y e.

(springer op af Stolen)

Gaae Fanden i Bøld!

L t e b n e r.

(til Valsing)

Hvad synes Du om denne Gjenfindelses Scene?

W a l s i n g.

At den er meget rørende for et sønligt Hjerte.

Frk. B r a m b y e.

Det er, som jeg siger, atter en Helvedes Snare,

De vil at jeg skal løbe i. Men I skal have Tak!

B a l l e r u p.

Ingen Snare! See Taarerne i mit faderlige

Dje, her Naturens Røst, som raaber: Moder, erkjend

Din forstødte Søn! —

Frk. B r a m b y e.

Han er en utaalelig Nar! Hvortil skal alt

dette folsomme Vaas, han der staaer og opramsfer?

B a l l e r u p.

Ikke Vaas; nei Sandhed! Sandhed, som In-

tet kan modsige. — See her Beviserne. —

(Han tager en Brevtaske frem)

L i e b n e r.

Hvorledes! — Min Brevtaske?

V a l l e r u p.

Forlad! Nidkjerhed for min Tjeneste — en medfødt Videlyst — drev mig til at eftersee Din Kuffert: og her fandt jeg —

Frk. B r a m b y e.

Det skulde dog vel ikke — Ha! en ond Mand svæver over mig.

V a l l e r u p.

Her er det Brev, som blev sendt Præsten tilligemed Barnet, dateret ottende October Syttenhundrede og ni og Halvfemsindstyve. Her er ligeledes hans Døbeseddel og et Brev fra Præsten, hvori han paa sit Yderste har aabenbaret ham, at han er et Kjerlighedsbarn, som hans naturlige Forældre ikke vil erkjende; men som et helligt Løfte forbyder ham at nævne. — Hvad behøves der nu mere for at udraabe: Kom til mit Hjerter, Du forlorne, men igjenfundne Søn!

Frk. B r a m b y e.

(sætter sig)

O jeg forgaaer af Skamsfuldhed! —

F i r.

(nærmer sig, med en ensfoldig Kompliment)

Jeg har den Ære at gratulere!

Mad. N o s i e r e.

(spødske)

De havde Ret, da De sagde: at Dyden beløn-
ner sig selv.

Zfr. P r i m f e l d.

Og at Lasten straffes i dens Følger.

R æ k k e n t y t h.

Ja, og om den sure Svie? — nok sagt! —

A m a l i a.

(til Valsing)

Hvilken besynderlig Opdagelse!

V a l s i n g.

Den skal fremme vore Ønsker.

M a r i a n e.

(til Liebner)

De er altsaa — mit kjære Sødsvendebarn?

L i e b n e r.

Der ønsker sig end nærmere beslagtet med hans
lille Cousine.

V a l l e r u p.

Som det lader, saa har man allerede gjort
Bekjendtskab her.

L i e b n e r.

Da De er min Fader — saa maa jeg sige
Dem, at denne kjære Pige har for et Øjeblik siden
skjænknet mig sit Hjerte.

V a l l e r u p.

Vel da! Jeg er jo Fader? saa — Nu da!
saa — ja saa, Himlen velsigne Jer, mine Børn!

L i e b n e r.

(til Frk. Brambye)

Og da De skal være — min Moder, — saa
opfyld Deres Søns første Bøn og stadfæst denne
Velsignelse med Deres Tilladelse.

A m a l i a og M a r i a n e.

(begge nærmende sig)

Kjære Tante! —

Frk. B r a m b y e.

(reiser sig, med fravendt Ansigt)

Lad mig være! — O mit Hoved! — Jeg vil
gaae i mit Sovkammer. — Jeg kan ikke udholde
det. — Nei! — Jeg vil Ingen see idag mere. —

(Hun gaaer ind i Sideværelset)

N i e n d e S c e n e.

Mariane. Amalia. Liebner. Balsing.

Vallerup. Mad. Rosiere. Fr.

Primfeld. Kalkentyth. Fix.

V a l l e r u p.

Lad hende kun gaae. Ved nøjere Overveielse
fatter hun vel den Beslutning, at gjøre det Gode,

som hun efter Omstændighederne, nu ikke kan undlade
Men min — Søn! Du maae dog fortælle mig. —

L i e b n e r.

Gaften ved et Glas Wiin haaber jeg at gjøre
Deres nærmere Bekjendtskab.

W a l s i n g.

Ja det er sandt! I Aften ere Alle mine
Gjæster. Hr. Fix! De kan dog beværte Os saa-
ledes, som man paa en glad Dag kan tilkomme det?

F i x.

Der skal Intet mangvere af Alt hvad som
man i Skynding kan tilvejebringe. Min Magrethe
behøver kun et Wink, og saa er hun saa geskæftig som
en Muus i Barselseng; ja mæn og sandelig er hun
saa.

R æ k k e n t y t h.

Jeg beklager kun, at jeg ved denne Leilighed
mister et Subject i Elskersaget.

L i e b n e r.

Mit Tab vil De let kunne erstatte. Kunsten.
Og, dersom det kan behage Dem Hr. Rækkentyth!
saa renoncerer jeg med Fornøjelse paa de to Maas-
neders Gage, som Kassen i den senere Tid ei har
kunnet tilvejebringe.

K æ f k e n t y t h.

— Erbødigt Tak! O, De er et raisonabelt Gemyt! Det var herligt! Nu kan jeg ved samme Leilighed skrive efter vor Ven Rowald, som af visse Aarsager holder Quarantaine, hvor vi kom fra; men som jeg ikke godt kan undvære i, saa at sige, Gavryve-Roslerne.

H r. P r i m f e l d.

Det er charmant! Jeg har ret længtes efter ham, for at han kunde komme og gjøre nogle Løier for Os.

M a d. R o s i e r e.

Men — jeg beklager meest, at vi skal savne Hr. Liebner; han var en behagelig Elsker paa Theatret.

L i e b n e r.

O Madammen er altfor artig. Nu min elskede Mariane! Hvad synes De om Dagens Hændelser?

M a r i a n e.

At de ere baade til at lee og græde over. Dog jeg for min Part vil lee. Vi have hidindtil levet her paa Brambyegaard et meget eensformigt Liv, som denne Dag ret behagelig har kontrasteret; og derfor interesserer den mig.

W a l s i n g.

Og da den giver mig Bished om at see mit
kjæreste Døkke opfyldt, saa vare den mig med sand
Erkjendelighed erindret som een af mit Livs lykkeligste.

A m a l i a.

Gode Balsing!

B a l l e r u p.

At see saamange lykkelige Mennecker har hid
indtil været fremmed for mig. Nu, jeg vil see,
om jeg i den Tid, jeg har tilbage, kan bringe det
dertil at jeg ogsaa kan blive deeltagende i at bevirke
sligt. Jeg har saa (sukkende) adskilligt at gjøre godt
igjen.

L i e b n e r.

Beslynderligt nok! Jeg kan sige med Ordspro:
get: at naar det da endelig kommer, saa kommer
det ogsaa paa eensgang. Paa samme Dag at finde
en Fader! En Moder! — En elskende Pige som
Brud! — En smuk Cousine og en kjær Ven! —
Nu — det blev dog ikke enhver Avanturier til Deel.

M a r i a n e.

Og mindst en — Lovelace. —

R æ k k e n t y t h.

Og sjeldnest paa den dramatiske Bane. Dog,
hvad siger jeg? Hele Verden er jo et Theater!

og vi ere, som sagt, alle Skuespillere! Dogle be-
stemte for det comisse og Andre for det tragiske Sag.
— Naar Timeglasset er udrundet, er Rollen ud-
spilt; medens Knokkelmanden med Leen som Mas-
skinmester staaer ved Døkket for at give Signal til,
naar det skal falde. Skuespillerne og Skues-
spillerinderne træde da frem for Lamperne, bukke
og neje; — Maskinmesteren vinker — og det er, saa
at sige, Slutningen paa det Hele. —

Blandede Digte.

1. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

2. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

3. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

4. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

5. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

6. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

7. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

8. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

9. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

10. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

11. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

12. En Søn af Kongen, som var bleven blind.

og vi end selv sagt, alle Børnsindret! Måske det
 bliver det det samme og måske det det tredje. Jeg
 — Hvad Børnsindret er, er vistnok, at Børnen og
 alle deres Sættigheder med dem som Børn
 kommer under. Dette er et godt Børnsindret,
 naar det kan være. Børnsindret er Børn
 indretningerne med de som de indretningerne, hvis
 og mere — Børnsindretningerne — og det er, som
 at det, Børnsindretningerne med det Børn. —

1 1 2 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Blomsten.

En Underblomst saa skjon og blid

Os Himlen gav mild gav; i

Den blomstrev os til senest Tid,

Og engang paa vor Grav.

Med Rosens Pragt, paa Elsktes Bei,

Man tidt den prange saac,

Og stundom som en Glemmigei,

I Sorgens skumle Braac.

Selv manges Kriger mørk og rød

Paa Kampens Morgen stod,

Og mindet' sig, hvor Pigen grød,

Da hende han forlod.

Med Blomsten flax han smykket' sig

Og drog i Kampen hen;

Han Døden ei var frygtelig,

Thi Blomsten var hans Ven.

Og Qvinden, som i ængstet Savn
Sig tænker fjernet Ven
I Jordens Skjød, i Vølvens Favn,
Med Blomsten smiler hen.
Selv Oldingen paa Gravens Rand
Staaer med den ene Fod,
Og Blomsten plukker fro paa Stand,
Med Ynglings Lyst og Mod.

Ja, Gud den skabte for Enhver,
Med lige Tryklemagt:
Og hvo den plejed', blev den kjær
Med Hjertets hulde Dag.
Haa! er den sagne Blomstes Navn;
O kom dens Værd ihu!
Den selv i Dødens aabne Favn
Vil spire skjon endnu.

Bed Angelique Glørfelds Grav.

Hvo har paa disse Taarer Krav,
Paa denne Smertens bittere Klage?

Hvo lagdes i den mørke Grav,
Midt i de kolde Winterdage? —
Reemodigt Svaret lyde maac:

Det var en ung, elskværdig Qvinde!
En Moder til syv kjære Smaae!
En Mandes huldsalige Veninde!

Hun var en kjærlig Moders Lyst!
En søm og trofastsindet Søster!
Thi — martres det beklemte Bryst,
Som Venfkab, af! forgjaves trøster.

En Moder til syv kjære Smaae,
Som ei der' store Sorg kan fatte,
For barnlige til at forstaae
Et Tab, dem Intet kan erstatte.

Hvo Angelique cengang saae,
Kan ei det hulde Afsyn glemme;
Men uvilkaarliq sukke maae:
Skal Jorden siige Under gjemme? —
Her smilte hun saa kryllemild,
Her sunkede det skjøne Øje;
Hift sees de med fornyet Jld,
Som Stjerner i det Himmelhøje!

Med søsterlig fortroelig Barm,
Den Lidende hun gjerne qvæged;
Dg trøstet midt i Skjæbnens Harm,
Sit gudhengivne Hjerte læged'. —
Thi vandt hun sig et skjønt Erhverv:
En Kreds af Venner og Veninder,
Som bringe hver en kjærlig Skjerv
Af Lillier, Taarer og Kjærminder. —

Ja! Venfskab græder ved Dit Gavn,
I Mismodis overlegne Smerte; —
Men, — Almagts Bink er Støvetis Gavn;
O Trøst for et dybt saaret Hjerte! —
See! Himlen venligt aabned' sig,
Den skjøne Sjæl at imodtage; —
Hift staaer hun nu, en Cherub lig,
O hæmmer Smertens bittere Klage! —

T i l A u g u s t a .

Naar Solen sig i Havet sanker,
Dg sidste Straale Jorden skænker,
Mens Sjelen henrykt taber sig; —
Mens tusinde smaae Stjerner tindre; —
Jeg — Øjet dog ei mægter hindre,
At det, Augusta! ser kun Dig. —

Naar slagrende med spæde Binger,
Sig Lærken op mod Himlen spinger
Dg sjunger sødt og lydelig; —
Skjøndt Melodiens Almagt byder,
At Øret sig harmonisk fryder;
Jeg hører kun — Augusta! Dig. —

Bed al den Fryd, mig Himlen skænked',
Dg hvortil Windet kjærligst lænked'
Igjennem Livets Vandring sig; —
Bed al det Held, som er tilbage,
Bestemt for mine Fremtidsdage;
Augusta! jeg kun tanker Dig! —

Hver Blomst udi Naturens Rige,
Hver takkelig, hver munter Pige
Mit Øje møder freydelig; —
Naturen mig at elske lærte,
Dog tilføoer nu det varme Hjerte;
Augusta, jeg kun elsker Dig! —

O Du, som i mit Hjerte svaver,
Som daglig jeg i Vennen haver
Til Ham — som alt det Gode bød; —
Hvad end vor Skjæbne, os vil give;
Troe Kjerlighed Dit Lod skal blive,
Til Jorden aabner mig sit Skjød! —

Den 28de Jan. 1820.

Hvi stiger ei Lærken mod Himmelens Blaae,
Hvi mylre ei Blomster af Jorden?
Hvi monne dog Egen saa afløvet staae;
Hvi er det saa koldt udi Norden?
Mens Hjerterne føle saa inderlig Trang
Eil Blomster og Varme og heitidsfuld Sang.

Dog vender sig Tanken og Hjertet idag,
Henud i det østlige Fjerne;
Og froesindet samlet i vennehuldt Lag,
Vi stirre mod Festdagens Stjerne.
O! maatte den straale saa klar og saa mild,
Som Ønsket opflammes af fædrelandsk Ild.

Vor jublende Sang, du vor Kjerligheds Tolk!
Bed Hjerternes Samklang udbryder:
Lyksalige Fyrste! lyksalige Folk!
Gjensidigt hvert Held Eder fryder.
See! Glandsen af Tronen ei fjerner det Bryst,
Der brænder af Kjerligheds himmelske Lyst.

Men Brødre — misunder dog Fyrsterne ei,
Paa gyldene Trone at hvile;
Som oftest de vandre en tornestrøet Wei,
Naar Roserne trindt om os smile;
Ehi Kronen, som arves fra Slægt og til Slægt;
Eit Sindet nedtynger med Centnertung Vægt.

O hil ham, den Folkets udkaarede Ven!
Som bærer vort Fædrelands Byrder;
Ham bringe vi Glædens Takoffere hen,
Som Troeskabens varmeste Hyrder.
Eilbedet, velsignet og elsket han maae,
Som Danmark's Valder imellem os staae.

Ja Fredrik — Dig fryde hver Blomst i den Krands,
Den Æmhed alt længst Dig har vundet;
Din Kjerlighed straaler i Stjernernes Glænds,
Som Hjerter til Hjerter har bundet. —
O Konge! Du vandre — selv tornefuld Gang;
Eedsaget med Jubel og Blomster og Sang. —

De tvende Piger.

To Piger vandre om paa Jorden,
Etkjendt Søstre, ei hinanden liig.
Paa samme Tid, i Syd og Norden,
I Øst og Vest, de samle sig.
De mødes først ved BARNETS Leje,
Og fjernes nær ved GRAVENS Rand;
Dem givet blev til fælleds Eie,
Den hele Jord som Fødeland.

Den eene Kindens Roser pryde
Og Hjets trylkerige Ild,
Hvor Strangelegens Toner lode,
Hun svæver syngende og mild.
Den anden — gusten, mørk og mager,
I Barmen bærer Smertens Braad;
Henslæber sig ved Sult og Klager,
Med Hjert stedse fyldt af Graad.

I Rødt den væne Mæe sig klæder,
I Sort den blege hysler sig; —
Den eene leer, den anden græder,
Og begge — uforanderlig. —
Dog, tit de maae hinanden vige,
Skjøndt tit de samles i eet Favn;
Ehi Glæden er den lyse Pige,
Og Sorg den mørke Søsiers Navn.

M e d e n S y e k u r v
t i l M. J.

„Hvad mindst Du venter — venter Dig!“
Saa Gaaden lød, Du skulde gjætte;
Du gjætted vel; men ei det Rette,
Som netop meest forundred' mig. —

Hvad mindst Du vented', venter Dig; —
Som forberedt paa en Slags S'rbne,
Du med et muntert Smil Dig væbne,
Og ei forsmaae — en Kurv fra mig, —

Epistel til F. v. D.

(med et Malerie forestillende en fattig Maler, Carriatur)

Den 4de Febr. 1811.

Heel ofte, heel forunderlig,
En Ting i Verden hender sig;
Hvad vide fra hinanden staae,
Tillsammen ofte søjes maae;
Hvorfor? Fordi en Smule Hjerne
Et snurrigt Indfald falder paa.
Hver uorm stikken Nød har Kjerne!
Læg dette til, hvad ovenfor
Er sagt i nogle flere Ord,
End man i Prosa bruger gjerne;
Og Du omtrent vil finde ud,
Foruden megen Hovedbrud,
At jeg med min Prolog kun mener,
At man et Indfald tit kan staae,
Hvis Udfald, som man tvivler paa;
Omsider sig med Øusket seener.

Hvordan nu med en Fødselsdag
En Kasse sig kan sammenføje;
Det er saa rimelig en Sag,
At den maae falde Hver i Øse,
Og Du har seet det før idag.
Men hvad, min Ven! den indeslutter,
Det er det, Kunsten stikker i;
Ehi Indfald og Allegorie
Besteden sig bag Laaget putter.

Først finder Du deri en Kamme,
Hvis gy dne Glands, naturligviis,
H er Ven, hvis Hjerte ei er Is,
Idag maae bringe til at flamme;
Ehi at der er med Kammen meent
Din Fødselsdag, det er jo reent.

Den samme Kamme, fast og gylden,
Indfatter jo en Bennehær,
Som af sit Hjertes Følelser
Højt paa Din Dag udtrykker Kylden;
Som af Dit glade Smil oplivet,
Begrændset frø af Fryd og Sang,
Forglemmer Hverdagslivets Gang,
Til Glæden og til Dig hengivet.

Hver i sin Kamme stille sig!
I denne jeg har stillet mig;
Om ikke mig, saa dog et Billed,
Der har dog, saa som saa, fremsilled
Hvad dette Vers alt siger Dig.

En fattig Maler, og en Digter,
Hvis Vers, som mit, det halter i,
Gaae Haand i Haand paa Konstens Stie;
Thi Kunstens Laurbær begge svigter.
Som han, jeg sidder eensom her,
Foruden mine Følelser;
Om ei med Muus, saa dog med Rotter;
Om ei med sønderflagne Potter,
Med Rimets Potteskaar desfleer,
Og begge Taget lige nær.

Som hans, mit Hjertes Flamme stræber
At takkes ved en skjon Natur;
Men Tanken dser paa mine Læber,
Og skjøndt vi begge lige stræber,
Blier beggees Værk — Carricatur!

Men ofte det, som enkelt halter,
Og stykkeviis kun ringe er,
Bliver selv en Kjenders Bisald værd,
Naar det sig til et Heelt gestalter.
Saa mueligt ogsaa denne Kasse
Med samt mit Stykke, disse Vers
Og Alvor fæjet til sit Skjærs,
Sig til et Heelt tilsammenpasse.
Et Heelt — hvori en kjærlig Veilen,
I hver en Farve yttres sig,
Som i hver Linje her af mig;
En Veilen til at takkes Dig.
Mislykkes det, er ikke Willjen Feilen.

Min Maler see med Venkabs Blikke,
Og dem af mine svage Ord,
At bedre Følelser i Hjertet boer;
Om Pen som Pensel sig ei ret vil skikke.
Men hvis Du ikke paa mit Hjerde troer;
Send mig igjen min Maler og — hans Strikke.

Landmaaler = Sang

til Ballet paa Kongsgaard ved Lemvig,

den 21de Septbr. 1817.

De Maalere i Danmarks Rige
Drog vide om, fra Sted til Sted;
Omsider og man saae deslige,
Bed Vesterhavets solyblaae Vred;
Som sigtede og reiste Stang,
Og løb med Kjæden Dagen lang,

Og handte det sig, at de tænkte:
Vi vandre mangt et modigt Fjed;
Hvad om vi og engang os skjenkte
Et Lag udi Samdrægtighed;
Hvor Venskab, Glæde, Vin og Sang
Oplivede vor Wandringsgang?

„Thi bør til dette Maal strax sigtes,
„Og Paaferen bestemme det;
„Men — at ei Conferencen svigtes
„Og Grændserne beregnes ret;
„Skal Kjæden være af det Kjon,
„Der gjør hver Wandrers Bane skjon.“

Saa Talsen led og alle stemte
For den, med eenigt, venligt Sind;
Selv Dagens Punkt — som ei man glemte,
Sik strax en nummereret Pind.
Bed Naalestokkens, Flagets Værd;
De sover at fremme Sagens Færd.

Og Kongsgaard valgtes blandede Stationer;
Bed Linien stilled fra Lemvig,
Ideen — uden Equationer
Og $a + b$ — udvikled sig.
Ehi praktist søgtes Glædens Maal,
Og praktist drikkes helst dens Skaal.

Ehi vil vi froe imøde ise
Vor tænkte Glædes hulde Havn,
Og qvæget ved de søde Smile,
Os tumle let i Dandsens Favn;
Mens sigtende til fælleds Maal,
Vi juble: Kjønnet — Venstabs Skaal! —

Den 1ste Marts 1818.

See! Morgenens frembrød saa mørk og saa graae,
Mens klædt udi Winterdrage Dagen man saac;
Eskjøndt første af Martsmaanedes Dage.
Paa Tagene hvilte en sex Tommers Sne; —
En Streng paa Guitaren var spjundet — o veet!
Dg — Kaffen den vilde ei smage.

O Himmel! I Guder! Hvad tyder vel det?
Man Syndflod og Jordstjælv vist undgaaer ei let! —
Mon — Coursen vil pludselig stige? —
Dog, — Astenen er jo ei Morgenens liig,
Dg alt udi Verden forandrer jo sig;
Selv Ønsket hos mangen en Pige. —

See atter! — mod Middag, omtrent Klokken Ti,
Drev alle de sneesvangre Skyer forbi,
Dg Solen sig straalende viiste.
Strax Sindet blev opvakt og muntert og frit;
Dg med en sædvanligviis god Appetit,
Den ventende Frokost jeg spiiiste.

Men, — hvorfor mon Solen det Indfald vel fik,
Saa ganske imod sin sædvanlige Skik,
En fortegraae Dag at forgylde?

Eys, stille! den Ting jo at fatte, er let:

(Thi Solen selv hejmelig sagde mig det)

En Sø-festsdag vilde den hylde!

Nu — for da ei længere Omvei at gaae,

Til Tertens Forklæring; den lyder som saa: —

Her. Peter, vi Dig gratulere!

Thalia Dig smykke med Blomster saa froe!

Madammen Du sværge Din Huldskab og Troe:

Og ved hendes Gunst Du florere!

E p i g r a m m e r .

Corfis som Dreng alt handlede som Mand;
Og svoger: Jeg ei for selve Magten viger!
Hans Tapperhed holdt dog ei længe Stand; —
Som Mand han, fast som Dreng, for Tøflen skrigte.



Jens taler Tydsk, sig klæder Fransk;
Og ynder alt — undtagen Dansk;
Hvis Sprog han blev ved Fødslen givet. —
Dog spiser han det danske Brød;
Dog ventet han den visse Død
I slikt et Land — der gav ham Livet.



Store Mand! betroet at styre en Part af det Hele;
Lyner Dit Blik, tordner Din Stemme et: Adlyd
og Skjælv!
Dit Styrelses Omfang, Du troer, sig ei lader dele?
Egoistiske Lille! lær først at styre — Dig selv.



Grosine nægter ei, — hvad man alt længe veed,
Hun tilstaaer selv, hun Kindens Roser kjøber.
Ja, Pigens hele Jeg er sand Oprigtighed;
Ehi hemmeligste Synd selv hendes Øje røber.



At Venskab nu for stedse har forladt vor Jord,
Er Tant;
Men at det stundom fødes ved et Frokostbord,
Er Sandt. —



Til Træskoe syntes Jacob ene fød;
Nu, han i Levemaade excellerer,
Endskjøndt, — hans Næse i hans Kjolestjød,
Som før, han stundom endnu renoverer.



Bandit! Siig dræber Du helst med Gift eller
Kniv?

(Gaa lumsk Du forstaaer Dine Naaben at bære;)
Dag — Du andser ei røve Din Medbroders Liv;
Du heller vil myrde hans Navn og hans Ære.

Om hundred' Aar er intet glemt.

Om hundred' Aar er intet glemt
Af hvad som sandtes værd at minde;
O, vorder for den Tanke stemt!
At Krøniken kan Blomster vinde.
Hver Heidaad vist ved Saga naaer
En Alder over — hundred' Aar.

Ja! Herligt hvo til almene Lær,
Fremvirket har det Store, Skjønne; —
Og naar Exemplet gaar i Arv,
Skal Efterlægten end det lønne.
Erkjendtlighed i Blomster staaer,
Som visne ei — om hundred' Aar.

Hver priset Mand fra Tidens Old,
Han Luther eller Calvin hede,
Om Nankau eller Tordenstjold;
Med Pennen — eller Sværdet strede:
En Bantasteen i Mindet staaer,
Som trodsed' meer — end hundred' Aar.

Et Seculum det fast nu er,
At Holbergs Peder Paars har levet;
Og hvo er end ei Tanken hjer,
At Ewald Balders Dod har skrevet? —
Hvad Rothe — Walling tolked', gaaer
I Arv til flere — hundred' Aar.
Men — om en Ruus man skundom fik;
Det glemmes bør, jo for jo heller!
Samt Følgernes den stemme Skik; —
Min Sang og — siige Bagateller.
Som knapt et Døgn til Alder naaer,
Og endnu mindre — hundred' Aar.

Personer:

Hr. de Senange, Adelsmand.

Frue de Senange, hans Kone.

Montville, hendes Broder, en rig Kjøbmand.

Villeaume, Novice i Dominicaner = Klosteret.

Pater Ambroise, Forstander for Dominicaner = Klosteret.

Pater Louis, en ung Munk.

Pater Dominique.

Pater Anastase.

Pater Eusebius.

Abelaidé.

Picard, en gammel Huushofmester.

Mad. Bernard.

Dubois.

Frichou.

Munke, Domestiquer og Wagts

} Alle i Dominicaner =

Klosteret.

} Alle i de Senanges og Montvilles Tjeneste.

Første Act.

Et smagfuldt Kabinet. — Paa den ene Side af Theatret en Sopha, og paa den anden et Skriv-Bureau; over samme hænger et Fruentimmer-Portrait, med et grønt Taftes Forhæng.

Første Scene.

Picard.

(Iførd med at ordne nogle Bøger)

Omſider kommer min Herte hjem fra hans udenlandske Reife. Jeg nyder da endnu den Glæde paa min gamle Alder, at ſee ham igjen. — Hoor jeg har ſængtes efter dette Øjeblik! — Men jeg maa bringe alt ſaaledes i Orden, at han derpaa kan igjenkjende ſin gamle hengivne Picard. O hvor ſunt han vil omfavne mig! Og hvor jeg ſkal gjens-

gjælde ham det dobbelt. — Dette elskede Barn! Ja jeg kan vel kalde ham saaledes; — jeg var jo een af de første, som saac ham i Buggen; og medens han opvokrede, var jeg daglig Vidne til, hvorledes han med et heldigt Begreb forenede et omt og godt barnligt Hjerter. Ja, ja, jeg sagde dengang altid: Han vil engang i Tiden blive lykkelig og almindelig elsket; og jeg har ikke heller forregnet mig. — Men hvad gjør jeg nu? Jeg tager jo Busten af hans Skriv-Bureau! Min Glæde vender op og ned paa mig; og gjør mig gamle Mand til et Barn. — O hvis han nu, fra en Krog, horte mig saaledes gaae og smaacsnakke for mig selv, saa er jeg vis paa, at han vilde lee ret hjertelig af mig. Du vel, min gode Hr. Montville! Lee De kun saameget som De behager; Men De skal erindre at det nu er femten Maaneder at De har været borte; og at jeg i disse femten Maaneder saa ofte har sukket efter det lykkelige Øjeblik, da jeg atter skulde see Dem igjen. Jeg har jo Ingen om mig her, som jeg kan tale med om Dem, saaledes som jeg ønsker; og derfor taler jeg og helst om Dem allene; — Og man taler aldrig for meget, naar Tanken kommer fra Hjertet. — Ja! ja! lee De kun, lee De kun, ifald det kan more Dem.

Anden Scene.

Picard. Mad. Bernard.

Dubois. Frichon.

Dubois.

J den underste Etage er nu alt i Orden. Har De mere at befale Os, Hr. Picard?

Picard.

Befale Jer, mine Venner? Det tilkommer mig ikke. Jeg er en Tjener her i Huset, saavel som I, og jeg udstæder ingen Befalinger; jeg anmoder Jer blot om at udrette det, jeg veed, at der skal gøres.

Frichon.

Nei Hr. Picard! der er en stor Forskiel paa Os som Tjenere. Vi veed altfor vel, hvem De er, og hvad vi gjelde for. De har nu været her i Huset i fyrgetyve Aar; De havde alt været her længe førend Hr. Montville og Frue de Senange bleve fødte; og De anses mere som Herkabs Væben, end som deres Tjener. De har jo deres hele Fortrolighed, og ingen Ting foretages, uden at man spørger Dem til Raads; men det er ogsaa billigt; thi De fortjener det.

D u b o i s.

Ja, ingen af Os ringere Tjenere misunde Dem. Nei tværtimod! Man kan ikke bevise Dem saameget Godt, at vi jo endnu undte Dem det bedre.

P i c a r d.

Jeg takker Jer ret meget mine Venner; og jeg haaber, at jeg fremdeles skal blive de gode Dansker vord, I have om mig. Er Hr. de Senanges Boreller i Orden?

D u b o i s.

Ja, der mangler intet.

M a d. B e r n a r d.

Fruens Borelse er ogsaa i fuldkommen Stand, og der vil ingen af dem faae Narisag til at skjende paa os, hvad dette anbelanger.

P i c a r d.

Skjender Herren da nogensinde?

M a d. B e r n a r d.

Nei det var Synd at sige! Herren er den bedste Herre, som Liv og Blod kan vare i; og hans Svoger Hr. Montville kan man sætte i Ligning med ham. Hr. de Senange er jo ikke istand til, at blive vred for noget; og aldrig gjør han Fruen imod eller modsiget hende, om hun

endog saa havde Uret hundrede Gange om Dagen, I saa Henseende, er han en ualmindelig dyrebar Mand: en Mand, som en Kone kan svøbe om sin lille Finger; kort sagt, saaledes, som man maatte ønske enhver Mand var. Men, havde han blot en eneste Gang betjent sig af sin Myndighed som Fader og som Mand, saa havde vi maaskee ikke mistet vores gode og smukke Frøken.

P i c a r d.

Det er en Sag, Mad. Bernard, som ikke tilkommer Os at undersøge. Lad os ikke tale mere derom.

Mad. B e r n a r d.

Go Hr. Picard! saasnart jeg kommer i dette Børelse, maa jeg strax kaste Øinene paa dette Skilderie, som saa livelig forestiller vores elskede Adelaide ret som hun gik og stod her i Verden; og naar jeg har staaet noget og seet paa det, kan jeg ikke andet end tanke paa hvor blid hun var, og hvor meget vi alle holdt af hende, og hvormeget vi savne hende; — Saa — ja, saa maa jeg græde som et Barn.

P i c a r d.

Portraitet er ogsaa heldig udført.

F r i c h o n.
At være saa ung, saa smuk, og saa riig —
og maatte dog døe.

Mad. B e r n a r d.
Ja! om jeg levede i titusinde Aar, kan jeg
ikke tilgive Frønde Senange.

P i c a r d.
Lad Os ikke tænke derpaa.

Mad. B e r n a r d.
Og denne Munk, Pater Ambroise, Frø-
nds Steinhellige Skriftefader; han er allene Aarsagen
til alt det Onde, som skeer her i Huset. Jeg vil
hellere møde Satan i Mørke, end ham ved hoi lys
Dag.

D u b o i s.
Han kunde slet ikke lide Frøndenens Kjæreste.

F r i c h o n.
Nei han kunde ikke udstaae Hr. Billeaume.
Det veed jeg.

Mad. B e r n a r d.
Men jeg veed det endnu bedre! For mig kunde
det ikke nytte at man forstille sig. Jeg var snu,
og gjorde mig Umage for at komme efter Munkens
onde Tanker og lumske Rænker; og det lykkedes mig

ogfaa. — Altid taledes den hykkelske Ambroise ilde om Guillaume, og forestillede Fruen at en saadan Dame som hun, med hendes mange ypperlige Egenskaber, ei burde saaledes kaste sin Datter hen til et Menneske uden Ansæelse eller Herkomst, en simpel Kjøbmand med et slet og ret Navn, hvortil der var hverken von eller de! Betænk, sagde han, at det er aldeles ikke passende for Deres Stand, eller saadan en naadig Frues Værdighed, der kan gjøre Fordring paa, at kalde en af Rigets første Adelsmænd sin Svigersøn. Ja, Pater Ambroise, denne sorte skumle Munk er et afskyeligt Menneske.

P i e a r d.

Jeg tilstaaer det, at Pater Ambroise vist nok ikke er det han burde være; men lad Os ikke være altfor ubillige, naar vi tale om Fruen de Senange. Hun har sine Fejl og Svagheder; men ere vi andre fri for slige? — Vi begaae ofte Forseelser imod dem, som vi til alle Tider burde vise Lydighed og Hengivenhed. — De Besværligheder, som stundom møde Os ved Fruens lidt urimelige Lune, har vi ikke regne saa nøje; da Hr. de Senanges og Montvilles Æmhed og Godhed saa rigelig erstatter dem.

A l l e.

Ja det er sandt! —

P i c a r d.

Nu vel! Saa bør vi og ansee Mandens og Broderens velgjørende Sindelag imod Os som nogen Erstatning for Hustruens og Søsterens Svagheder.

D u b o i s.

De har fuldkommen Ret, Hr. Picard!

M a d. V e r n a r d.

I Grunden holder jeg og af Fruen; for hun har et godt Hjerte; men hun lader sig forlede, stakels Frue! — Det er sandt, hun har Feil; men Herre Gud! dem have vi jo alle, som Hr. Picard siger; og jeg er saaman meget villig til at bære over med min Næste. Men hendes Skriftefader er ikke min Næste! Den skinhellige Munk kan jeg ikke fordrage; Hr. Picard maa nu sige hvad han vil; men jeg kan ikke udstaae ham.

F r i c h o n.

Pater Ambroise er jeg mere bange for end for Sanden.

D u b o i s.

Jeg kan ikke lide nogen i Munkelapper; men ham allermindst.

P i c a r d.

Fater Ambroise er ikke engang værd at tale om, og jeg tilstaaer, at han er mig ligesaa forhadet som han er Jer; — men, nok om det. Lad os ikke glemme, at Hr. Montville snart vil komme. Klokkeren fire vil han sikkert kunne være her. Hr. de Senange og Fruen kan vi ikke vente førend Klokkeren syv. Kjære Børn! See nu efter, at alt er i behørig Orden og at intet mangler. Det er et Nær at Herskabet har været borte; men de bør ved deres Hjemkomst overbevises om, at deres Fraværelse ikke har hindret Os i at efterkomme vore Skyldigheder.

Mad. B e r n a r d.

For mig maae de komme naar de vil.

D u b o i s.

Hvad mig vedkommer, er alt som det bør være,

F r i c h o n.

Jeg har ogsaa alt i Orden. Men Hr. Picard! jeg har lange tænkt paa, at ville spørge Dem, om De ikke har hørt noget fra Hr. Willeaume?

P i c a r d.

Alf Sorg over hans elskede Adelaides Død

gik han ind i Dominicaner-Klosteret. Der er han endnu, saavidt jeg veed.

Mad. B e r n a r d.

Er han kommet til sin Sindsroe? Han var jo nær ved at tabe Forstanden.

P i c a r d.

Åh nei! — Thi han agter at aflægge sit Lovte til Klosteret, for evig at stille sig fra Verden. Han er svag nok til, ikke at fatte Mistanke til Pater Ambroises nedrige Hensigter; som dog ikke ere saa vanskelige at udgrunde.

D u b o i s.

Den stakkels Billeaume! (Han peger til portraitet)
Det var umueligt noget Portrait kunde ligne bedre.

Mad. B e r n a r d.

Hvor kunde det ogsaa være andet, da en Kjæreste har malet det? En Kjæreste, som bestandig tænkte paa hende, og som elskede hende saa høit, og især da hun var saa smuk! — Nei! jeg skal hade Pater Ambroise saalænge jeg lever.

(Hun gaar)

P i c a r d.

(til Frichon)

Vær disse Bøger ind i Bibliotheket; saa skal jeg nok selv sætte dem hvor de skal staae. (Frichon gaar)

(til Dubois)

Herstkabet vil spise tidlig; mag det saaledes, Dubois,
at Maden er færdig seeneft Klokken otte.

D u b o i s.

Det skal skee.

(Han gaar)

T r e d i e S c e n e.

P i c a r d.

(alene)

— Det er en Sandhed, at Folkene her i Husket
ere troe og villige; men altfor tilbøjelige til at bag-
tale Næsten; og at lade denne Feil er dem ganske
umuelig.

F j e r d e S c e n e.

P i c a r d. F r i c h o n.

F r i c h o n.

En af Munkene i Dominicaner; Klosteret onsker
at faae Hr. Picard i Tale.

P i c a r d. —
En Munk? —

F r i c h o n.
Bliv ikke bange! det er ikke Ambroise;
denne har et Udseende, som taler til hans Fordeel.
Han spurgte efter Hr. Montville, og da jeg svar-
rede ham, at han endnu ikke var kommet, ønskede
han at tale nogle Øjeblikke med Hr. Picard.

P i c a r d.
Jeg skal gaae ud og tage imod ham.

F r i c h o n.
Det behøves ikke; Han er i Forvarelsen. —
(Han aabner Døren) Behag! —

(Han gaaer)

F e m t e S c e n e.

P i c a r d. Pater L o u i s.

P i c a r d.
Kan jeg være Dem til nogen Tjeneste? —

P a t e r L o u i s.
Jeg erfarer at Hr. Montville endnu ikke er
kommet. De, min Herre! kunde maaskee give

mig noiere Underretning om, naar han kan ventes.

P i c a r d.

Ifølge hans egen Bestemmelse, vente vi ham hvert Øjeblik, men De veed nok, at man paa Reiser ei altid kan nøiagtigt bestemme sig. — Elette Veie — ondt Veir — maadelige Heste, og Bogren kunde gaae istykker; kort sagt, der kan saameget indløbe, som man ikke forudsæer, saa at man sjelden kommer til Klokkeslettet, man har berammet.

P a t e r L o u i s.

De har Ret. — Men han kommer dog idag?

P i c a r d.

Upaatvieselig. — Hr. Pateren har formodentlig magtpaaliggende Ting at betroe Hr. Montsville?

P a t e r L o u i s.

Ja, — det har jeg. —

P i c a r d.

Behager De ikke at sidde? —

P a t e r L o u i s.

Forstanderen for vores Kloster veed ikke af min Traværelse; jeg er gaaet ud uden Tilladelse; — Og det vilde have ubehagelige Følger om jeg tovede. —

P i c a r d.
Tilladelse for at gaae den korte Wei? Det er
en besynderlig Tvang. Det er jo Pater Ambroise,
som er Klosterets Forstander?

Pater L o u i s.

Ja. — Og — han lider mig ikke. —

P i c a r d.

Virkeligt? I Sandhed! De maae da høre til
de bedre Mennesker. Kør paa den Strang — jeg
er alt Deres Ven.

Pater L o u i s.

Det synes, som De skulde kjende ham? —
Jeg beder Dem, forraad mig ikke!

P i c a r d.

Var De rolig! Vel er det saa, at man ikke
bør ønske ondt over noget Menneske; — men ved
Jldsvaaden, som for nogen Tid siden lagde en
Deel af Klosteret i Aske og hvorved adskillige af
Deres Medbrødre fandt deres Død, beklagede man
almindeligt at — dog, jeg har vel sagt nok, for at
være forstaaet af Dem?

Pater L o u i s.

— Pater Ambroise var dengang paa Landet.
— Imidlertid har denne ulykkelige Hændelse givet

Anledning til Ting, som — kan have de ubehageligste Følger for ham.

P i c a r d.

Hvad vil De sige?

P a t e r L o u i s.

Jeg kan ikke sige meer nu. — Jeg havde alt sagt formeget, dersom jeg ikke stod for en Mand, hvis Alder og menneskekjærlige Ansyn berger mig for, at han ikke vil min Ulykke.

P i c a r d.

Jeg behøver ikke at vide mere. — Men, da De lader til at besidde Grundsætninger, som sjelden træffes under denne Dragt, tillade De mig at spørge om, hvad der har kunnet bevæge Dem til at træde ind i en Stand, som — imellem Os sagt —

P a t e r L o u i s.

(falder ham i Ordet)

Er den Edleste, naar dens Hensigter udøves som de bør; men som antaget af en uværdig, er blot et Skjul for den laveste og nedrigste Egennytte. Jeg har nu fuldført hvad De agtede at sige eller i det mindste tænkte. — Mennesket raader ikke for sin Skjebne. — Ulykken har forfulgt mig fra Buggen; thi ved den begyndte allerede min Fader at

hade mig; og — Gud veed hvorfor! — Allerede fra min tidligste Barndom var min Undergang besluttet. Min Opdragelse blev ei ændret. Istedet for, efter Naturens Orden, i min Fader at finde en Ven og en Velgjører, som vilde lede og oplyse mig, fandt jeg en kold, ufølsom og streng Fader; med eet Ord: min Tyran! — Tidlig vaktes min krænkelige Følelse. Jeg saae mine Brødre elskede, og at min Fader, ved alle Leiligheder, viiste dem de ommefteste Kjærtegn og søslede paa dem den Formue, som var Os fælleds tilhørende. Hans haarde, barske Sindelag imod mig fjernede mig daglig fra Veien til hans Hjerte, og jeg var narved at fortoivle derover. — Han tvang mig omsider til at frastige mig Verden — dens Gysler og dens Glæder; jeg kjendte ei stort til disse; og — det faldt mig derfor ei tungt at underkaste mig hans Villie. Jeg blev indskrevet i Dominicaner-Klosteret hernelde i Skovten, og maatte kort derefter aflægge mit Løfte, — et Løfte — hvorved tillige mine Brødre bleve tilstaaede Ret til at dele den Ejendom, mig tilkom. — Saaledes opfyldtes paa engang hans Ønske for Dem og hans Had til mig. — Saaledes var min Ungdoms Skjebne — saaledes kom jeg til at bære denne Dragt.

P i c a r d.

Ulykkelige unge Mand! Gjør Dem Umage for, evig at kunne forjage Erindringen om en unaturlig Faders Forurettelser. Søg ved Deres Ungdom og redelige Wandel Deres Glæde; og — haab alt af Fremtiden. —

P a t e r L o u i s.

(omfavnende Picard med Søstresse)

Vilde Himlen høre Dem — jeg skulde ikke være utaknemmelig. — Tillad mig at spørge, om Montville ikke er opdraget under Deres Bestyrelse? — Er dette saa, da gjør hans almindeligt erkjendte mange Dyder og gode Egenheder Dem stor Ære. Det kan altsaa ikke være Dem ubekjendt, at Montville var en meget god Ven af en ung bemidlet Kjøbmand ved Navn Willeaume, og som ofte kom her Huset? — Han var et smukt Menneske, begavet med Verdens fine Sæder, besad en god dyrket Forstand og mange selskabelige Talenter. Han syntes og at have været en bedre Skjæbne værd, end at bære denne Dragt.

P i c a r d.

(sægende paa Portraitet)

Han var forlovet med dette Fruentimmer, hvis Billede De her seer. Ja, Hr. Montvilles

Opdragelse var rigtig nok, for en Deel, betroet min Beskyrelse; som Deres Godhed behager at kalde det; det venstabelige Forhold, hvori han stod til Hr. Willeaume, er mig vel bekjendt, og jeg er vis paa at dette er et heller brudt; thi de høre begge til de faae Mennesker, man umuelig kan op- høre at elske.

Pater L o u i s.

Jeg er fuldkommen af Deres Mening. De veed vel, at han er hos Os?

P i c a r d.

Døden berøvede ham den han elskede, og som han havde havt Haab om at skulle forenes med. Hans Sorg herover gjorde ham næsten sindsvag. I denne Tilstand var det, at han gik ind i Deres Kloster.

Pater L o u i s.

Imorgen agter han at aflægge sit høitidelige Løfte.

P i c a r d.

I Morgen?

Pater L o u i s.

Ja, Pater Ambroise, som har et uind- franket Herredømme over ham, søger daglig at overtale ham, og har fundet Udveie til at forkorte

hans Noviciat. Willeaume, nedsjunken til den dybeste Melancholie, affryer Verden og anseer det for sin største Lyksalighed at kunne henleve sit øvrige Liv nær det Sted, som gjemmer hans elskede Pige. — De veed vel, at blot en Muur skiller vores Kloster fra Nonneklosteret? —

P i c a r d.

Hvor vores gode men ulykkelige Frøken endte sine Dage? Jo! Jeg veed det. Dette Kloster er ogsaa under Pater Ambroises gode Bestyrelse.

P a t e r L o u i s.

Ja, under hans gode Bestyrelse — sukke ogsaa dets Undergivne.

P i c a r d.

Nu vel! — men Willeaume?

P a t e r L o u i s.

Han understøtter selv Ambroises Hensigter og ønsker det Øjeblik paaskyndet, som berøver ham hans Frihed. Han drømmer ikke om, at han, flidt fra Verden og Samsundet, overlader sig til et forhadet Menneskes despotiske Luner, der ofte — uretfærdig og grusom — straffer de Glæder hos Andre, han selv lumsk nyder.

P i c a r d.

At slutte af Deres Tale, kjender De altfor vel Deres Ordensbrødre og Deres Handlinger. Der er altsaa imorgen, at den arme Billcaume for evig opofrer sin Ungdom, Kundskaber og anseelige Formue til et Kloster? —

P a t e r L o u i s.

Hans Kundskaber og Talenter er ikke det, som Pater Ambroise andser; nei! hans betydelige Formue er det Maal, hvortil der sigtes.

P i c a r d.

I Sandhed adle Hensigter! —

P a t e r L o u i s.

Men Montvillse kommer ikke. — Jeg tør ei opholde mig længere, og jeg frygter at man alt har savnet mig. — Jeg maa gaac. — Imidlertid havde jeg yderst vigtige Ting at tale med ham om. —

P i c a r d.

Han vil sikkert snart være her. Men — kunde jeg ikke. —

P a t e r L o u i s.

Forlad mig! Jeg maa nødvendig tale med ham selv. — Du maa jeg afsted; men jeg beder Dem! Mag det saaledes, at han strax efter sin Hjemkomst

kommer til mig, paa det at jeg, endnu i Aften, kan faae ham i Tale. — Det jeg har at betroe ham er af yderste Vigtighed. Willeaume maa overtales til at afstaae fra det Skridt, han agter at gjøre; han er i andet Fald graendsløs uhykkelig. Siig Hr. Montville, at han spørger efter Pater Louis.

P i c a r d.

Pater Louis? Det skal ikke blive forglemt.

P a t e r L o u i s.

Farvel! Taal ikke til nogen om at jeg har været her. — Jeg beder Dem! Bevar min Hemmelighed og den Samtale, vi have havt om Pater Ambroise.

P i c a r d.

Vær De roelig. Ved mine graae Haar! De har intet at frygte af mig.

P a t e r L o u i s.

Lev vel Hr. Picard!

P i c a r d.

Lev vel min Herre! (Han følger ham til Døren — Gaae igjennem Mellemgaarden, saa seer ingen Dem. — (Han bliver staaende i Døren og seer efter ham) — Saa — det er rigtig! — Gaae nu ad Gangen til høire — ligesfor — —

S j e t t e S c e n e.

P i c a r d.

(allene)

At denne Pater Ambroise, med sin roelige
hykkelske Ming og stedste Tunge, er et farligt Mens
neske, har jeg altid troet. — Et Nonnekloster tar
ind til Munkenes? Hm! — det er noget mistans
keligt. Sv Picard! Der gjør Du Dig jo selv
skyldig i samme Brøde, som Du nylig bebreidede
de Andre. — Det er en Sandhed, at man er meget
tilbøjelig til at dømme sin Næste efter Skindet. —
Men jeg synes jeg hører Støi og at man taler høit
paa Trapperne — Allarmen tager til — skulde
det maaskee være? —

S y v e n d e S c e n e.

P i c a r d. D u b o i s.

D u b o i s.

Han er kommet! Hr. Montville er kommet!

P i c a r d.

Og jeg staar her. — Lad Os ilc for at imod-
tage ham.

O t t e n d e S c e n e .

(Dorrens aabnes i Baggrunden og Montville, omgivet af Hundesolkene, træder ind)

A l l e .

Velkommen gode Herre! Velkommen kjære Herre! —

(De trænge sig om ham for at kysse hans Hænder)

M o n t v i l l e .

Tak I gode Folk! Tak! —

P i c a r d .

Gud vare lovet! Vi har Dem igjen iblandt Os. Tusinde Gange Velkommen!

M o n t v i l l e .

Du er den samme gamle redelige Sjel, Du altid har været. Mit Hjerter gjenkender Dig. — Hvordan har Du levet? har Du tænkt noget paa mig? —

P i c a r d .

O! mange, mange Gange! — I dette Øjeblik lever jeg fuldkommen, lykkelig, da jeg seer Dem igjen. — Har De bestandig havt Hælbred paa denne Rejse? —

M o n t v i l l e .

Jo Gud være takket! Og jeg maa og tilstaae, at jeg deler Eders Glæde i dette Øjeblik; da jeg føler mig igjen iblandt Eder; og saa kjærligt modtaget af Jer alle.

F r i d o n .

Vi kunde jo umuelig modtage Dem anderledes.

D u b o i s .

Herren har formodentlig gjort en god Reise?

M o n t v i l l e .

Jo, jeg kan ikke andet end være tilfreds.

M a d . B e r n a r d .

Gik Søetouren heldig paa Tilbagereisen?

M o n t v i l l e .

Nei! Paa Vandet havde jeg intet Held! Overfarten var baade langsom og besværlig. — Jeg var næsten to Maaneder undervejs. —

M a d . B e r n a r d .

De maa da være forstrækkelig træt: det kan ikke være andet.

M o n t v i l l e .

Jeg kan dog just ikke beklage mig derover. — Jeg er desuden vant til at døie Ondt paa Reiser.

Mad. B e r n a r d.

(snakfom)

Ja, ja! Men man er dog hverken af Staal eller Steen! Herren maa være træt; Herren maa endogsaa være ganske forfrækkelig træt. — Herren kan trænge baade til det ene og til det andet, og især til Hvile og noget at styrke sig paa. Befaler De Boullion eller Wiinkandel? — Det skal strax være færdig. — Ak! Det er som om det blot var en Drom, at Herren er hjemme; Men erindrer Herren ogsaa, naar De reiste fra Os? Det er saaman lange siden! Det er nu snart to Aar — ja, der fattes kun ni Maaneder i.

M o n t v i l l e.

Ja mine Venner! Jeg føler selv at det er længe siden jeg var hos Eder, og tilstaaer villig at jeg har ofte savnet Eder og ønsket mig her igjen. — Jeg længes og meget efter at see min Svoger og Søster.

P i c a r d.

Jeg formoder at De ikke bliver længe borte og er næsten vis paa, at de vil være her inden en Time. — (til Huusfolkene) Kjære Venner! Herren trænger til at være allene. Dervede er meget at tage vare paa, og det er derfor bedst, at enhver gaaer til sit.

F r i c h o n.

Jeg skal udpaffe Bognen.

M ad. B e r n a r d.

Og jeg skal være med overalt hvor jeg kan.

D u b o i s.

Om Herren vil os noget, behøver De blot at ringe.

M o n t v i l l e.

Godt. Picard, Du bliver hos mig. Gaae kun mine Venner! Jeg har fra Udlandet bragt noget med til enhver især af Eder; og ønsker at dette maa overtøde Jer om, at ligesaa lidet Tiden som Afstanden har formaaet at udplette Jer af min Erindring. Gaae kun.

M ad. B e r n a r d.

Det er da en velsignet Herre!

N i e n d e S c e n e.

M o n t v i l l e. P i c a r d.

P i c a r d.

Godt Herre! De er Dem nu altid liig, og skulde sør glemme Dem selv end andre.

Montvillie.

— Hvad nyttede mig alle mine Herligheder, naar jeg ikke for dem stundom kunde tilkjøbe mig et venligt Smil og en Glæde? At fortjene at være elsket; det er den sande Lykke; og for at nyde denne Belskyt, maa man selv elske. Men kom dog nærmere, min gode Picard! Jeg er jo vant til at slutte Dig i mine Arme.

Picard.

(Omsfavner ham med Æmhed)

O hvor dette Øjeblik er mig dyrebart!

Montvillie.

Nu er det ogsaa længe siden, at min gamle Ven havde Anrsag til at skjende paa mig.

Picard.

Kan De erindre det?

Montvillie.

Jo, jo, men jeg vil ogsaa tilstaa Dig, at jeg tit har fortjent det; thi med de bedste Forsætter begaaer jeg ofte Daarskaber.

Picard.

Men min gode Herre! Det er ikke nok, at De selv, ved de bedste Forsætter, søger kun at

ville det Gode; men De bør ogsaa ved disse over-
tale Deres Venner til ikke at ville — det Døde. —

M o n t v i l l e.

Forklar Dig tydeligere.

P i c a r d.

Deres bedste Ven, det ædlest Menneske! —
Willeaume — deres elskede Adelaides —

M o n t v i l l e.

(bæstig)

Stille med det Picard! — Jeg vil ikke tale
om Willeaume og mindst om Adelaide — ikke
nu. — Det er nødvendigt for mit Sind's Røstighed,
at jeg gjør Vold paa mig selv for at bringe hende
ud af mit Minde. O hvor hun var mig dyrebar! —

P i c a r d.

Jeg skal ikke oftere tale herom.

M o n t v i l l e.

O nu er det for sildig! — Du har begyndt
— fuldend. Ja, tael kun om hende. Hun var jo
min Søsters Datter, hendes eneste Barn! Hun
var min elskede og ulykkelige Adelaide! Hvor længe
er det nu siden hun døde?

P i c a r d.

Det er nu allerede et Aar siden.

— *Montville.* —
 — *Min Søster! min Søster!* kan Du nogens
 finde selv tilgive Dig?
Picard.
 — Nogle Uger efter Deres Afreise fik ogsaa Frue
 de Senange i Sinde at reise til Paris: og med
 det Herredamme, hun har over hendes Mand, blev
 det hende let at faae hans Tilstaaelse dertil. —
 Men hun gav tillige tilkjende, at Frøkenen ikke skulde
 med. — Hr. de Senange, som elskede sin Datter
 saa om, søgte forgjæves at overtale Fruen; og paa
 alle de Spørgsmaal, han gjorde hende om Aarsagen,
 hvorfor? fik han ikke andet Svar, end at hun som
 Moder vidste bedst hvad der skiktede sig for hendes
 Datter. — Pater Ambroise understøttede hende
 magtigt herved. — Hr. de Senange, som altid
 har elsket Fred og desuden er vant til at give efter,
 forudsaae ingen Fare — og lod det derved beroe. —
 Adelaide blev ført i Klosteret, hvor hun skulde
 forblive imidlertid; og — samme Dag reiste hendes
 Forældre. — Willeaume fortviolede og var næsten
 ude af sig selv. Jeg forsøgte rigtig nok paa at
 troste ham; endskjøndt jeg havde selv Trøst nodig.
 — Nogen Tid derefter rygtedes det, at Frøkenen
 var blevet syg, og at Sygdommen tog til med Hef-

tighed; — Man sagde endog at den var smittende, og at Ingen fik Tilladelse til at nærme sig hende. Min bekymrende Omhed for hende tillod mig ikke at frygte nogen Fare, eller at være ligegyldig herved. Men — i det samme Øjeblik det var lykkedes mig, at bortrydde alle de Hindringer, som spærrede mig Veien til hendes Bolig, mødte mig den skrækkelige Efterretning: at — hun var død. — Min Gud! Neppe tre Dage syg, maatte hun, med hendes Ungdom og Skønhed, forlade Verden. Jeg var nærved at bukke under af Sorg herover. Jeg skrev øjeblikkelig til Paris, og til Frue de Senanges Bre maa jeg tilstaae: at hun viiste sig som den ømme bekymrede Moder. — hun begav sig strax paa Tilbagereisen, i samme Øjeblik, som mit Brev indtraf. — Den arme Moder var utrokelig og vi frygtede, at hun snart vilde fulgt sin Datter i Graven. — Og Willeaume, den ulykkelige Willeaume! Jeg kan ikke beskrive Dem hans Maserie og grændseløse Sorg. — Men, det som vakkede min højeste Forundring var, at jeg saae ham, kort Tid derefter, at kaste sig i Pater Ambroises Arme; og at han med sin Sorgs hele Fortrolighed søgte Trøst hos den — som tildeels var Aarsag til hans elskede Adelaides Død. —

Montville.

Min Gud! Hvad maa jeg erfare:

Picard.

Jeg er nylig blevet underrettet om, at Willeaume staaer i Begreb med evig at frasige sig Verden; at hans Hu staaer eene til Klosteret og at han imorgen agter at aflægge det høitidelige Løfte.

Montville.

— I Morgen? — Willeaume! —

Picard.

En af Munkene i Klosteret, hvor Willeaume er, gif nyelig herfra. Han ønskede at tale med Dem, og det syntes at være en ærlig Munk. Han forsikrede mig, at det, han havde at betro Dem, var af yderste Bigtighed og vedkom Willeaume. — Han venter Dem i Klosteret endnu i denne Aften, og bad han, at De vilde spørge efter Pater Louis.

Montville.

Jeg kan ikke tillade at — Willeaume — Ja, jeg vil vide. — —

T i e n d e S c e n e .

D e F o r r i g e . D u b o i s .

D u b o i s .

I dette Øjeblik stiger Herkabet af Vognen.

(Han gaar)

M o n t v i l l e .

Min Søster og Svoger! Jeg vil ile for at imodtage Dem. Nei! — Jeg maa fatte mig. — O min Søster! — Dog — hun har jo erkjendt sin Wildfarelse; hun har jo moderlig begravet sin Datter; dette bar forsonet mig med hende. — O min elskte Adelaide! — (Han gaar hen til Portraitet og drager Gardinet for) — Dette maa ei strax møde Moderens Øje; Synet af dette Billede vilde sanderstide hendes Hjerte. — Jeg vil forsøge paa at gjøre Vold paa mig selv, for ikke at forege hendes Smerte over en elsket Datters Savn. — Picard! Jeg skal gaae til Willeaume — jeg skal opbyde alt hvad Venskab formaaer, for at faae ham overtalt til at afstaae fra sit Forsæt. — Min Ven!

glem ikke at formaae Folkene til at tage vel imod
Frue de Senange. — En forkjælet Opdragelse har
avlet en vis Stolthed i hendes Caracteer, hvor ved
hun gjør sig mindre elsket. Iøvrigt er hendes Hjerte
saa godt, at det vel kan begjære Tilgivelse for For-
standens Svagheder.

(De gaar)

Den 13. Mars 1784

(Somme Maaned i det gamle Aar)

Den 13. Mars 1784
Frue de Senange
Piaffe, Madame de Senange
Etienne og her Domstol

Frue de Senange

Den 13. Mars 1784
Frue de Senange
Piaffe, Madame de Senange
Etienne og her Domstol

A n d e n A c t.

(Samme Kabinet som i første Act.)

F ø r s t e S c e n e.

Hr. og Frue de Senange. Montville.

Picard. Mad. Bernard. Dubois.

Frichon og flere Domestiquer.

Frue de S e n a n g e.

(Reisestadt, kaster sig i Sophaen)

Min Gud hvilket Bæsen! hvilken støjende Glæde!
Jeg har længtes efter at komme til Roe; og man
understaaer sig at forfølge mig her lige ind i Bærelset.

d e S e n a n g e.

Men min bedste Kone!

Montville.

Min Søster —

Frue de Senange.

Som jeg siger — deres Opmærksomhed for mig paa denne Tid er mig til Besvær. Det er jo som om de Mennesker ikke havde seet mig før.

Picard.

Deres Naade har været længe borte og — vi længtes alle efter, at byde Dem velkommen.

Mad. Bernard.

Vi vare jo nogle utatnemmelige Mennesker, naar vi ikke viiste deres Naade vores Ydmyghed, vores Hengivenhed —

Frichon.

Og vores Glæde. —

Dubois.

Og vores Venskab. —

Frue de Senange.

Jeres Venskab? — J Sandhed! De taler mig til, som om jeg var Deres Lige.

de Senange.

Kjære Kone! det er Deres Hjerter, som taler. Undskyld Dem. —

Montville.

Det er bedre meent end forstaaet.

Dir ord.

Det er nu over et Aar siden at vi saae Dem.

Mad. Bernard.

Og naar man i saa lang Tid ikke har seet den
— som man skulder saameget; saa — saa —

Dubois.

Saa kan man jo ikke andet, end være glad
og — og —

Mad. Bernard.

Det er ogsaa mine Ord.

Frue de Senange.

Men Jeres Glæde, som I kalde det, bør
yttre sig paa en mindre støjende og mere anstændig
Maade. — Imidlertid takker jeg Jer for det, som
I kalde Jeres Venskab for mig; og jeg skal benytte
mig saameget deraf, som jeg finder passende for mit
Forhold til Jer. Gaae nu til Jeres Syssler, og
sørg for at intet forsømmes af de Pligter, som paa-
ligge Jer i Jeres Tjeneste, enhver især. Det er
bedre, end at spille Tiden til Unytte.

Mad. Bernard.

(til Montville)

De tog imod Os paa en ganske anden Maade.

(Hun gaar)

Frichon.

(til Dubois)

Der kom vi smukt an med vores Venskab.

Dubois.

Ihnu! vi kan gjøre mindre af det en anden Gang.

(De gaar)

Anden Scene.

de Senange. Frue de Senange.

Montville, Vicard.

Frue de Senange.

Hvor disse eensfoldige Mennesker undertiden kan falde Een besværlig, selv ved deres saakaldede Venskab.

Montville.

O Sandhed! De har rigtig nok Uret; thi man har ikke Rettighed til at være elsket, naar man gjør sig saakaldet Umage for at fortjene det. —

Frue de Senange.

Hvad Dig angaaer min Hr. Broder! da er jeg overbevist om, at Du veed bedre at satte Pris paa Deres Venfkab.

Montville.

Det forstirer jeg, ved min Tre!

Frue de Senange.

Det behoves ikke; thi jeg kjender Dig.

Montville.

Min Frue Søster gjør mig derved en stor Kompliment.

Frue de Senange.

Som jeg dog vil fritage Dig at takke mig for.
— Picard! veed Pater Ambroise, at jeg var ventendes idag?

Picard.

Det veed jeg ikke, Deres Naabe!

Frue de Senange.

Har man da forsomt dagligen at spørge til hans Befindende?

Picard.

Han har havt Helbred, dette veed jeg; forresten — Den Mand har ingen Nød. —

Frue de Senange

Det glæder mig usigelig. Picard! Lad strax sende Bud til ham, for at melde ham min Ankomst; og lad ham sige, at jeg ønsker at see ham jo før jo heller.

(Picard gaaer)

Tredie Scene.

de Senange. Frue de Senange.

Montville.

Montville.

Boer Du ubekymret min Søster! Han vil snart erfare at Du er kommet og indfinde sig.

Frue de Senange.

Efterretningen om den skrækkelige Isdebrand, som har rammet den hellige Volig, hvori Pater Ambroise boer, har ret rystet mig.

Montville.

Branden skal — efter den Underretning jeg har — have gjort megen Skade; og netop den Floi af Klosteret, hvori Din Skriftefader boer, skal være blevet et Offer for Luerne.

Frue de Senange.

Ja — men man paastaar, at Ilden skal være blevet standset i sit største Raserie; medens den fromme Mand opsendte sine ivrigste Bønner.

Montville.

Dette er ikke saa — den fromme Mand var netop fraværende; og — de ivrige Sprøitesfolk have gjort dette Underværk.

Frue de Senange.

Hvorledes! —

Montville.

Lad Os for et Øjeblik glemme Pater Am; broise; og tillad mig, min Søster, at erindre Dig om, at det snart er to Uar siden vi saae hinanden.

Frue de Senange.

Nu, og?

Montville.

Og endnu har Du intet Søsterligt vidst at sige mig. Jeg har imidlertid glædet mig ret inderlig til at see Dig.

Frue de Senange.

Det er Dine Domestiquers ufordragelige Paa; trængenhed, der forarsager mig min Broders uho; lige Vebredelse for Kulde. Du har imidlertid af;

drig have Aarsag til, med retfærdig Grund, at tvivle paa min søsterlige Kjerlighed imod Dig.

Montville.

Din Forsikring herom — behøves dog nu og da. —

de Senange.

Du har lidet Uret min gode Montville! Min Kone har altid elsket Dig ret oprigtig. Det har Du troc.

Frue de Senange.

J Grundten gør han det ogsaa; det er blot blevet til Bane hos ham, at være søv og have triste Luner.

Montville.

Du kunde maaskee dog ved noiere Eftertanke finde, at jeg stundom har nogen Aarsag til at være mindre tilfreds med Dig. —

Frue de Senange.

Og jeg ikke mindre med Dig min Broder! Din Raade at tanke paa har paa nogen Tid forandret sig, og som jeg finder, ikke til Din Fordeel. De for Tiden herskende romanagtige og overdrevne Føl: somheds Principer, som forvilde saamange Hoveder, have ogsaa smittet Dig. Derfra — Din

beskyndelige Opsørsel imod Dine Domestiquer, som Du tillader Friheder, der aldeles ikke ere passende til Deres Forhold til Dig, og hvis ubehagelige Følger vijt ikke ville udeblive. Dette turde vel retfærdiggjøre mig for det Savn af Omhed, som Du bebrejder mig; thi — min Broder vil dog ikke forlange at jeg skal strides med hans Betjente om hvem af Os det først tilkommer at vise ham Opmærksomhed?

M o n t v i l l e.

Min Søster! lad Os ei opgjøre for strengt Regnskab med hinanden; thi Du vilde maaskee tabe derved. Det, Du behager at kalde Feil hos mig, er — en Følge af min Overbeviisning. Jeg troer, at ethvert ædelt Menneſte har sin; og om han da forvilder sig, har han mindre at bebreide sig. — Jeg skal nærmere forklare Dig mine Grundsætninger, hvorefter jeg handler saa og ikke anderledes, og jeg skal maaskee tvinge Dit Hjerte til at tilstaae, at med alle de Svagheder, Du tiltroer min Tankemaade, har jeg ikke forarsaget Nogens Ulykke; og —

F r u e d e S e n a n g e.

(falder ham i Ordet)

Hold inde min Broder! — Du har nylig selv sagt, at naar man handler efter Overbeviisning,

har man Intet at bebreide sig. — Jeg har fulgt min. — Vi have maaskee begge bedraget Os. —

Montville.

Jeg vil ikke bedrove min Søster; dertil er Du mig for tjær; men Du bør ei heller vredes over min Oprigtighed. Denne tvinger mig, ved denne Leilighed, endnu at sige Dig: at Din Lyst til Rang og Storhed vildledede Dig, da Du overtalede Din Mand til at nedlægge hans betydelige Handel, og at forlade en Stand, som er agtet og hadret af alle gode Mennesker, for — at kjøbe et Navn, hvorved ei hæfter nogen Hæder; naar det ikke ved Fortjenester er erhvervet.

de Senange.

Efter en saa lang Fraværelse, troede jeg min Svoger og hans Søster havde behageligere Ting at sige hinanden.

Montville.

Du har Ret, min gode de Senange! Til; giv mig, min Søster!

Frue de Senange.

O min Broder! Anslag ikke mit Hjerter! Jeg omfavner Dig med søsterlig Omhyed; og jeg tilstaaer, at min Lykjalighed skulde være fuldkommen;

hvis ei dette Hjerte endnu blødte for et Tab, som
— O Du forstaaer mig! —

Montville.

Hvorfor oprive et Saar, som Tiden ene for-
maer at læge? —

de Senange.

Tiden? O Montville! Det læges aldrig.

Frue de Senange.

(grædende)

Adelaide! — Min tabte Adelaide! —

Montville.

Din Sorg over denne Elskede er retfærdig;
Men jeg beder Dig! gjør Vold paa Dig selv for at
hæmme den. Jeg vil hjælpe Dig at borttørre Dine
Saarer og bringe Rolighed tilbage i Din Sjæl.

Fjerde Scene.

De Forrige. Pater Ambroise. Picard.

Picard.

(i det han aabner Døren)

Pater Ambroise! —

(Han gaar)

Frue de Senange.

O Pater Ambroise! Hvor De er mig velkommen! — Eene Deres Raad — Deres trøsterige Ord formaae at lindre de Qualer, som Grindringen om det smerteligste Tab foraarsager, og som saa sønderknusende bemestire sig min Sjæl.

Pater Ambroise.

Himlen kjender den Nidkjarhed — den Oprigtighed, hvormed jeg dagligen opsender de varmeste Bønner og Bønner for Dem og Deres agtvardige Mand, ja, for Deres hele Familie. — Ak! Vi leve i en Tid, hvor ryggesløs Letsindighed og en helvedsfortjenende Foragt for vor dyrebare Religion og dens haderværdige Tjenere saa toieløs raser. Hvor lykkelig maa man da ei føle sig, ved at overbevise om, at man dog ejer nogle Venner, der indse Redeligheden, og paaskjønne de bedste Hensigter ved vore Foretagender, og som skænke sin Fortroelighed til en Ven, der er den værdig. — O min Frue! Himlen vare med Dem! — Himlen opretholde Dem ved alle Livets Gjenvordigheder! — Himlen udgyde al sin Belsignelse i rige Strømme over Dem og Deres Huus. — Himlens Naade. —

Montville.

Er De oprigtig, Hr. Pater! har De alt sagt nok; og i andet Fald, meget formeget.

Pater Ambroise.

O min Herre! De kjender ikke Mennesket.

Montville.

Forlad mig Hr. Pater! Disse hverdags Udraab, disse bittere Klager over Verden og Menneskene forekomme mig altid mistænkelige. Deres Stand, den milde Lære, hvis Tolk De er blevet, er bygget paa Tillid, Sagtmodighed og mange berfædne Dyder. Det er mig saameget mere usforklærligt, at De kan have noget at besvare Dem over. De føler Dem som den Første iblandt Deres Brødre; lever i Velstand og Overflod; — veed Dem for Fremtiden sikret for Næringsforger. De har frivillig valgt Dem en Stilling, hvori De uforhindret kan dyrke og udøve alle de Dyder, De veed at sætte saamegen Pris paa; og De tilstaaer jo selv, at De ikke savner Venner, som veed at paaskjønne Deres Ward og som vise deres Bud en blind Lydighed. Med eet Ord, Hr. Pater Ambroise! De har ikke Aarsag til at klage; i det mindste vil De ikke let saae Nogen til at troe dem berettiget dertil.

— Pater A m b r o i s e.
Jeg veed, at jeg ikke har den Lykke at behage Dem Hr. Montville; jeg har længe mærket det og beklaget mig derover; Og det Had, De uforskyldt nærer imod mig, gjør at alt, hvad jeg siger, forekommer Dem mistænkeligt. — Dog, Himlen er retfærdig! Den vil engang bringe Dem til at angre Deres Uretfærdighed imod mig; dette beroeliger mig. — For jeg spørge Dem min Frue, om Aarsagen til den urolige Stemning og øjensynlige Forvirring, jeg blev vaer hos Dem, i det jeg traadte ind her i Værelset?

Frue de S e n a n g e.

Ah! — Vi talede om Adelaide.

Pater A m b r o i s e.

Ja, — hvilket Tab! hvilket Tab! — Jeg kan bedst vurdere det; Thi hvis kjendte bedre hendes rene Sjæl end jeg? — Jeg, som var betroet at lede hende paa Vejen til den sande Lyksalighed her i Verden, og til den evige Salighed hieset. — Men det vise og almægtige Forsyn, som verler vore Glæder og Sorger — som ikke vil at vi skulle sætte vort Hu og vor Tanke til en flygtig jordisk Lykke; — dette Forsyn har villet krone Adelaides Dyd;

— har villet prøve Eders Standhaftighed — Eders Hengivenhed og Eders Taalmod. Men see! under de Smerter, som senderknuse Eders Hjerter — under de Taarer, som strømme fra Eders Pine, smage I alligevel en salig Trøst ved den Tanke: at bortkaldet fra alle Livets Plager — frelst fra alle de Farer, som true Uskyldigheden, med eet Ord: lykkelig, salig — over alt jordisk Begreb lykkelig! nyder nu Eders Adelsaide en himmelsk Salighed og venter Eder i Fredens — de Forklartes og Lyksalighedens Boliger.

Frue de S e n a n g e.

Dette Haab og Deres trøstende Betsalighed formaaer ene at lindre min Fortvivlelse.

Pater A m b r o i s e.

Bort Hjerte bør være roligt, naar det veed sig fri for Vebreidelser. Den Ulykke, som overgik dette Huus, bør De ikke angre; thi det stod jo ikke i Deres Magt at afværge den. Hvo tør tvivle om, at Moderen ikke gjerne havde frelst sit Barn?

de S e n a n g e.

Har man da Intet at bebreide sig, naar man lader sig overtale til at følge uoverlagte og farlige Raad?

Montville.
Naar man, forledet af Fanatismens bedragelige
Indskydelse, blindt hen lyder skindhellige Hytters
Beltalenhed?

Frue de Senange.
Min Gud! — Hvad siger I?

de Senange.
Jeg siger — at jeg har mistet min Datter. —

Montville.
(bæftig)

Og jeg — at det var en Nidding, som over-
talende Dig min Søster, til at lade Din Datter
blive hjemme, medens Du reiste til Paris, der over-
talende Dig til at indslutte hende i et Kloster, hvor
hun snart, hentæret af Sorg, i sin blomstrende
Ungdom endte sine Dage.

Frue de Senange.
Du forglemmer Dig min Broder! —

Pater Ambroise.

O min Frue! Det er ikke Dem — det er
mig, som er det Naal, hvortil de skavende Pile
sigtes. Men — Mistjender mig! — Fordømmer
mig, — Uretfærdige! — Alt — alt skal jeg udsæ,
svage Orm lide uden Knur, uden Brede eller Hevn.

Jeg har til Trost ved alle disse Forurettelser Bevidstheden i min rene og rolige Sjæl, — mit ærlige Hjertes Stemme, — Deres Venkab min ædle Fru; og — Himmelen! Himmelen, som kjender og vejer mine redelige Hensigter. — Tillad mig at gaar. Jeg seer at min Nærværelse mishager; og da jeg forud kjender det Had og den Fordom, disse Herrer nære imod mig, burde jeg ei aflagt dette Besøg, naar ikke min Agtelse og Hengivenhed for Dem, dyrebare Fru! og — en ulykkelig Ynglings Bønner — havde formaact mig dertil.

Fru de Senanog.
 Nei, Pater Ambroise! De skal ikke forlade mig. — Om end hele Verden, forledet af ubillige Fordomme, fordømmer Dem; skal De i mig dog altid finde en taknemmelig Veninde, som erkjender alt det, hun skylder Dem og Deres vise, gudfrygtige Veiledning. — Men, De talte om en Yngling; hvis Bønner tildeels havde bragt Dem hid. — Kan man gjøre noget for ham, saa tael! Hvem er det?

Pater Ambroise,
 Billeaume.

Montville.
 Billeaume?

de Senange.

Nu vel! —

Frue de Senange.

Det er altsaa for Billeaume De vil tale?

Pater Ambroise.

Hans Noviciat er til Ende. Imorgen an-
lægger han for evig denne Dragt.

de Senange.

Denne Dragt? — Billeaume. —

Montville.

Er det mueligt! — Alt i Morgen?

Frue de Senange.

Hvor han er lykkelig — som om nogle Øje:
blikke gaar hen for at nyde den stille salige Lykke,
som er ham beredt under Deres Veiledning og
kærlige Beskyttelse.

Pater Ambroise.

Men forinden at han byder Verden sit sidste
Farvel og bryder de Vaand, som forenede ham med
Samsundet; ønsker han at see en agtet Familie, i
hvis Skjød han i forrige Dage har været anseet
som Son. —

de Senange.

Han skal være mig inderlig velkommen!

Montville.

For ham staae mine Arme altid aabne.

Frue de Senange.

Jeg frygter, at jeg ikke kan udholde hans Nær-
værelse.

Pater Ambroise.

Det er en Trøst, som man ei bør nægte den
Ulykkelige: i Benskabs Arme at udgyde sin Sorg
og lette sit Hjerte.

Frue de Senange.

Vel! Lad ham da komme.

Montville.

Ja lad ham komme! Jil til ham — sig —

Pater Ambroise.

Han er her allerede — Han venter i næste Væ-
relse; men jeg vovede ikke at bringe ham uanmeldet.

Montville.

Lad ham komme! Skynd Dem!

Pater Ambroise.

Kolig min Herre! Fat Dem!

de Senange.

(Kaldende)

Picard! Picard!

Femte Scene.

De Førrige. Picard.

Montville.

Lað Willeaume komme ind.

de Senange.

Siig ham, at vi vente ham med Længsel.

Montville.

Jeg vil selv hente ham.

(Picard gaaer)

Pater Ambroise.

(Som hindrer Montville at gaae Willeaume imøde)

O min Herre! hvor Deres Bønskab er sømt
og varmt! hvor den er lykkelig, som De finder
samme værdig.

Sjette Scene.

De Førrige. Willeaume.

Montville.

Min Ven!

de Senange.

Willeaume! —

W i l l e a u m e.

Den Lykke er mig dog endnu beffaret, at jeg skal slutte til mit Hjerte det kjæreste, jeg har tilbage her i Verden. — Jeg skal end et Øjeblik nyde Livet. — Forlad naadige Frue! at den uslykkelige Willeaume endnu engang — for sidste Gang — viser sig for Deres Øjne.

Frue de S e n a n g e.

Jeg takker Dem ret meget for Deres Besøg: — men jeg haaber, at vi i Fremtiden stedsse maa regye Dem iblandt vore Venner.

de S e n a n g e.

O! At jeg ei i dette Øjeblik har Ret til at kalde ham min Søn, min elskede Søn!

W i l l e a u m e.

Deres Søn? — hvilket Navn! O min Fader! — De? — Og min Bens Søster søn? — Gud! — Nei denne Lykke var for stor for mig, til at den kunde gaae i Opfyldelse. — Lykke? — Du viste Dig kun et Øjeblik for at forsvinde for evig; men Du var grusom nok til at lade mig betale dette Øjeblik — det saligste Haab — med en Evighed af Qualer — Taarer og Savn.

Pater Ambrøise.

Min Broder! Du forglemmer Dit Kald: et Kald, i hvis Skød Du vil finde Trost og Lindring i Ulykke og Kummer.

Montvillie.

Willeaume! hvorfor skal jeg see Dig i denne Dragt — denne sørgelige Dragt? — I Din fagreste Ungdom, riig og elsket — af Naturen moder sig udrustet med Evner til at tjene og gavne Dit Fødeland og Dine Medborgere? — O Willeaume! hvorfor forlade Lyset, for i Mørket og Uvirk somheden at henslæbe et uselt Liv; ligesaa unyttigt for Verden, som plagende for Dig selv? —

de Senange.

Ja, hvor kunde Du fatte en saa fortvivlet Beslutning?

Willeaume.

Fortvivlet? — Ak! De har Ret. — De har med dette Ord nævnet min Tilstand. —

Pater Ambrøise.

(affides)

Ha! —

Frøede Senange.

Kjære Mand! Du veed ikke hvor mægtig og

uimodstaelig den evige Magt er, som drager Hjertet fra Verden.

W i l l e a u m e.

Jeg er ei forblindet og vil ei forblinde. — Om selv Religionen taledes — Gud! — Jeg be- kjender med Skamfuldhed — Jeg blev døv for dens Røst. — Allene Adelaides Død, som sønderknusede mit Hjerte, har gjort Alt. — Jeg har tabt — Den, som var mig kjerere end Livet — Min Glæde — Mit Haab — Mit Sindes Rolighed; — Alt, alt nedsteeg med hende i Graven. — Hvad har jeg nu at gjøre i Verden? — Eene, forladt og trostesløs? — Nei! jeg flyer den for evig. Skal man tjene Fødelandet, bør Sjælen eje al sin Styrke og Hjertet al sin Røe. Men mit Hjerte er sammen- krympet af sine Smertes — forblødet af sine Saar; — Min Sjæl er søv og uirksom. — Min For- stand svækket og vaklende. — Mit Hjertes Lidenskab og Fortvivlelse har forvirret mine Begreber; Kort, jeg er uskicket til alt. — Blot een Følelse; — een Følelse brænder endnu lige hæftigt i mit Bryst. Det er Kjerlighed! —

P a t e r A m b r o s i e.

Hvad siger Du min Broder?

W i l l e a u m e.

Sandheden. — Jeg har lovet Dem, min Herre, at forlade Verden, at begrave min Ungdom, mine Forhaabninger og min Kummer i Dybet af det Svalg, De har aabnet for mig, og det er imorgen jeg gjør dette vigtige Skridt; — jeg erindrer det vel. — Det er imorgen, at dette, de Ulykkeligens Fristed, imodtager mig i sit Favn, for aldrig mere at gjenstjenkes Verden og dens Tillokkelser. O jeg mindes det ret vel! Men — jeg har aldrig lovet at forglemme, at jeg har et Hjerter, at dette Hjerter — har tabt Alt! — at det endnu brænder og skal brænde, om selv i Afgrundens Dyb, af en Ild — som den Gud, til hvem jeg opofrede mig, aldrig skal kunne fordømme; thi han har selv tændt den og skjænket mig de Følelser, hvorved hele Naturen op lives. — Jeg har nu allerede sagt Dem, at Willes det af hende, som jeg har tabt, skal ledsage mig lige til Alteret — til Gravens Dyb — til Evigheds dens Port. — At jeg altid skal kunne see hende for mine Øjne, og at hun evig vil svæve for min Sjæl. — Adelaide! Adelaide! Du er allene til i mit Hjerter; og ingen Magt — hverken Død eller Grav, skal rykke Dig derfra. — I græde mine Venner! Hvorfor græde I? — Troe I maaskee,

at jeg er ulykkelig? — Nei! nei! — Den Dag var jeg ulykkelig, da Klokkernes sørgelige Lyd raabte i mit Øre: Hun er ei mere! Den Dag — da jeg saae den trange Bolig, hvori hun gjemtes, ned-sænkes til den evige Nat; da var jeg saa ulykkelig, at jeg aldrig kan blive det saaledes mere. — Fra denne Dag ophørte egentlig mine Lidelser. — Det er kun ved fuldkommen Bevidsthed, — ved en rolig Forstand, at man ejer Følelsen af sin Ulykke; men er alt længst forvirret. — Var det ved Dag eller Nat: jeg saae hende stedse. — (Sværmerisk) Ved Midnat sad hun klar og skinnende som en Stjerne og vinkede ad mig. Jeg saae hende! — Jeg ser hende — See der! — her! — ved min Side — hun smiler saa venligt til mig — Hun svæver som en Aftenvind omkring mig. — Jeg taler til hende og hun svarer mig. — Døin nu selv, om jeg er ulykkelig.

Montvillie.

End, hvilken Tilstand! — Ulykkelige! Du raser.

de Senange.

Willeaume fat Dem! — Jeg beder —

Pater Ambroise.

Min Broder! Kom til Dig selv. — Du kommer mig til at fortryde, at jeg har bragt Dig hid.

de Senange.

Ivende Offere! — Dette er det andet; —
Min Datter er ei mere: — Og Han — — O min
Kone! hvor vi ere at beklage.

Frue de Senange.

— Skaan mig — O forskaan mig! —

Billeaume.

Hvor er jeg? — O hvad seer jeg? — Hr.
de Senange! det er Dem? Min Belgjører!
De trykker mig til Deres Bryst — jeg seer Deres
Taarer. — Sikker har jeg atter været uden Bes
vidstshed. — (til pater Ambroise) Jeg lovede Dem, at
være rolig. Tilgiv! — Erindringen — det sønder
slidende Winde om mit Tab. — O mine Venner!
naadige Frue — Tilgiv! Jeg er mig ei selv magtig.

Frue de Senange.

— Billeaume! — Havde jeg kunnet forudsee
— O hvad jeg har at bebreide mig! —

Pater Ambroise.

De har formegen Følelse, naadige Frue! til at
udholde lige Optrin; de lider formeget derved. Min
Pligt tilføjer mig derfor, at anmode Dem, ikke
at sætte Dem blot for Følgerne af disse smertelige
Indtryk.

Frue de Senange.

— De har Ret! Jeg vil gaae. — Farvel Wil-
leau! — Farvel —

Willeaume.

Nei! nei! — De maae ikke forlade mig; —
ikke nu! — Jeg har saameget at sige Dem og —
mit Hjerte er saa fuldt. — O! De har været saa
haard imod Adelaide og mig. — Jeg beder Dem,
svare mig! Hvortil nyttede denne Reise til Paris?
hvorfore uden Adelaide? uden Deres eneste
Datter? — Jeg maa have Svar — Berøelige
mig; jeg bønfaller Dem! —

Pater Ambroise.

Min Broder — det er paa Tiden at gaae.

Willeaume.

Nei Pater Ambroise! Det er Tiden for
mig at blive. — Jeg er jo hos min Fader! — Vil
De rive Sønnen fra Faderens Bryst?

(Han kaster sig i de Senanges Arme)

Frue de Senange.

Ja min Søn, Du er i Din Faders Arme!

Pater Ambroise.

Frue! jeg beder Dem at gaae. — De kan
ikke udholde det. —

W i l l e a u m e.

Nei! o nei! Svar mig først! — Hvorfor —
hvorfor begrave Deres Datter i et Kloster? — O
den arme Adelsaide! Hun græd saa bittert —
fastede sig for Deres Fødder; kysede Deres Hænder
og bad saa barnligt sømt. — Hun var saa kjon!
Saa god! — Hun bad Dem med en saa kjærlig,
saa rørende Stemme; Jeg græd — tiggede, og
bad. — Alt forgjæves! — Hvorfor var De saa
unaturlig haard — saa grusom ubevægelig? —

Frue de S e n a n g e.

W i l l e a u m e, hav Barmhjertighed! Jeg beder —

W i l l e a u m e.

Barmhjertighed? — Ja! — Havde De det
da med Os? —

Pater A m b r o i s e.

Min Broder følg mig! — Jeg befaler det.

W i l l e a u m e.

J Morgen befaler De og jeg adlyder. Men
idag — idag er jeg endnu frie. — (til de Senange)
Min Fader! — Moderen var ubevægelig — haard
som Klippen og kold som Marmoret. Men De
min Fader — hvorfor overgav De Os? Det var
for Deres Øjne ligesom for mine, lat man slæbte

den ulykkelige Dige til Klosteret — til Fængslet — til Graven. — Jeg saae med taarefyldte Øine efter dem, da de drog bort; — Ogsaa Du min Fader, græd og var rørt. Men hun — Din Hustru — Adelaides Moder — hun saae min Fortvivlelse med tørt Øje og koldt Hjerte og — taug. Jeg ilte til Klosteret — jeg bankede paa Portene; — Ak! de vare tillukte, tillukte og laasede for mig — blot for mig — O Adelaide! som din Moders Hjerte. — Sex Maaneder henrandt — hvad siger jeg? — Nei! en Evighed for min Uro og Smerte. — Hver Dag vandrede jeg omkring Klosterets Mure. Mine Sukke og min klagende Stemme gjenslød for; gjæves i de tomme Hvalvinger. — Forgjæves anraabte jeg Himmelens Tjenere om Naade og Medlidenhed af Deres Mennekelighed. — De smilte kun ad mine Taarer. — Endelig hørte jeg Dødsflokkens lyde, — jeg blegnede — mit Blod styrknede i mine Aarer — jeg raabte — spurgte og — for første Gang fik et Svar: — Hun er død! Hvem? — Store Gud! — Adelaide — de Senanges Datter — Min Elskede! — — Rasende Fortvivlelse bemestrede sig mig — jeg vilde med Magt bryde de Laase, som hindrede mig Indgangen og skilte Os fra hinanden; — jeg vilde døe med hende, og maatte

Jeg ei dette, da — levende begravet ved hendes Side.
— Man bortjog mig. — Jeg forsvarede mig med
en Afspindigs hele Kaserie — led mig løs og styr-
tede ind i Kirken — og hvad saae jeg der? En
Ligkiste. — Gud! Den Ligkiste, som indsluttede
min omme, min tilbedte Adelaide. — Jeg kastede
mig over den, og — fra dette Øjeblik har jeg kun
en dunkel Erindring om hvad der er foregaaet med
mig. — O! havde de Grumme forundet mig
Døden, istedet for at opholde Livet hos mig. — Et
Liv, ene bestemt til Qualer og Smertes, tusinde
Gange bittere end Døden.

Frue de Senange.

Han senderknuser mit Hjerte.

Pater Ambroise.

(affides)

Hvor det fortryder mig, at jeg har bragt ham
hid! —

Montville.

O Billeoume! Søg ved Dine Venners
Barm et trøstende Fristed: og Du vil vorde helbredet.

Billeaume,

Det var her — her for Eders Afsyn, at jeg
daglig tolkede hende min Kjerlighed, og — I den

gang tillod det. — Det var her — at hun tilsvor mig, evig at elske mig; — Det var her — hvor med Hjertet og Sjælen fuld af hende — kun af hende! — at jeg forsøgte paa at bringe hendes Billede paa Lærvedet, for at give Verden et Begreb om den Skønhed — den Ufsyd — den himmelske Ynde, som saa overflødig var udgydet over hendes hele Væsen. — Kjerlighed førte min Pensel og — det lykkedes. — (I det samme kaster han Ninene op til Portraitet og iler hen for at drage Gardinet fra —) See! Der er hun! Det er Adelaide! — Gud! —

Frue de Senange.

(Kaster sig paa Knæ foran Portraitet)

Min Datter! — O jeg døer! — —

Pater Ambroise.

Hvilket Raaserie!

(Han løfter Frue de Senange op, og fører hende til Sophaen)

Montvillie.

Hvilket Syn!

de Senange.

Smertelige Erindring!

Willeaume.

(Kastende sig paa Knæ for Frue de Senange)

De græder? — Det angreer Dem? — O saa har jeg gjenfundet Adelaides Moder! See paa

nig — blot et eneste smt Blik, og alt er forladt.
— Det er den sidste Gang jeg seer Dem; thi i
Morgen — O sig! sig blot at De ikke hader
mig! at De har tilgivet mig! —

Pater A m b r o i s e.

(affides)

Hvilken Forlegenhed! — hvad jeg lider — —

Frue de S e n a n g e.

Ja min Søn! Jeg tilgiver Dig — vilde
Himmelen ogsaa tilgive mig!

— I ræder min V i l l e a u m e s

(staar hurtigt op)

Du har jeg ei mere at ønske af Verden! Den
sidste Lyksalighed har jeg nydt. Adelaïdes Moder
har kaldt mig sin Søn! — Have I hørt det? —

(Han omsavner de Senange) O min Fader! — (rækk-

de Haanden til Montoille) Beklag Din ulykkelige Ven;

men glem mig ikke! — (derpaa kaster han sig i Pater

Ambroises Arme) Pater Ambroise! Jeg har ei

holdt mit Ord, — jeg har fortrønet Dem; —

Tilgiv!

Pater A m b r o i s e.

Kom, og — alt skal blive glemt. Kom! En
mild stille Lyksalighed vil styrke og give Dig Rolig-
hed i Sindet. Kom! — den venter Dig i vore sve-

delige Boliger. Tag Afsked med dine Venner.

Willeaume.

Naadige Frue — Min Moder! — vær lykkelig! tænkt stundom paa den stakkels Willeaume, der blev uhykkelig, fordi — han ei blev Deres Søn. — Farvel mine Venner! Søg ikke at trænge ind i det Mørke som skal skjule mig. — Ensomheden og Graven er nu mit eneste Haab. — Derfor — forsøg ei paa at afbryde den Røe, jeg der ventter at nyde. Jeg vil ingen af Eder see mere. Men — jeg skal aldrig glemme — Dig min Fader! — Dig, min Moder! — Dig min Ven! — Farvel! — Et evigt Farvel! —

Montville.

Hvorledes! Et evigt Farvel?

de Senange.

Uden Haab at see Dig igjen?

Willeaume.

Ja! uden Haab.

Montville.

Uhykkelige! — —

Willeaume.

(trædende hen under Adelaides portrait)

Og Du min Adelaide! Hvad Døden har

adskilt — skal Døden igjen forene. — (Et Pater
Ambroise) Kom min Ven! — Nu er det Tiden.
— Endnu et Øjeblik — og mit Hjerte brister. —
Farvel! —

(Han gaar hastigt bort, fulgt af Pater Ambroise)

S y n d e S c e n e.

de Senange. Frue de Senange.

Montville.

Frue de Senange.

(efter en lang Pause)

Ja, jeg har fortjent Dine Bebreidelser, omme,
ulykkelige Willcaume! Jeg føler at det er mig,
som er Aarsagen til Din Kummer. O! Om jeg
kunde sige: en uskyldig Aarsag.

de Senange.

Erindringen om det Forbigangne tjener blot til
at forøge vore Sorger; uden at tilbagegive Os det
Tabte i vores Lyksalighed.

Montville.

Jeg siger endnu, at det Slags Mennesker,
Pater Ambroise, hører til, gjør intet uden egen

nyttige Hensigter. Man burde altid følge dem i Sporet, for at opdage de hemmelige Driveffjædre, som bevirke deres Handlinger.

Frue de Senange.

Anklag ei Pater Ambroise; mit Hjerte frikjender ham. — Jeg er udmattet og behøver et Øjeblikks Røe, for at komme til mig selv. Det skrækkelige Optrin, jeg har været Vidne til, har frygtelig rystet mig.

(Hun gaar)

de Senange.

Det gjør mig ondt for hende. — Min gode Svoger! Du kjender hendes Fordomme og Svagheder; og alligevel saarer Du hende med nye Bebreidelser.

Montvillie.

Du har Ret. Men hendes Lettroenhed foruroeliger mig; saameget mere, som jeg er overbevist om, at hendes Skriftestader benytter sig deraf. Den Afstye, denne skindhellige Munk vækker hos mig, er for stor til at jeg kan skjule den.

de Senange.

Jeg føler, at jeg ei kan modsigge Dig; men jeg beder Dig blot erindre — at hun er Din Søster.

(de Senange gaar)

Ottende Scene.

Montville.

(Alene)

O min Søster! Du vilde være forlorcn, hvis det stod i Ambroise's Magt at fordærve Dit Hjerte i den Grad, som han forstaaer at forvilde Din Forstand. — Magtet Willeaume har forbudet mig at forstyre den Roe, han troer at finde inden Klosterets Mure; vil jeg dog hemmelig besøge ham. — Jeg skal opbyde alt mueligt, for at aabne dette unge forvildede Mennekses Øjne. Men det er sandt! Pater Louis glemmer jeg; — det er nu paa Tiden, at han venter mig. — Jeg vil strax gaae til ham.

Niende Scene.

Montville. Picard.

Picard.

Her er et Brev, man har bedet mig levere Dem.

Montville.

Læg det hen. — Jeg maa strax bort. — Jeg skal læse det, naar jeg kommer tilbage.

P i c a r d.

Jeg beder Dem, læs det forst. — Den, som
severede mig det, bad indstændig, at jeg vilde annode
Dem herom. — Det maa være af Bigtighed.

M o n t v i l l e.

Lad see! (Han aabner Brevet) Hvad! Ingen
Underskrift. — (Han læser) „Min Herre! Jeg har
„søgt Dem for en Time siden. De var da endnu
„ei kommet fra Deres Reise. Jeg brænder af Længs-
„sel efter at tale Dem. En aldrende Mand, som
„er i Deres Tjeneste og som jeg har talt med, kan
„sige Dem, hvem jeg er.“

P i c a r d.

Det er Pater Louis.

M o n t v i l l e.

(læser videre)

„Jeg undertegner ikke mit Navn. De kan let
„gjette Dem til Kapsagen, naar De af den omtalte
„Mand erfarer hvem jeg er. — Kom snart! jeg
„beder Dem ret indstændig! Det er mig umueligt
„at komme til Dem. Skynd Dem! Thi det gjæls
„der Deres Vens Liv og Nedning.“

Det er om Willeaume han taler! (læser igjen)

„Det jeg har opdaget er skrækkeligt. Det er
„gyselige Ting, jeg har at betroe Dem. Den
„Ben, som er Dem saa kjær, er i sin frygteligste
„Fjendes Vold. Han er forloren uden Redning,
„om ei hastig Hjælp kan træffes. Kan De ei idag
„udrive ham af hans Bødlers Hænder — imorgen
„er det forsilbig! — Skynd Dem! Al den djævels
„ske Ondskab, som unuenestelig Drift og sindrig
„Klygt formaaer at væbne imod Ustyldigheden; —
„skal De let kunne opdage og straffe. — Kunns —
„at De ikke taber Tiden.“ —

Hvilken Efterretning! — Billeaume i sine
Bødlers Magt? — — Store Gud! Giv mig
Mod og Styrke, og tillad Venskab at hævne Ustyldigheden og straffe Lasten! —

(De gaar)

Den her for sig selv er det som om
at det var en anden, som havde
sagt det. Det var som om det var
en anden, som havde sagt det.
— Hvad kan det være? —
— Det er det samme, som det er
for dig.

T r e d i e A c t.

(En Talestue inderst i Klosteret. — I Midten hænger
en Messing-Lysetrone, hvori tændte Lys.)

F ø r s t e S c e n e.

Pater Ambroise. — Pater Dominique.

Pater Ambroise.

Spurgte han virkelig efter Pater Louis?

Pater Dominique.

Ja, og som det syntes, lod det til at være
ham af Vigtighed, at faae ham i Tale.

Pater Ambroise.

Hvad kan Montville have at tale med Pater
Louis om? Og hvilke Forbindelser kunne de staae
i til hinanden?

Pater D o m i n i q u e.

Det kan jeg ikke udgrunde.

Pater A m b r o s i e.

Jeg har længe havt Mistanke til Louis. — Han ytrer undertiden visse Grundsætninger, — en vis Philosophie — jeg ikke kan udstaae — Domi-
nique! I nærværende Erilling har man nok at frygte af Montville; men have vi hemmelige Sjender skjulte iblandt Os, saameget farligere; især da disse have Leilighed til at efterspore ethvert af vore Skridt, for at komme efter vore Foretagender. — Har Louis seet Montville?

Pater D o m i n i q u e.

Nei — Det var mig, som Montville spurgte om Pater Louis. — Jeg lovede, at kalde ham; men derimod gik jeg til Louis og uden at nævne Montville sagde ham paa Deres Vegne; at han ikke maatte gaae ud. — Jeg gik derpaa til Montville og berettede, at Louis var gaaet ud i Skoven; og at Ingen vidste naar han kom tilbage; men vilde han vente efter ham, skulde han blive underrettet om, naar han kom hjem. — Montville venter nu i den yderste Sal. — Natten stunder til; og — man kan snart lade ham sige; at Klosteret skal lukkes. —

Pater A m b r o i s e

Min gode Dominique! Du har handlet flogt. — Men at Montville ikke vilde hellere tale med Willeaume, end med Pater Louis, det vækker min højeste Forundring; thi jeg har rigtig nok formodet, at han vilde forsøge alt, for at overtale Willeaume til at afstaae fra sit Forsæt. — Sikker nok paa Willeaume — da jeg er Herre saavel over hans Forstand som hans Svaghed — vilde det været uforsigtigt af mig, om jeg havde mødt hans Bøns frugtesløse Forsøg, med at overtale ham til vores Fordeel. Jeg havde derved kunnet vække den Mistanke, at jeg af egennyttige Hensigter havde overtalt Willeaume til at løsrive sig fra det almindelige Samfund. — — Nei! nej! Denne Willeaume, som — den snærpede Froken de Senange foretrak for mig; som jeg mere end hader; — Ved Djævlens! han er i min Vold. — Hans forvirrede Tilstand er mig Sikkerhed nok. — I Morgen fiernes han inden disse Mure for evig fra Verden. Ved Middag følge vi ham høitideligt til Alteret og — ved Aften beregne vi hans betydelige Ejendomme, som vores Bytte, og siden — siden gætter Du vel hans Skjæbne, min Broder?

Pater Dominique.
Hm! — En Maaned derefter har Døden beredet ham hans Seng. (Han peger imod Jorden) Der — der skal han ned; ned i den uopdagelige Klosterskælder; og da — er Du hævnet. —

Pater Ambroise.
Jeg hører Nogen komme — Det er ham! — Kom! Lad Os lade ham ene. — Eensomheden bidrager endmere til at forvirre hans Sandser og bringe ham i en bevidstløs Fortvivlelse.

(De gaar ud paa den anden Side)

A n d e n S c e n e.

Willeaume.

(Han kommer langsom ind, med Armene over Kors og Blikket vendt imod Jorden. Efter at han har gaaet noget frem og tilbage, blot yttrende sin Stemning ved nogle uvilkaarlige Suk, udbryder han paa engang:)

Jeg har seet hende! — Ja det var hende! — Adelaide! Min elskede Adelaide! — Dette Portrait er mit Arbeide. — Lykkelige Liv

mer, da jeg arbejdede derpaa! — Hvorfor ere I svindue? —

(Han stiller en Stool frem; forestillende sig hvortedes Adelaide har sat sig paa den)

Saaledes sad hun — saa nær stod jeg hende. — Jeg skuede hende ind i det himmelske Afsyn og malte Træk for Træk. — Hendes Billede var længst i min Sjæl — hvert et Smil af hende; trangte sig dybt i mit Hjerte. — Derfor — derfor kan jeg ikke glemme hende — ikke glemme hendes Billede — Ha! (Han støder Stolen bort) — O hvad Livet er mig ufordrageligt! — Lad Os mødes snart — milde Himmel! snart! — I Morgen! O hvorfor ikke idag? — Barmhjertige Gud! Du som tilgiver, hav Medynk med min Svaghed og bær over med Din uslykkelige Skabning. — Adelaide! ved Dig svandt min Døds; — ved din Død min Forstand. — Jeg kan ei hellige andre mine øvrige Dage end hende — og hendes Minde. Mine øvrige Dage? — Gyselige Øjeblikke, hvori jeg uophørlig skal aande under jamrende Sukke og smertelige Lidelser. Gud! har Din Wiisdom ogsaa be- regnet mig disse? — Adelaide er ikke mere, og jeg aander endnu? — Hvor er det muligt! — Den Haand, som jeg saa inderlig trykkede til mine Læber,

er længst fald og henvisnet. — Og jeg aander end?

— Forfærdelige Tanke!

Tredie Scene.

Willeaume. Montville.

Montville.

(endnu i Døren)

Jeg hørte en Røst — en kjendt Stemme!

Willeaume! O min Ven!

Willeaume

Montville, Du her? Erindrer Du ikke
hvad jeg har bedet Dig om? — Jeg er død for
Verden! Jeg gjentager det endnu engang.

Montville.

Og jeg fordrer af Dit Venskab endnu en Sam-
tale. — Ere vi allene? Kan ingen høre Os?

Willeaume.

Her er man ikke sikker for at overrumple. Dette
er Talestuen; den er fælleds for Alle i Klosteret.

Montville.

Har Lad Os betjene Os af Djeblikket. Ubetankt
somme! Hvad er det, Du agter af foretage Dig?

— Hvorfor begrave Dig levende inden disse Mure?

som allene ere en Tilflugt for Anger og Fortvivlelse, og en Voelg for de nedrigste Hensigter? — Hvorfor vil Du, som fri Mand, paalægge Dig Lænker? — Utaalelige Lænker! — Hvilke Aarsager kan Du have, som kan forsvare den Uret, Du staaer i Begreb med at tilføje det Almindelige og Dine Medborgere, som Du ved Dine Kundskaber, Dine Talenter kunde været nyttig? Hvad kan forsvare, at Du vil give slip paa den Lyksalighed, Din betydelige Formue kunde forskaffe Dig, i det Du rakte den Arme en hjælpende Haand og averterede den Ulykkeliges Taarer? — Og i hvis Hænder overlader Du Dine Ejendomme? — Hvorfore være afhængig af Pater Ambroises Wyndighed? — Hvor kan Din Fornuft tillade Dig denne Oposrelse af Din Selvstændighed; og at underkaste Dig en blind og slavisk Lydighed, — som Du alt imorgen ved Foden af Alteret skal tilsværge — den Nedrigste blandt Hyklere! Hvad har Du at sige hertil? — Du var aldrig forhen tilbøjelig til at ændse Fordomme og Fanatisme, aldrig have disse forhen virket paa Din Sjæl. — Jeg beder Dig — bønfaller Dig — samle Dine Kræfter! Fat en rask og øjeblikkelig Bestumning og afstaae fra Dit urimelige og grusomme Forsæt. —

W i l l e a u m e.

Jeg har tabt alt — og min Fortvivlelse —

M o n t v i l l e.

Du har prøvet Lykkens ustadige Omskiftelser. Men hvilken Dødelig har ikke det? — Det er sandt, Man har tilintetgjort Dit kjæreste Haab; vækket Dig skrækkelig af en salig Drom; — berøvet Dig Din elskede Pige. — Jeg tilstaaer, at Dit Tab var stort, var smerteligt. Men Du er en Mand! Du har et Fødeland at tjene! Kan dette ikke vække Dit Mod?

W i l l e a u m e.

Mod? Jeg har nok, for blot at ønske mig Døden; med mindre — havde jeg forlangt selv fremsskynder den. —

M o n t v i l l e.

Det er altsaa i et Kloster, at Du venter Døden! — Du ønsker den — søger den, og — Ubesindige! Du vil imorgen tilsværge den Almægtige, Dine Tankers og Handlingers højeste Dommer, at opofre ham Dine øvrige Dage; — jeg gyser derved. —

W i l l e a u m e.

Min Formue overlader jeg i Kirkens Bøld, og Religionens Tjenere skal vorde de Fattiges Formøgn.

dere. O! Jeg skal dog døe med den quægende
Træst, at den Arme skal bevare og velsigne mit
Eftermale.

M o n t v i l l e.

Og hvorfor ikke selv efter egen Overbeviisning
anvende Din Formue? Troer Du at Dit Puske
opfyldes? At Din adle Hensigt ei misbruges?
— Slige Folk, som disse saakaldede Religio:
nens Tjenerer, der staae under Pater Ambroises
Bestyrelse, troer Du at vilde hjelpe den Arme og
milde den Ulykkelige's Kaar? — Nei! Din For:
mue, tabt for Dig, tabt for de Ulykkelige, skal
affene vorde et Nøv for disse strafværdige og ørkes:
lese Væsener, der ikke kan anses uden som en
trykkende Byrde for det Almindelge. — Den lette
Naade, hvorpaa De erhverve Din Formue, vil
befordre deres Laster — skjule Hykieren og belanne
Fanatismen. Og dette er Dit Værk! — Anvender
Du saaledes det Dig af en lykkelig Stjæbne be:
troede Gode, kan Du da være tilfreds? O sig
det! Kan Du da være lykkelig?

B i l l e a u m e.

Hvad siger Du?

Montville.

Ulykkelige! Ved Du ikke, i hvis Hænder Du overlader Dig?

Willeaume.

Jeg har ikke fundet Nogen værdigere end Pater Ambroise, til hvem jeg kunde fortroe mig, Nogen, i hvis Favn jeg kunde finde en mere søm og deeltagende Trøst. — Ambroise har afstøret mine Taarer og stillet min Fortvivlelse. — Jeg er nu her; — jeg ønskede kun at komme her; thi — her er det at Adelaide hviler; — nær herved gemmes hendes Stov. — Blot en Muur adskiller Os. — Jeg maatte være nær hendes Grav; thi — kun der kan jeg leve — kun der skal jeg døe. —

Montville.

Kjender Du ogsaa den Mand, til hvem Du har betroet Dig, som Du anseer for Din Støtte, — Din trostende Ven?

Willeaume.

Pater Ambroise? —

Montville.

Frygt Alt! — Skulde kun Ingen høre Os? —
Kjender Du Pater Louis?

W i l l e a u m e.

Nøje kjender jeg ham just ikke. Vi sees daglig; men jeg har mærket, at man hindrer, at vi skal være allene sammen.

M o n t v i l l e.

Han har været hos mig; — han har skrevet mig til. — Men rober jeg ogsaa at betro Dig — hvis Du var istand til at forraade mig?

W i l l e a u m e.

Hvorledes! Du tvivler om min Tausshed? —

M o n t v i l l e.

Jeg frygter intet af Dit Hjerter; men — Alt af Din forvirrede Sindstemning. Imidlertid jeg skal forklare mig, og Du skal frelses. Pater Louis skulde jeg efter Aftale træffe her; jeg kom derfor herhid. Jeg havde alt ventet en Time; Pater Louis kom endnu ikke. Man sagde mig, at han var gaaet ud; men at jeg kunde oppebie hans Ankomst i en af Salene. — Pater Louis kommer endnu ikke. — Taalmodigheden forgaar mig; — jeg gaar ud og forvirder mig i Gangene — kommer omsider her for Døren — hører Din Nøst og træffer Dig. — Det som Pater Louis, efter hans Skrivelse at demme, har at betro mig, angaar Dig og er af

yderste Vigtighed. — Jeg skal forelæse Dig hans Brev, og da maa Du selv afgjøre Din Skæbne.

F j e r d e S c e n e.

De Forrige. Pater Ambroise.

(I det Øjeblik, Montville aabner Brevet for at læse det, træder Pater Ambroise ind)

P a t e r A m b r o i s e.

Jeg har ikke været uvidende om Deres Besøg, Hr. Montville! og har ei villet berøve Deres Ven den Glæde at see og tale med Dem. Imod min Villie nødes jeg nu at sige Dem, min Herre! at den Tid er omme, som vore Love foreskrive Os at tillade en Fremmed at opholde sig her. — De vilde forlade, at mine Pligters Strænghed byder mig, at —

M o n t v i l l e.

Jeg skal strax forlade Klosteret. Men vil De ikke tillade mig, blot et Quarteer endnu at tale i Genrum med min Ven?

P a t e r A m b r o i s e.

For Deres Skyld Hr. Montville, har jeg allerede overfædet den Grandse, som min Pligt

uden Hensyn paa Personer, paalægger mig; og det er mig umueligt, at tillade Dem længere at opholde Dem her.

W i l l e a u m e.

Hvorledes min Broder! Blot et Quarteer?

Fater A m b r o i s e.

O Willeaume! Hvad fordrer Du af mig? (tit Montoise) Man vil berøve mig en Ven, en om og hengiven Ven! nplig vundet for mit trofaste Hjerte; mig, som — næst Gud — skal her forsones ham med hans Lidelser i Verden. — Og jeg skulde ikke afværge dette Forsøg, der for evig tilintetgjorde Haabet om at nyde den salige Belyst, at bringe et Menneske tilbage til sig selv ved vor dyrebare Religions almagtige Bistand? Nei! — O Willeaume! Man vil stille Os ad. — Hr. Mont; villes Bektalenhed har jeg Aarsag til at frygte; men nei! Du hverken bør eller skal opofres for Venstabs indtagende Forsørelse. — Man skal ikke rive Broderen fra Broderens Bryst! Jeg tør ikke tillade, at Du nu overgives til denne toitelose Verdens Udsvævelser og forferiske Glæder, som blot tilbagekalder Dig, for at berede Din Fordærvelse og Undergang. Nei! Du har lovet, at jeg i Dig skulde

finde en Ven, og jeg nyder længst en Forsmag af denne jordiske Salighed, som for stedse skal gjøre mig lykkelig. Og jeg skulde saa villigt afstaae fra et saa hjært Haab? — den, hvis Taarer jeg aftror rede, — hvis Ulykker jeg ved Religionens velsignende Kraft vidste at lindre, — som i mine Arme fandt Trost og Husvælsse, — han — han skulde kunne være istand til at gjengælde mig med den sorteste Utaakommelighed? Nei! Det er uhørt! Det er ikke mueligt!

M o n t v i l l e.

Jeg er ogsaa hans Ven, og en oprigtig Ven; som — fraraader ham at begrave sig i et Kloster, hvis Kald han som forledet ei kjender til; som — paastaar, at han ei bør foretrække en Stand, der rimeligt endnu af de Sammenlevende vorder bandlyst; — en Stand, som vel i Fortiden har havt ædle Hensigter til Øjemeed, men hvis Medlemmer — Tid efter anden — ere vanslagtede fra Forsædrenes rene Dyder og hædrende Formaal; som gjøre Lovter om Fornægtelse og Afholdenhed, og leve i Uoprigthed og Bellyst; — som love Fred og Lydighed, men leve i Tvødragt og blodige Optrin; — som sværge den Almægtige en hellig og ubrødelig Tilbedelse og — — — dog, jeg behøver ikke nærmere

at forklare mig. — De forstaaer mig, min Herre! — Med eet Ord! Ege til det sidste Øjeblik af hans Noviciat, skal jeg ved det sande uskromtede Benskab besværges ham at træde tilbage; og — man skal endda ikke faae Aarsag til mistænke mig for, at jeg har havt egennyttige Hensigter, for at tilvende mig noget af hans Formue.

Pater A m b r o i s e.

(til Montville)

Min Ven! Hvor kan Du tillade at jeg paa en saa høist uanstændig Maade fornærmes? Du veed selv bedst, om jeg nogenstunde har talt med Dig om Anvendelsen af Din Formue, omendskjøndt min Pligt fordrede det, da alle de Midler og Ejendomme, som tilfaldt denne hellige Bolig, gaae igjennem vore Hænder, for at tildeles de Nødlidende. O hvilken Salighed venter Dig! naar Du med Os skal opsøge sige Ulykkelige, som ere vor samme Omfarg værd. — Du vender Dig fra mig! Du undviger mit Afsyn; — Gud! jeg seer det — jeg har tabt min Ven! —

B i l l e a u m e.

Nei — O nei! — Skulde jeg kunne glemme den som har viist mig saamegen Æmhed? Nei, det kunde, jeg aldrig. — Dog kan jeg ikke nægte, at

Montvilles Ord have gjort et stort Indtryk paa min Sjæl. — Han har med de lyseste Farver udmaalet hvad jeg er mit Fødeland skyldig og hvilke Forbindelser der burde kalde mig tilbage til Samfundet.

Montville.

Fat Mod, Forvildede! Vils Dig som en Mand, og tilbagegiv Dit Fødeland en nyttig Medborger. —

Pater Ambrøise.

(med forstilt Sagtnødighed)

Ja, han har Ret. — Gaae tilbage til det Samfund, hvorfra De kom; — jeg skal ikke forhindre det. — Siden han — siden De saa vil. — Der, ja der vil De sikkert finde slige Glæder — (med Bitterhed) Glæder, som Klosterlivet ikke kan tillade. — Ja! jeg tilstaaer, i den store Verden, — i Kredsen af prunkende Yppighed — af stejende og vilde Forlystelser, — omgivet af forførte Væsener, som ikke vil spare nogen Umage for at behage Dem. Der, ja der — skal De, lidt efter lidt, glemme det Maal, — det Maal hvortil De her har sigtet, — for hvilket De høitideligen lovede at opofre Deres øvrige Dage. —

Willeaume.

Grusomme! hvilken Erindring vækker Du hos mig? —

Vater A m b r o i s e.

Hvorfor skulde De ogsaa vrosre Dem? —
For et hensandsrende Støv? — Det kan jo ikke
engang bebreide Dem. — Ha! —

W i l l e a u m e.

(med Udbrud af heftig Jalousie, kaster sig i Vater Ambroises Arme)

Af! — Ad elaide! —

Vater A m b r o i s e.

(griber ham hurtigt ved Armen og fører ham hen til Vinduet,
som han hæftigt støder op)

Der — der hviler Hun! — — —

W o n t v i l l e.

Hvortil denne utidige Paamindelse?

Vater A m b r o i s e.

Og hende! — hende — som Gud selv havde
udlaaret for Dig, kunde Du saa let — saa snart
forglemme? —

W i l l e a u m e.

(i højeste Affekt)

Aldrig! Aldrig! —

W o n t v i l l e.

(med Hæftighed)

Ulykkelige, hvad er Dit Forsæt?

Pater A m b r o i s e.

Du bør leve og døe nær hende!

W i l l e a u m e.

Det har jeg lovet hende; det skal — det
maa jeg holde. — (til Montville) Farvel min Ven!
— Jeg erkjender Dit Venskab; men min Beslut-
ning er fattet og er urokkelig. — Lev vel!

M o n t v i l l e.

Svage Menneſke, hvad gjør Du? Du er
forloren om Du følger hans Raad. — Hør mig
blot endnu et Øjeblik!

W i l l e a u m e.

Jeg er jo alt forloren; jeg er død for Verden.
— Modtag min sidste Omarmelse og — glem ikke
at jeg var Din Ven; — kun mindre lykkelig end Du. —

(Han gaaer hurtig bort)

F e m t e S c e n e.

Pater A m b r o i s e. M o n t v i l l e.

(Montville bliver staaende i den største Bestyrrelse, med
foldede Hænder og Blikket vendt imod Jorden.
— Pater Ambroise betragter ham med en lumsk
Glæde; efter en Pause træder han hen til ham og
figer i en hykkelsk rolig Tone:)

Pater A m b r o i s e.

Det er sildig min Herre, og Klosteret skal
luffes. — Forlad! —

M o n t v i l l e.

Jeg læser i Din Sjæl den bjævelske Glæde
over Din formeente Sejer; men denne Sejer skal
blive kort. — Jeg kjender Dig, Du skindhellige
Munk, og min Opmærksomhed skal ledsage Dig. —
Skjæls Nedrige! —

(Han gaaer)

S j e t t e S c e n e.

Pater A m b r o i s e.

Nedrige? — Ha! ha! ha! — Det er Dig,
som bør skjæls. Du drømmer ikke om, hvor
langt Munkenes Hævn kan strække sig.

S y v e n d e S c e n e.

Pater A m b r o i s e. Pater E u s e b i u s.

Pater E u s e b i u s.

(med en siden Haandtygte)

Jeg mødte Willeaume bleg og næsten ude
af sig selv. Det er godt, at vi alt i Morgen kan
tringe ham til Noe.

Pater A m b r o i s e.

Meget rigtig; nys var af vor Stræben nærsien bleven tilintetgjort. Montville traf ham her, og — Willeaume var næsten overtalt til at forlade Os, hvis jeg ei i rette Tid var kommet til, og — Adelaïdes Navn, anbragt paa rette Sted, i Forening med hans Sindsförvirring havde atter holdt ham tilbage. —

Pater E u s e b i u s.

Har da denne Montville saamegen Magt over ham?

Pater A m b r o i s e.

Ja! men denne Montville skal vogte sig; — Vi have Hemmeligheder, som trodse al Fare. Hvorledes? Har jeg ikke holdt skjult for alle Menneskers Öjne den Forræders Skjæbne, som efter tyve Aars Plager, først for en Maaned siden endte sit usle forhadte Liv i vor underjordiske Kjælder? — Han havde selv Leilighed til, i tyve Aar — Ha! ha! ha! — at se og erkjende, at han udspandt sin usle Tilværelses Traad i åaben Begrævelse. — Men, det var en retfærdig Straf fordi han vovede at røbe vore Hemmeligheder. — Frygt ikke Eusebius! Jeg behøver blot en kort Tid

for at udføre min Plan, — en Maaned endnu —
siden maae de gjøre hvad de vil.

Pater Eusebius.

Men hvad jeg tilraader er, at vi ei glemme
Pater Louis. Han er den eneste, som mulig kan
vide noget, og som, understøttet af Montville,
kunde berede vort Fald.

Pater Ambrosius.

Pater Louis? — Hvis han befindes, at have
villet berede vort Fald, sandeligen — Havnen skal
ikke udeblive. Tys! Jeg hører nogen. — Det er
Willeaume. Hans tungsindige Griller føre ham
herhid; maaskee troer han endnu at finde Mont-
ville her. — Lad Os gaae. Jeg har flere vigtige
Ting at betroee Dig. Tilsig de andre Pater, at de
komme til mig i mit Varelse i Taarnet. — Siden
skal vi alle samlede gaae til Willeaume og paa
det kraftigste styrke ham til Høitideligheden imorgen.

(De gaae)

Ottende Scene.

Willeaume.

(allene)

Montville! Montville! Nei han er
borte. — Jeg hørte ham tale — jeg gjenkjendte hans

Stemme, og allerede — allerede har han forladt mig. — Det er nu et Aar siden, at jeg tabte Alt, — siden jeg tabte mig selv. — Hvad har jeg mere at tabe? Livet? O! Jeg skulde ansee det som en Binding af den højeste Lykke, om det sidste Øie blif nærmede sig.

N i e n d e S c e n e.

Pater Louis. Willeaume.

Pater Louis.

Er det Dig Willeaume?

Willeaume.

Hvad vil Du mig?

Pater Louis.

Jeg søger Dig. Jeg har noget magtpaaliggende at sige Dig. — Med eet Ord: jeg kommer for at frelse Dig! —

Willeaume.

Frelse Mig?

Pater Louis.

Har Hr. Montville været her? Har Du talt med ham?

W i l l e a u m e.

Za. —

Pater L o u i s.

Jeg fik ham ikke i Tale; — man har Miste-
tanke til mig. — Jeg har været indelukket i mit
Kammer medens han var her. Willeaume! hør
mig med Taalmodighed! Pater Ambroise og
hans Sammensvorne overlægge i dette Øjeblik i
en hemmelig Sammenkomst en nye Grumhed. —
Jeg beder Dig! Tilbagekald Din Forstand! Væbn
Dig med Mod og Kraft! — Et Øjeblik sildigere
og alt er forloren; — hør mig! — Tillad mig at
jeg erindrer herom: — Du har tabt Adelaide?

W i l l e a u m e.

For evig! —

Pater L o u i s.

Kjend da den Nidding, som har forvoldet hen-
des Dod. —

W i l l e a u m e.

Hvem? —

Pater L o u i s.

Din Medbeiler! — Den, som nu har et uind-
krænket Herredømme over Dig, som i Morgen
bestemmer Din Fremtids Skjæbne — en djævelsk

Slange, ved hvis Hjerte Du hviler; men som under Venfjabs Maske, lidt efter lidt, trykker Dig Braadden ind i Hjertet — Pater Ambroise!

W i l l e a u m e.

Han? — Retfærdige Himmel! — Nei! —

Pater L o u i s.

Du tvivler? — Jeg skal overbevise Dig. — Du mindes den Ildsvaade, som for nogle Maanedes siden fortærede en Deel af Klosteret. — Ilden brød heftigst ud paa den Side, som beboes af vor uverdige Forstander. — Han var fraværende. — Som Faren var størst, ilede jeg til. — Pater Ambroises Bærelser vare alt angrebne af Luerne; — jeg løb ind i det indre og reddede af det, jeg troede var vigtigst og kostbarest. Et Chatol var aabent — jeg samler alt ud af Skufferne og redder det fra Luerne, som truede mig selv med at blive et Offer for min Nidkærlighed. — Jeg har det Reddede til mit Kammer og ilede tilbage for om jeg endnu kunde blevet mere nyttig. — Ilden sluktedes — Alt blev lidt efter lidt stille. — Den afbrudte Røe indfandt sig atter; og jeg gik tilbage til mit Kammer. Iblandede Papirer, jeg havde reddet, blev jeg et aabent Brev væg; — det kunde ei undgaae min Opmærksomhed.

at det var Fruentimmer; Skrift. — Begyndelsen, som jeg imod min Villie kom til at læse, gjorde mig forundret og vakte min Nysgjærighed. Brevet var fra Abbedissen i Klosteret her ved Siden af. — Ved det blev jeg underrettet om, at der findes en underjordisk Gang imellem begge Klostre, som allene er kjendt af Pater Ambroise og hans Fortroelige; og som de undertiden betjene sig af til deres hemmelige Foretagender. — Dette Brev, som indeholdt lutter Nedrigheder og de forfæsteste Affværligheder, ledte mig Vebredelsen over mit nysgjærige Forhold. Jeg foresatte mig at efterforske hvem det ulykkelige Offer var, som var Formaalet for deres skammelige Underhandlinger; og snart erfarede jeg, at — Adelaide —

W i l l e a u m e.

Adelaide — og Pater Ambroise! — Ambroise? — Bliv ved — jeg beder! tacl —

P a t e r L o u i s.

Hans uvardige Elskov til Adelaide! — hans taileløse Attraa og lastvardige Hensigter viste sig altfor tydelig i Abbedissens Svar. Hun er et værdigt Sidesykke til Middingen. Begge betjente sig af alle muelige Midler — Bønner og Løfter, for at

forlede og forføre Adelaide; men forgjæves. —
Hun vilde sine det rædsomme Opholdssted, søgte om
Natten et gunstigt Øjeblik, men blev opdaget; og
nu spærrede man hende inde, som en Fange. —
Frygten for at Adelaide skulde, ved hendes For-
ældres Tilbagekomst, røbe dem og Deres mislykkede
Nedrighed, og de derved paadrage dem den retfærdigste
Straf, bragte Dem til at — affige Adelaides
Dødsdom, og ilende beredte de alt til denne Straf-
felige Handling. — Saaledes blev Din uslykkelige
Elskede et Offer for den sorteste Ondskab. — Saa-
ledes endte den uskyldigste Pige sit unge Liv.

Willeaume.

(kastende sig i en Stool)

Jeg fortvivler!

Pater Louis.

Nei Willeaume! O nei! Kom til Dig
selv; og betank hvad som forestaaer Dig. — Endnu
er det Tid at afværge det. —

Willeaume.

Ja — Ja! — Mit Hoved er saa tungt —
jeg er saa forvirret — jeg veed ikke af mig selv;
— Der skulde altsaa findes Menneffer saa grus-
somme? — Og Han! — Han, som trykte mig saa
haeftigt, saa ømt til sit Bryst; — som begravd saa

ufkrømtet mit Tab? som med det inderligste Ben-
skab deelte min Jammer og min Smerte. — Han
skulde — forfærdeligt! umenneskeligt! — Nei!
denne Synd — hvorved selv Naturen gysar, kunde
han ikke begaae; umueligt!

Pater Loui s.
(tager et Brev frem, som han har haat gjemt paa Brevet)

Umueligt? — Væs! — Jeg har seet Pater
Ambroise vise Dig flere Billetter fra Abbediasen,
hvori han har beklaget Savnet af Adelaide med
en djævelsk Forjættelse. — Du kjender vel hendes
Haand?

B i l l e a u m e.

Lad see! — Ja det er hendes Haand!
(Han læser Brevet med svag Stemme og stigende Uroelighed)

„Min Ven! Vi ere forlorne! Adelaides
„Forældre have skrevet mig til, og — maaskee ere
„de alt paa Tilbagereisen. — Den ubøjelige narag,
„rige Pige fortæller med sine Venner, om at opdage
„Alt. — Jeg kjender hende. — Hun har Character
„og vil sikkert holde sit Løfte. — Man maae altsaa
„bestemme en Udvei, der kan sikre os for ei at blive
„røbede. — Hun har atter forsøgt paa at undvige;
„og — gjør hun det endnu engang, kunde det maa-
„ske lykkes. Blot et Par Ord til Svar, — og

„inden tre Dage, skal hun ikke være istand til at
 „foruroelige Os mere.“

(Det sidste læser han med qvart Stemme; og sætter sig derpaa
 som bedøvet)

Inden indtræder Pater L o n i s.

Adelaides Død — som blev bekendtgjort tre
 Dage efter dette Brevs Dato, — viser tydelig Mid-
 dingsens Evar. Du veed Du Alt! — Broden er
 opdaget. — Du var en farlig og forhadet Medbei-
 ler. — Du skulde først bedrages og siden straffes.
 — Man tragter efter Dit Liv. — Naar Du har
 aflagt det høitidelige Lovte, overladt Din Formue
 til Bytte for disse Misdædere, — vil Hevn og
 Forsølgelse dræbe Dig her — i Lastens og Fordær-
 velsens Bolig. — Død for hele Naturen, skal Du
 her — udholdende Deres Grusomheder — henlæbe
 et usfelt Liv. — Du vil døe tusinde Gange inden
 Du ophører med at aande. (Efter en pause) Du
 svarer mig ikke? — Kommer Du vel ihu, at det
 er i Morgen, at Lankerne vente Dig? — Red
 Dig! Endnu er det Tid! Men den tabes ved
 hvert Øjeblik. — Jeg skal bidrage dertil. Flugten
 er den eneste Udvei. Jeg skal følge Dig og nyde
 den Glæde at have frelst et ædelt Menneske fra
 Fordærvelsen. — Jeg er mistænkt; — jeg veed det.

— Min Undergang er sikker, og alt siger mig end:
og, at den er nær for Haanden. — Jeg har ogsaa
blot et Øjeblik til min Redning. — Jeg har lykke-
ligviis faaet Nøglen til Kirkegaarden. — Kom! Til-
føldet er gunstigt; lad Os benytte Os deraf inden
vore Bødser fuldbyrde vor Dom. —

W i l l e a u m e.

(springer op næsten rasende)

Hvor er Han? Hvor er Han? — Du skiz-
ler Dig Uhyre! Men jeg skal finde Dig. — —
O! jeg skal hevne Dig, elskede Skygge! — —
Disse Menneſker — Bødser — Djævl; — Ha!
— — A d i e a i d e ! — Jeg hører Den Røst! Du
nævner mit Navn? — (Han gaar hen til Vinduet) —
Jeg ſeer Dig! — Du ſtiger bleg og blodig op af
Graven — Du ſtrækker Dine Arme ud imod mig,
— Du væbner mig ſelv med det Sværd, ſom ſkal
gjennemføre Dine Mordere. — Ja! Jeg ſværges
at jeg ſkal nytte det. — — —

P a t e r L o u i s.

Rasende! hvad er Dit Førsæt? — Hvad vil
Du gjøre?

W i l l e a u m e.

Sønderrive hans ugudelige Hjerte! bade mine
Hænder i hans sorte Blod! — See! Det vil jeg.

Pater Loui s.

For Guds Skyld fat Dig! — Du gjør Os
begge ulykkelige —

Willeaume.

Adelaide, jeg skal hevne Dig! Skal det end
koste Blod og Liv. —

Pater Loui s.

Lad Os flye. — Kom! o kom! — —

Willeaume.

Jeg flye? Jeg flye, uden at straffe disse Uhyrer?
og nu, da Adelaide kalder mig? Nei! Hevn
eller Død! Blodig Hevn over disse Mordere! —

Pater Loui s.

Dine hæftige Udbrud forraade Os. — Wille-
aume! Du gjør mig Ulykkelig; jeg gjentager det
endnu engang. —

Willeaume.

(i den højeste Affekt)

Adelaide! Adelaide! — Jeg kommer —

Pater Loui s.

Du skal følge mig; — rys! — Jeg hører no-
gen — Ulykkelige! — Det er ude med Os. —
Det gjelder vort Liv. — Kom! frels Dig! Kom
o kom!

W i l l e a u m e.

«Som Pater Louis forgjæves søger med Magt at føre med sig

Slip mig! — Jeg vil først hevne Mordet —
siden skal jeg følge Dig. —

Pater L o u i s.

Siden er det forsibdig! — O kom! — Man
nærmer sig. — —

W i l l e a u m e.

Slip mig! — O Adelaide! Adelaide! —

Pater L o u i s.

Nu vel! saa doe siden Du saa vil. — End
saae min gode Billie! —

(Han gaar hastig bort)

T i e n d e S c e n e.

W i l l e a u m e.

(allene)

— Djævel! hvor er Du? — Jeg skal opsøge Dig,
om Du endog alt var i Helvedes Afgrund. — O
— Det fortner for mine Dine! — Fortvivlelse! —
Kaserie — Blodtørst — — Store Gud! Du som
straffer Misgjerninger, staae mig bie! — Overlad mig
ham som et Offer for den retfærdigste Hevn. — O

mine Knæ vakle; — jeg — o! — jeg er saa af-
mægtig — jeg —

(Han vakler hen til Stolen, men falder ved Siden af den)

Ellevte Scene.

Willeaume. Pater Ambroise. Pater
Anastace. Pater Eusebius. Pater
Dominique og flere Munkke.

Pater A m b r o i s e.

Hvilken Allarm! Hvo vover at forstyrre den
hellige Nøe? — — Hvad er det? — Willeaume
allene — i denne Forsatning! — — Jeg hørte en
Fremmeds Røst; — Nogen har været her. —

Pater A n a s t a c e.

Ja, han var ikke allene; jeg hørte tvende tale
sammen. — Lad Os søge overalt. —

Pater A m b r o i s e.

(Med neddæmpet Stemme)

Eys — vores vigtigste Omsorg maa først være,
at faae ham bragt til sig selv. — Han er endnu i
Besiddelsen af hans Formue. — (Han gaaer hen til bæn)
Willeaume! Min Ven! — Min bedste Ven!
Kom til Dig selv! — Gode, kjæreste Willeaume!

Willeaume.
Hvem kalder mig? —

Fater Ambroise.

Den, som Du elsker som en Fader og som er yderst bedrevet over at see sin Søn i denne Tilstand. —

Willeaume.
(reisende sig halvt op)

Hvor er jeg? —

Fater Ambroise.

I Din sønneske Vens Arme! —

Willeaume.
(seer paa ham og støder ham derpaa med Forstræffelse fra sig)

Du! — — Du? — — O min Gud! — —

Fater Ambroise.

Du skyder mig fra Dig. — Hvorledes? —
Du gyser ved at see mig? —

Willeaume.

Ja — jeg gyser. — —

Fater Ambroise.

Algode Gud! — Hvad er min Brøde?

Willeaume.
Umenneffe! Navn ei Gud! — Du vover at
spørge om Din Brøde?

Pater A m b r o i s e.

Hvilke Udtryk! — — Hvad har jeg da gjort?

B i l l e a u m e.

(Hydinger op)

Myrdet! Ladet myrde! — Forbandelse over Dig, Du nedrigste blandt alle Hyklere! som nærer en Djavels forteste Anslag i Dit Hjerte; medens Du maler Dit Ansigt med Gudsfrygtigheds Maaske. — Hun er død! — Og Du er uvidende om Din Brøde? — Da Din — Din Morder-Haand har underskrevet hendes Dødsdom.

Pater A m b r o i s e.

(Med forsiit Sagtmodighed)

Billeaume, Du er syg! — Uden Sandsker!

— Hvor det smerter mig at see Dig i denne Forsfatning. — Du veed ikke hvad Du siger — Din

Tunge raser; men — Dit Hjerte har ingen Deel deri. — Min Ven! Min Broder! Min Sønn!

Jeg besværger Dig, ved Venstabs salige Almagt!

Lat Dig! — Jeg holder det ikke ud at see Dig i denne Tilstand. — Kjend mig igjen! Det er Am-

broise som taler til Dig. — Jeg fortjener ikke —

B i l l e a u m e.

Himmel! Jeg er uvæbnet! — — O misde

Forsyn! Du som læser i hans Sjæl. — hvis Al-

videnshed kjender hans Middingsdaad, — lad mig
udsøve Din Retfærdighed! — lad mig straffe Over-
trædelsen af Dine hellige Bud — af Din bedras-
gende Tilbedelse — paa ham — ham! Udskudde
af Menneskene! —

Pater A m b r o i s e.

(Kaster sig paa Knæ og strækker sine Hænder imod Himlen)

Store Gud! Han — som anraaber Dig om
Hevn og Forbandelse over mig; — Han er i dette
Øjeblik sig ikke selv bevidst; — Tilgiv ham hans
Synd! Jeg bønfaller Dig herom. — Ikke hans
Hjerte; nei! hans syge Sjæl er det, som leder ham
til denne Affindighed. —

B i l l e a u m e.

Affindighed? Nei! nei! Du bedrager Dig
Uhyre! — Din Grumhed og min Fortviøvelse gjens-
fjender mig min Forstand. — Det er mig, der an-
raaber den Gud, som Din hykkelske Tilbedelse van-
helliger og som snart skal straffe alle Dine Misgjer-
ninger; — thi Du er moden. — Døkket er faldet,
Masken er Dig afrevet, og — Din Time er kom-
met. — Jorden vil nægte Dig sit Skjød; thi de
sotte Manders Afgrund aabner sig allerede under

Dine Fædder, Nidding! — Jeg skal snart møde
Dig igjen. —

(Han vil gaae)

Pater A m b r o i s e.

Hvor vil Du hen? Holder ham tilbage! —

Pater E u s e b i u s.

Bliv! —

B i l l e a u m e.

Forsrædere! Djævelens Haandlangere! Vove I?

Pater A m b r o i s e.

Du kommer ikke af Stedet. — Du taler om
Brøde — om Hævn? Forklar Dig! Jeg vil have
Lys i denne Sag; — jeg frygter Intet; men —
jeg vil vide. —

B i l l e a u m e.

Du frygter intet? — Læs Fordømte! (Han

åber ham Brevet, som han fik af Pater Louis, men mærker i det
samme hans Uforsigtighed og søger forgjæves at rive det fra
ham igjen) Gud! hvad har jeg gjort? — O Louis!

Pater A m b r o i s e.

Alt er opdaget! — Jeg er forraadt. — —

Pater D o m i n i q u e.

Vi ere forlorne! — Louis — Ha! —

Pater A n a s t a c e.
Der er ingen Tid at tabe — Handlingen maa
følge Tanken! —

Pater A m b r o i s e.
Forbandelsen ramme Louis! Ham er det,
som er Forraderen.

Pater E u s e b i u s.
De grusomste Piinsler straffe ham herfor.

W i l l e a u m e.
Umennesker! hvad have I for?

Pater A m b r o i s e.
Dominique! iil med nogle af Brodrene
forud, for at fængsle Louis. —

(Dominique gaaer)

Pater A n a s t a c e.
Ambroise! Vi have kun een Udvei.

Pater A m b r o i s e.
Velan da! — Den Dom, hvormed Du har
truet mig, skal ramme Dig. — Døe! — Og denne
vigtige Hemmelighed, som Du har opdaget, — skal
begraves med Dig i en evig Nat. — Fængsler ham!

W i l l e a u m e.
Hvorledes? — Barbarer!

Pater A m b r o i s e.

Fører ham bort! —

W i l l e a u m e.

(som gjør Modstand)

Alsmægtige Gud, forsvær mig! — Blodterstige
Tigre! Skjælv! — (med Hænderne imod Himten) Du!
min eneste Tilflugt, frels mig! — Beskyt den
Ufskyldige og straf Misdæderne! — —

Pater A m b r o i s e.

Slæber ham bort! — Dval hans Skrig —
stop ham et Torklæde i Munden — saa! — Ingen
Raade! — Ingen Medlidenhed! Lad Os døe, om
det er vor Skjæbne; men lad Os døe havnede!
— Afsted! — —

(Under aavatte Skrig om Hielp; slæbe de ham voldsomt bort)

Fjerde Act.

(Skuepladsen forestiller tvende underjordiske Fængsler, som ere deelte efter Længden af Theatret, og adskilte ved en Mellemmur. Det paa høire Side for Tilskuerne er for Munkene, og det paa venstre for Nonnerne. — I Nonnernes Fængsel sees et Leje i Forgrunden, hvorpaa en Halm-madras; ved Hovedet er en stor Steen, hvorpaa staer en svagt brændende Lampe. — Munkenes Fængsel er aldeles mørkt. Siden naar det oplyses, sees ligeledes et Leje, noget længere tilbage; og i Forgrunden en Steen til at sidde paa. — Ved den ene Side ere tvende Lemme i Gulvet, som ned til en Begravelse. — I Baggrunden er et Bitterværk og bag samme svære Jerndørre i hvert Fængsel.)

Første Scene.

Udelaide.

(Hun er iført en graae Nonnedragt, som af Tiden er satmet. — Stig og med udslaget Haar ligger hun sovende paa Lejet. — Efter en Pause vaagner hun)

Belgiørende Sovn! Du er ei heller mere den Ulykkelige Ben. — Gud! At jeg selv i Drømme

skal beholde Erindringen om mine Plager og Følelser af mine Lidelser. — Det er grusomt! — Om ogsaa den døende Mæthed, hvori jeg aander, for et Øjeblik lukker mine forgrædte Øine; martres jeg strax af de skrækkeligste Synet af min Phantasie. — Et blegt sukkende Gjenfærd forfølger mig i denne rædsomme Eensomhed. — Sønnen flyer mig og, — mine Øine aabne sig for at møde det sig nærmende Dødens Billede. — — O! hvor den er lykkelig, som selv i sin Ulykke kan sumre nogle Øjeblik bort af sine Lidelser. — Lykkeligere er dog den, som sover, for aldrig mere at vaagne. — — — Han var her ved min Side — jeg gjenkjendte ethvert Træk — han strakte sine Arme imod mig og raabte: Ade; taide! — Billeaume! Elskede Billeaume! Din Adelaide er ei mere til for Dig; — og, dog aander hun kun for Dig. — Min Ungdom — Mit skønneste Haab — Naturens Gude — Alle Jordens Glæder ere begravede med mig i denne evige Nat. — (Hun reiser sig) Hvad har jeg gjort de Grumme, som saaledes forfølge mig? Hvorved har jeg fortsat denne forfærdelige Tilstand? — Jeg har kæmpet imod Forførelsen; — jeg har kjædet og med Foragt afvist en Middings skændige Hensigter; — Mit Mod har seiret over den nedrige Abbedis-

ses syndige Forsøg paa at forhandle min Uskyld — mit Liv. — — — Liigklokkens sorgelige Lyd, som forkyndte min foregionne Død, naaede selv mine Øren. — Jeg har endog seet den bedrægelige Liigkiste, som udsiltes for at beskues af dem, som elskede mig; — af dem, der begravd mig som død. — Ak! De vidste ikke, at jeg nedsteeg levende i Graven; — medens disse følesløse Qvinder og ryggesløse Mand, med en Forstillelse uden Lige, anraabte Himlen om Naade for dens Sjæl — som de opofrede til de skrækkeligste Qvaler. (etter en pause) Døden! Døden er det eneste Haab, jeg har tilbage. O! hvorfor tæver denne min sidste Begjæring? — Dette Brød — dette Vand — som holder min ulykkelige Tilværelse, bringes mig nu fjeldnere og ei som forhen. — O! hvorfor ophøre de ei ganske med at bringe det? — Mine Lidelser vilde da og snarere ophøre. — (Man hører en fjern Kirkeklokkes) Nu holder de Bøn i Klosterkirken. — Det er altsaa Morgen, eller — er det Aften? Skjøndt Tiden martret mig; kjender jeg dog ei dens Gang. — O! hvor ofte opsendte jeg ei mine Bønner paa samme Tid; — monne Gud ei høre dem? — — —

(Hun knæler ved sit Bæje i en bedende Stilling)

E h o r.

(Af Nonner, ovenfra)

Du! Hvem Altrets Flamme luer,

Du, som i vort Hjerte fluer;

See! Vi knale for Dit Bud.

Dig, vor Andagts Hymner lyde;

Dig i Lovsang vi udblyde:

Herre, Fader, Ven og Gud!

(Hun rejser sig)

Gud være takket! Jeg magter dog endnu at bede, og at bede af Hjertet; — ei som de hisset oppe — de love ham blot med Tungen. — —

(Hun gaaer med vakkende Trin omkring i Fængslet)

Forgjæves — forgjæves er det, at tanke paa at undslye disse gyfelige Mure; ingen Straale af Haab vil oplive denne Tanke. — Nei det er umueligt! — (rester en pause) der var dog en Tid, at jeg vovede at haabe — at jeg endnu drømte mig en lykkelig Fremtid. Ak! den er og forsvunden. —

(Hun nærmer sig Muren og peger paa den)

Der var det — just det! Hvor jeg engang horte det banke, — det var der jendensfor, at jeg

synes at høre et besværligt Arbejde; ligesom om nogle vilde trænge sig herind. — Nu er den evige Taushed vendt tilbage. — Hvor jeg har grædt over Savnet af denne Lyd! Det var dog et Selskab i denne frygtelige Eensomhed; — maaskee — tænkte jeg — er det en Ulykkelig, ligesom jeg, der søger Friheden. Gud! bad jeg: at det maatte lykkes ham; saa redder han maaskee ogsaa mig. — (Hun tvister) Nei, jeg hører intet mere. — Alt er tyst; — den Ulykkelige har endt sine Lidelser i Dødens velgjørende Arme, eller maaskee han er frie? — Død eller frie? — O! i begge Tilfælde lykkeligere end jeg. — Jeg er endnu til; skøndt mit Liv blot er en lang smertelig Dødskamp. — — O mine Forældre! mine grumme, dog elskede Forældre! — Hvor kunde I saaledes uden Medlidenhed opofre mig? Det eneste Barn! — Dersom I nu saae den stakkels Adelaide. — Da vilde Eders Hjerter bløde over hendes sørgelige Skjæbne. — — —

Gud! en lidenende Gysen gennemfarer mig — det blandes for mine Pine — (Hun valter hen til Lejet) — Om det sidste — længe ønskede Øjeblik nærmede sig — O! — Willeaume! —

(Hun lægger sig afmægtig paa Lejet)

Anden Scene.

(Munkenes Fængsel naades i Baggrunden)

Pater Eusebius. Pater Anastace.

Pater Eusebius.

(sættende en Lampe paa en Steen)

Nei, siger jeg Dig; det er usandsynligt. — Denne Kjelder kan umiddeligt opdages; — ingen Dødelig formaaer at trænge ind i dette hemmelige Dyb.

Pater Anastace.

Men om Montville — om Pater Louis, som er flygtet fra Os —

Pater Eusebius.

Pater Louis har ingensinde havt vores Fortroelighed, og kjender ikke dette Fængsel. — Frygt kun ikke! Man vil vistnok spørge efter Billeaume; men herpaa er det let at svare. — Han var jo — vanvittig; er — bortløbet og — Vi kan ikke vide hvad han i hans Raserie kan have foretaget sig. — Sandsynligst har han i Afstandighed ombragt sig selv. — Vi lede i nogle Dage, søge om ham ved Søer og Damme; og saa fremdeles. — Han er ikke at finde, og — efter kort Tid vil han ei erindres mere. — Vær Du kun rolig! — Natten falder paa

— Vi ere uden Vidner; og alt omkring Os ligger
i den første og dybeste Søvn. Kom! Havnens
Time er for Haanden. (De gaae)

T r e d i e S c e n e.

Udelaide. (allene)

(Hun reiser sig halvt op)

Jeg gaander endnu; — det var blot en For-
smag paa Døden; — O! maatte snart dens hele
Nydelse følge.

(Hun bliver siddende nedsinket i dybummer)

F j e r d e S c e n e.

(Munkenes Fængsel aabnes)

Pater Ambroise. Pater Eusebius.

Pater Anastace. Pater Dominique

og flere Munk. Billeaume.

(Billeaume med et Lorklæde bundet for Munden slæbes ind af
Munkene. Han forsoarer sig; men med udmattede Kræf-
ter; omsider fæste de ham til Jorden)

Pater A m b r o i s e.

Afskyelsesværdige Formaal for mit Hød og mit
Koserie! Forson her en Brods, som mit Hjerte

aldrig kan tilgive, — Lev — for at see hvert Digs
Blik; og lev atter op til nye Qualer. — Luk Dine
Øjne for Dagens Lys; thi det ser Du aldrig mere.
— Kom mine Venner! —
(Han og de andre Munké gaar, og tiltaase Fængselsdørrene)

F e m t e S c e n e.

Adelaide. Willeaume.

(hver i sit Fængsel)

(Willeaume, liggende paa Jorden med Lærklædet for
Munden, næsten uden Sands. — Af og til hører
man nogle qualte Suk og utydelige Ord)

A d e l a i d e.

Med hvilken Rolighed jeg skal forlade dette
bittre Liv. Med Glæde skal jeg give Jorden igjen
Laanet af et Støv — som oplivedes blot et Øjeblik,
for at marvres og siden at forsvinde.

W i l l e a u m e.

(Reisende sig halvt op, støttende sig paa den ene Arm. Med
den anden Haand river han Lærklædet fra Ansigtet)

Hvor er jeg? — — Hvor bleve de? — —
Mine Øjne see intet her i Mørket; mit Hoved er
saa tungt og mine Sandser saa forvirrede. —

A d e l a i d e.
Og Du min Elskede; — Naaskee Du i dette
Øjeblik sukker ved dens Grav, som aander endnu —
og aander blot for Dig. — Eller — tumler Du
Dig i Verdens vilde og støjende Glæder? — Nei!
— o nei!

B i l l e a u m e.
Mørket tager af. — Jeg kommer til mig selv
igjen. — Mine Kræfter oplives. — Mine Sandser
opløres. —

A d e l a i d e.
Og disse Dørre skulle aldrig aabnes — aldrig
aabnes mere for mig.

B i l l e a u m e.
(gaaer omkring i sit Fængsel)
Tykke, uigjennemtrængelige Mure — Jerns
dørre — Og intet Middel til — — (Han forsøger
paa at opbrække Jerngitteret) Afsnægtige Naserie! — O
det er forgjæves! — Fortvivlelse — Død og For-
tvivlelse! — Ha! hvor villigt gjentager ikke denne
hvalvede Hule Ordet: Fortvivlelse! — —
(Han sætter sig paa Stenen)

A d e l a i d e.
I lang Tid har jeg nu ikke seet et levende
Bresen hos mig — Ak! Jeg kan ei heller haabe, at

faae nogen mere at see. Mine Qualer maae altsaa, endeligen, have tilfredsstillet mine Tyranners Hevn; De ere omsider vakte til Medlidenhed og tillade mig at døe. —

Willeaume.

(Springer hæftig op)

Og der er en Gud til? — En Fader for hele Naturen? Hvis Varsen er Medlidenhed, Naade — Kjerlighed og Barmhertighed? — Og hans Tjenerere? — Nei! Disse Munkke ere ikke hans Tjenerere! De vanhellige dette Navn. —

(Han sætter sig igjen paa Stenen)

Adelaide.

(Som seer, at Lampen er nær ved at slukkes, skynder sig til den)

Vil ogsaa Du — mit kjæreste Selskab, forlade mig? Du var længe min eneste Trost. — O! lad ikke din velgjørende Lue slukkes, at jeg Ulykkelige skal overgives til et endnu rødsommere Mørke. — Samle Dine Straaler! — (Hun hævder noget Drie i den) Snart kan jeg ei heller nære Din Flamme mere. Lys mig endnu nogle Øeblikke og snart — skulle vi slukkes tilsammen, — evigt slukkes. —

Willeaume.

(Som i Afstandighed)

Men siige Synder og en evig Retfærdighed! — siige Misdædere og en alvidende Gud; — Kan

dette forenes? — Ubegribelige Almagtige! Du som raader over Verdens og Menneſker — Du! som ſkænkte mig et Liv — et Liv, jeg ikke had Dig om — Du, ſom forudſaae Udfaldet af min ſkjæbne og alligevel gav mig Tilværelſe. — Udnuk i det mindſte Følelſen i mit Bryſt af denne Tilværelſe! — Virkningen paa min Sjæl, ſom — o! tilintetgjer mig heller ganſke; og jeg ſkal da kunne takke Dig. Hvad enhver opſtigende Tanke, ſom — ſom — o! jeg føler det; at den i dette Øjeblik fortørner Dig. — Tilgiv mig, evige miſkundelige Gud; Min Sjæl gyſer ved ſin rædsomme Stemning.

(Han ſtøtter ſig op imod Muren)

A d e l a i d e.

Willeaume! Willeaume! — Hvor ofte har ei dette elſkede Navn gjenlydet i denne øde ſtumle Hvelving. — Du er frie! har maaskee glemt mig; — maaskee forglemte Din Eed. — Og jeg —

W i l l e a u m e.

(ſeende ſig omkring)

Hjſet ere tvende Lemme i Jorden; — den ene aaben; — det er maaskee en Grav, — en Grav for mig! (Han gaaer hen og ſeer ned i den) Ja! Det er mit ſidſte Friſted! — Der ſkal alle mine

Lidelser ophøre; — der skal jeg ei forfølges af Bødd
og Ondskab. — Der vil det være forbi. — Der
er Ro og Fred — evig Fred! — —

A d e l a i d e.

Hvilke Afsættelser omgive min Sjæl! — Hvilken
følsom Følelse gennemstrømmer mit Blyst? — —

B i l l e a u m e.

Hvad ser jeg? — Paa denne Steen ere
kradsede nogle Ord. — (Han ser nøie til) Himmel!
— „Sag og Haab!“ — Ja det staaer der! —
Haab? — Store Gud! Haab i Fortvivlelsens
Bølg? — Ja jeg vil søge. — —

A d e l a i d e.

Mit Hjerte er roligere; det banker med mindre
Smerte. — Hvilken ukjendt Kraft! — En Følelse,
jeg ikke kan beskrive; en velgjørende Stemme synes
at opholde mig for Livet. —

B i l l e a u m e.

(Som har søgt overalt; lægger sig paa Knæ og griber i Fær-
ringen paa den tilfaldne Lem og løfter den op; men
da han ser ned i den, farer han med et Skrig forfar-
det tilbage)

Gud! — Et død Menneske! —

A d e l a i d e.

(Efter en Pause)

Salige Minde af mine fordums lykkelige Dage!
— Dem kunde de dog ei berøre mig. — Lad mig
beholde dette Gode! Flye ei, søde Erindringer
min Sjæl! — Lær mig at haabe og lide — indtil
det er forbie. — O! Endnu engang at haabe? —

B i l l e a u m e.

Jeg er endogsaa her omgivet af Liig? —
(Han bøjer sig og seer ned i den anden Grav) Levninger af
en nedstyrtet Muur — Grus — nogle gamle Klæ-
der. — Forfærdelige Opholdssted! — (G det han rei-
ser sig, støttende sig ved Mellemmuren i Forgrunden, seer han
noget skrevet paa den) — Bogstaver — Skrift —
Lad see! (Han læser) „Efter tyve Aars misfomme-
ligt Arbeide, er det lykkedes mig, at bryde en af
„de Jernstænger løs, som holder denne indesluttede
„Grav til Muren. — Hvo Du end er! saa drag
„Nytte heraf. Du vil finde Stangen i Graven,
„skjult under Gruset; hvis den ei er faldet i mine
„Bodlers Hænder.“ (Han stiger ned, søger og finder den)
See her! her er den! O hvis jeg kunde — jeg
maa læse videre: — „En Steen har dulget mit
„Arbeide: — den er omtrent halvanden Alen neden
„for dette, til høire; den er let at kjende; thi der

„findes Blod paa den, af min saarede Haand.“
(Han søger efter den) — Her! — jeg har funden den.
„Bryd med Jernstangen under samme Steen, og
„Du vil, med noget mere Kraft end jeg har, maa:
„fæe blot behove en søje Tid for at fuldende mit
„mangeaarige Arbeide. — Jeg føler Kraftesløshed
„og Døden i alle mine Aarer og — kan ei mere. —
„Høster Du nogen Frugt af min Møje — da elsk
„min Erindring og beklag min Skjæbne. — Farvel!“
(Han knæter) Algode Gud! Som jeg nylig fortov:
uede — paa hvis Barmhjertighed jeg vovede at
tvivle; — forlad mig min Syno! Jeg anraaber
Din Mildhed, — Din Naade — O! Lad mig
ved Din Bistand fuldbyrde dette Værk.

A d e l a i d e.

Forsvorne Haab! Du Himmelens dyrebareste
Gave! Du forlader Os dog ikke forend med Livet. —

B i l l e a u m e.

(brydende med Jernstangen i Mellemmuren paa det omtalte Sted)

See der! — Jeg har fundet Stedet. — O
ylfsalige Tanke! Jeg skal mueligt gjenvinde min
Frihed — Atter see Dagens Lys. — (Han bryder med
voldsom Kraft) Falder Forsværelsens Mure! — Syn:
ker i Gruset! — — Naatte kun ei mine Kræfter

svige mig! — (Han støtter sig et Øjeblik paa Jernstangen)
Gud! giv mig Styrke og understøt mit Mod! —
(Han bliver ved at arbejde. — En stor Steen falder ud og der
ses en dyb Indgravning i Muren.) O! —

A d e l a i d e.

(lyttende)

Hvad hører jeg? — —

W i l l e a u m e.

(Bliver ved at bryde i Muren, og mange Stene falde ud)

Det lykkes! O det lykkes! Tak! i hvo Du
end var; jeg skal maaskee have Dig at takke for
min Frihed. — Kunde jeg kun fordoble min Kraft. —

A d e l a i d e.

(som nærmer sig Muren)

Denne Banken og Bryden i Muren er aldeles
ligesom den jeg forhen hørte; dog stærkere. (Hun
ræster sig paa Knæ) Store Gud! Om mine lange
Lidelser har formaaet at mildne Din Bredde: o! saa
overgiv mig ikke; lad mig ikke døe Fortvivlelsens
skrækkelige Død. — Du veed, at jeg ei har fortjent
saamange Qualer og Smerter. — Naade! Naade!
Lad mig anden Gang kunne takke Dig for Livet. —

W i l l e a u m e.

Frihed! Frihed! — O livsalige Tanke! un-
derstøt mit Arbejde. —

(Flere Stene og Genus falde ud)

A d e l a i d e,

En Rast! — Jeg hørte en menneskelig Stemme. —

B i l l e a u m e.

Hvilken Lyd! — Hvad er det? —

A d e l a i d e,

Atter den samme Stemme! — O den trænge
sig ind i mit Hjerte! — —

B i l l e a u m e.

Min Gud! Der er et Menneske indenfor;
— sikkert ogsaa en Ulykkelig. —

(Han arbejder med Anstrængelse)

A d e l a i d e.

(Som ved Muren forsøger paa at bryde nogle Stene løs)

Her — paa dette Sted er det — jeg skal
hjælpe Dig; men jeg er saa svag; — mine Hænder
der ere matte og have ingen Kraft. — Jeg magter
ikke. — (En Sten faldt ind i hendes Fængsel; hun sætter
tilbage) — Store Gud!

B i l l e a u m e.

Jeg hørte et Skrig. — — —

A d e l a i d e.

(Stønder sig isjæn til Muren)

Hvo Du endogsaa er. — Forbarme Dig over en
Ulykkelig. — Frels mig! — frels mig. — —

W i l l e a u m e.

— En Fruentimmerrøst? — Sat Mod Ulykkelige!
— Endnu et Øjeblik og — maaskee ere vi begge
frie. — —

(flere Stene falde ind)

A d e l a i d e.

— Hvad var det? — Denne Stemme — Denne
fjendte Stemme — O! — — Skulde det være
mueligt? — Nei! — O! — (Hun griber Lampen og
holder den til Rabningen ind til Willeaumes Fængsel; og i det
hun ser ham, giver et Skrig) Det er ham! — O jeg
dør! — —

(Hun falder afmægtig til Jorden og Lampen slukkes)

W i l l e a u m e.

(Arbejdende med høvstig Sver!)

Sikkert endnu et Offer — jeg skal befrie det —
eller — vi skal døe tilsammen. — Rabningen i Muren
er nu saa stor, at han kan gaae der igjennem. Han træder ind
i hendes Fængsel) Ogsaa et Fængsel — — Er her
nogen? — Hvor? — Her er radsomt mørkt. —
(Han gaaer tilbage i sit Fængsel, henter Lampen og skunder
sig atter igjennem Rabningen) Ulykkelige! — Hun er be-
svimmet. — Kom til Dig selv. — Frygt ikke for
mig! Jeg er ogsaa ulykkelig og derfor Din Ven.
— O maaskee Din Befrier! — (Han har imidlertid
sat Lampen paa Stenen; og løftet Aelide halvt fra Jorden op

paa sit Knæ; med den høire Haand holder han hende om Livet
og med den venstre stryger han hendes lange Haar fra Ansigtet)
— Adelaide! — Gud, det er hende! — Ade-
laide! — — —

A d e l a i d e.

(Kommande til sig selv)

Hvo kalder mig? —

B i l l e a u m e.

Adelaide! — —

A d e l a i d e.

Billeaume! — Det er Dig? — — O! —

B i l l e a u m e.

Du lever? —

A d e l a i d e.

Ja min Elskede! — — Jeg seer Dig igjen?
— Gud! —

B i l l e a u m e.

Og Du lever! og — her? De djævelske Bar-
barer! — Hvilke Lidelser Du har maattet udstaae.

A d e l a i d e.

O! sig blot, at Du elsker mig — og jeg
har glemt dem alle. —

B i l l e a u m e.

Om jeg elsker Dig? — Med Dig tabte jeg
Alt i dette Liv — Med Dig vinder jeg, selv her i

Afgrunden, et Paradiis. — Min elskede Adelaide!
Samle Dine Kræfter! Lev og Haab! — Hjælp
Din Ven at bryde Dine og hans Lænker. — Frihed!
O Frihed! — Livet og en lykkelig Tilfredshed skal
som Belønning krone vore Anstrængelser. —

A d e l a i d e.

Allene og uden Haab, var det kuns Kjærlighed,
der opholdte mig. — Kjærlighed har seiret over Lis
delses og Død! Og nu — da jeg ser Dig igjen,
— skulde da Kjærligheden ei give mig Styrke nok
til at overvinde Afmagt og Frygt? — —

(Man hører Alarm udenfor)

W i l l e a u m e.

Hvad hører jeg? —

(Udenfor Willeaumes Fængselsdørre høres Alarm; deels af stærk
Banken og Bryden af mange og støjende Stemmer, alt
imellem hinanden, som nærmer sig mere og mere)

A d e l a i d e.

Hvilken Stai af blandede Stemmer! Hvad
kan det være?

W i l l e a u m e.

Vi ere opdagede!

A d e l a i d e.

O Rædsel! — Vi ere da uden Redning. —

Willeaume.

Affarmen tager til — De komme nærmere og nærmere. — Det er til mit Fængsel, at man nærmer sig. — Bliv Du tilbage. —

Adelaide.

Jeg — forlade Dig? — —

Willeaume.

Du maa. —

(Han vil gaa tilbage i sit Fængsel)

Adelaide.

Nei! O nei! — Nu skal ene Døden kunne skille Os ad. —

(Willeaume gaaer først ind i sit Fængsel, førende Adelaide efter sig. — Han stiller sig foran hende med Jernklangen i Haanden. — Fængselsdørrene deels opbrydes, deels nedhugges, under voldsomt Arbejde og stærkt Bulder)

Pater Louis.

(som høres bag Scenen)

Han er der! Han er der, siger jeg Eder. — See her! bryder her. — Dette — dette er Dørrerne til hans skrækkelige Opholdssted. — Bryd op! Hug ned! — Saa! — Fort! fort! — Skynder Eder, om han skal befries. — —

(Man seer igjennem de opbrudte Fængselsdørre Folk med Fakler)

S j e t t e S c e n e.

Adelaide. Billeaume. Pater Louis.
Hr. de Senange. Fru de Senange.
Picard. Mad. Bernard. Dubois.
Frichon og flere Huusfolk, samt Bagt
og Betjente med Fakler.

P a t e r L o u i s.

(Med en Fakkel i Haanden iler foran, efter ham følger Montville)
See her den Ulykkelige! — Gud! Et Fruens
timmer? — —

M o n t v i l l e.

O min Ven! (i det han seer Adelaide) — Hvad
seer jeg? —

A d e l a i d e.

(Kaster sig i hans Arme)

Adelaide! —

Hr. og Fru de Senange.

Min Datter! — Gud! — Adelaide! —

A d e l a i d e.

Deres nu lykkelige Datter! — Min Moder!
— Min Fader!

d e S e n a n g e.

Mit elskte Barn! —

A d e l a i d e.

O min Moder! See mig igjen med Glæde
og had mig ikke! —

F r u e d e S e n a n g e.

(Væst bevæget)

Hade Dig? — Retfærdige Forsyn! Du som
har skuet min Brøde; — er det saaledes, Du straf-
fer mig? — (Hun knæler for Adelaide) Hav Medlis-
denhed! Tilgiv mig min Datter! O maatte jeg
nogensinde kunne haabe det? —

A d e l a i d e.

Slut mig til Dit Hjerte! O Gud! — Datter-
ren hviler atter i sin Moders Arme! — O Fryd!
o Salighed!

(Husfolkene trænge sig om hende, for at kysse hendes Hænder.
Hun viser dem Alle Ombed og Glæde ved at see dem)

M o n t v i l l e.

Mine Venner! Vi have Luernes Bælde at
takke for at have reddet tvende Elskedes Liv. —
(til Willeanne) Kjend nu den Nidding, som Du
skjendte Din Tillid og Fortroelighed: Dater Am-
broise! — Han har nu fuldendt sin Rolle, og
kan vente en retfærdig Straf for alle de Grusom-
heder, hvori han har gjort sig skyldig. —

Frue de Senange.

Min elskede Adelaide! Ved hvilket Under-
værk?

Pater Louis.

Naadige Frue! Forsynets Veje ere ubegribe-
lige! De skal blive omstændelig underrettet om Alt.
Deres Datter har altfor lange været et Offer for
de Barbarers Hevn; og vi kan ikke haste nok, for
at befrie hende fra denne gyselige Volig.

Willeaume.

(Sluttende Louis i sine Arme)

Min Ven! Min Befrier! —

Adelaide.

(rækker ham Haanden)

Haimodige Ven!

Montville.

Ja, vi have ham at takke for Alt. — Uden
ham havde vi aldrig kunnet opdage Indgangen til
denne — næsten utilgængelige Volig.

Pater Louis.

Bødrene i Klosteret have brugt al muelig For-
sigtighed for at undgaac min Opmærksomhed, eller
at gjøre mig deelagtig i deres Foretagender. De
hadede mig, og jeg flygtede dem. Min

Mistanke var ikke heller ugrundet. Min Opmærksomhed fulgte dem Skridt for Skridt. — Jeg har Tid efter anden opdaget deres skrækelige Handlinger, og ved List trængt mig useet til denne Helvedes Hule.

A d e l a i d e.

(til Louis)

Min Taknemmelighed skal først ophøre med mit Liv! —

Frue de S e n a n g e.

O min Herre! Hvad Vi skylder Dem. —

d e S e n a n g e.

Vort Venskab — vor Eiendom — Alt —

A l l e.

Vore Hjerters evige Tak! —

P a t e r L o u i s.

Jeg har været Menneskeligheden nyttig, det var min Pligt, da Himlen gav mig Midler dertil. Tilfreds føler jeg mig ved at have fulgt mit Hjertes Drift, og det er lykkedes mig at beskytte Uskyldigheden. Kun takket være Forsynet! — Jeg nyder i dette Øjeblik den saligste Stemning! — Lad Os forlade dette rædsomme Sted, hvor aldrig mere Dyden faa grusomt skal lide.

Willeaume.
Min gode Louis! Vi vinde Alle. — Hvad vinder Du?

Pater Louis.

Ederes Frelse er min Belønning! Willeaume! Adelaide! I gaae nu for ved et evigt uopløseligt Baaend at forene Eder; og jeg — for at bryde de Lænker, i hvilke Magten kastede den uerfarne Yngling, og som jeg altfor længe har baaeret; imedens man forsøgte paa at indprænte mig: Egennyttens som nødvendig; Løgnens som uundgaaelig og Hyklerens Maske som Andægtigheds Stempel; men en højere Magt — et velgjørende Forsyn har befriet mig, gjensfjænker mig idag til: Sandheden — Venstskabet — Fødelandet og Naturen. —

(Han knæler med opløste Hænder)

Gud! jeg takker Dig! —

Willeaume og Adelaide.

(Knæle ved hans Side)

Gud! Vi takke Dig! — —

